DOUĂ TRIUMFURI

Radu ENESCU

Când se vor publica aceste rânduri, 1991 va fi deja "Anu' Trecut"; dar va dăinui în istorie ca un an memorabil. Datorită, printre altele, a două evenimente capitale, hotărâtoare, şi care s'au produs- surprinzător de repede - în ultimele săptămâni, înaintea Crăciunului. Ca un dar; cadou de Sfintele Sărbători. Două succese, două victorii.

Pe plan continental (şi, firesc, cu repercursiuni mondiale) hotărârile formulate în cadrul Conferinţei dela Maastricht cu privire la consolidarea politică şi economică a Comunităţii Europene, au deschis drumul, dacă nu încă a unei totale "pacificări" economice, dar, de netăgăduit, politice. Bătălia se va duce pe alte tărâmuri. Oricum, procesul este ireversibil.

Al doilea eveniment important (ireversibil şi el) - uimitoare reuşită - a fost prăbuşirea Imperiului Sovietic. Un succes pentru lumea liberă; un eşec pentru cei înţepeniţi (puţin zis) care au jucat cartea pe masa roşie.

Anunţând înfiinţarea unei "Comunităţi de State Suverane", preşedinţii celor mai importante republici au pecetluit actul de deces al imperiului. "URSS a murit. Trăiască Rusia"! (Titlul unui articol de jurnal). George Bush şi James Baker vor fi semnat, desigur,- la apariţia acestor rânduri, - actul de naştere, şi cel de botez, al noului Stat Comunitar. Ca martori şi naşi, fireşte.

***

Ce va rămâne în istorie? Crimele, deportările, viclenia, minciuna, Cernobîlul, falimentul, corupţia unui stat (nu, al unui odios sistem) care a dăinuit trei sferturi de veac. "Le communisme, un accident de l'humanité", scria un jurnalist gal. Un accident? O catastrofă. Si din nou ne întrebăm, ce va mai rămâne peste ruine, peste cenuşă? Secera şi ciocanul? Piese de muzeu; arheologie istorică. Deşi unele grupuscule de stânga mai continuă să arboreze simbolul. Cum e cazul Partidului Comunist din Spania.

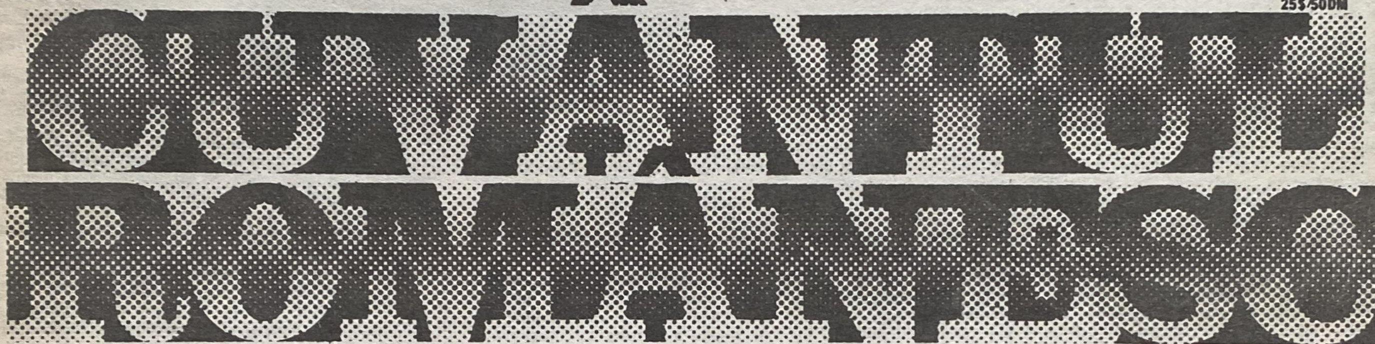
"Le ridicule, le grotesque, se substituent à l'odieux" spuneam eu unui Franţuz care se voia mai îngăduitor. Dar el, cu stăruinţă: - "Mais voyons, quand même, depuis un certain temps les communistes s'éloignent du léninisme, du marxisme"; - "Quand les communistes s'éloignent, je voudrais pouvoir le faire disparaître; pour toujours" i-am răspuns. Cu gândul la biata noastră ţară.

Acum că totul s'a năruit, aş spune, inspirându-mă din Lautréamont: E înălţător să contempli ruinele cetăţilor; dar şi mai înălţător să contempli ruinele unui sinistru imperiu.

De aceea urez An Nou fericit - cu noi îmbucurătoare evenimente - cititorilor şi neobosiţilor luptători dela "Cuvântul Românesc".

ISSN
0705-8365

Pretul unui abonamet anual
25$/50DM

THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 18 Nr. 190 - FEBRUARIE 1992 - PUBLICAŢIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, YUGOSLAVIA, NOUA ZELANDA

CE-I RĂU CU NOUA CONSTITUŢIE

Eugen BÂRSAN

Mai întâi de toate, ea fiind o creaţie fesenistă, nu se poate elimina asemănarea dintre autori şi operă.

Patruzeci şi cinci de ani guvernanţii comunişti şi-au făcut de cap mizând pe ignoranţa poporului, pe neînţelegerea adevăratului caracter al politicii lor. Intocmai aşa procedează şi guvernanţii fesenişti cu ambiguităţile lor introduse în noua Constituţie şi cu Referendumul de tradiţie comunistă care n'a avut alt rost decât să dea poporului falsa iluzie că el îşi croieşte soarta.

Dincolo de această iluzie e realitatea: feseniştii şi-au asigurat prin noua Constituţie puterea fără de care ei nu pot trăi.

Dacă 80 la sută din cele 152 de articole ale ei pot fi considerate acceptabile, problema e cu celelalte 20 la sută, articolele cheie, care falsifică ideea de democraţie şi de Stat de drept. In fapt, n'ar fi cazul să ne mirăm asupra acestui lucru, dacă ne gândim că noua Constituţie descinde din Constituţia ceauşistă din 1965 urmărindu-se prin ea salvarea structurilor comuniste.

Care-i necazul cu articolele cheie? In statuarea lor vicioasă, noua Constituţie nu consfinţeşte separarea puterilor din Stat. Constituanta a invocat în această privinţă argumentul că constituţiile moderne n'ar mai prevedea aşa ceva.

Incălcându-se principiul separaţiei puterilor, se acordă executivului (guvernului) dreptul de a emite ordonanţe, adică de a legisla. De aici concluzia: un Stat în care guvernul poate face legi în locul parlamentului, nu este un Stat cu adevărat democratic.

Incălcarea separaţiei puterilor se extinde şi la puterea judecătorească, care nu este investită cu independenţă, cu baza de forţă necesară pentru a se opune legislativului şi executivului, Acest lucru înseamnă că legislativul şi executivul vor putea acţiona arbitrar. Puterea judecătorească e lovită în special în partea ei de sus. Curtea Supremă de Justiţie, prin faptul că Preşedintele şi judecătorii ei sunt numiţi pe o perioadă de şase ani, devine dependentă de puterea executivă şi de partidul la putere.

Se desconsideră deci că una dintre condiţiile esenţiale ale unui Stat de drept este garantarea independenţei puterii judecătoreşti. Fără o justiţie independentă, drepturile fundamentale rămân la bunul plac al puterii, căreia i se lasă un drum deschis către unicitate.

Continuare în pag. 3

INCERTITUDINI

Apostol STAN

Inceputul anului 1992 marchează deschiderea unei etape decisive în societatea românească postrevoluţionară, menită a pune capăt provizoratului tranziţiei dela regimul totalitar comunist, prin concretizarea noilor aşezăminte constituţionale ale Statului de drept. Este un răstimp de câteva luni în care ne vom prezenta la urne, în două rânduri, mai întâi la începutul lui Februarie - pentru desemnarea autorităţilor locale - iar apoi, la finele lui Aprilie, pentru alegeri prezidenţiale şi parlamentare. Ne aflăm astfel într'un moment de răscruce istorică, prin dispariţia imperiului sovietic soarta noastră depinzând numai de noi.

Cum se prezintă astăzi ţara? Datorită unei administraţii falimentare a puterii feseniste, incapabilă prin concepţii şi măsuri reformatoare, să se rupă de vechile modele socialiste, economia este grav deteriorată. Criza de sistem face imposibilă o redresare notabilă a producţiei, de unde rezultă penuria cronică a bunurilor de consum, a căror procurare implică cea mai mare parte a populaţiei într'o precară luptă pentru subzistenţă. Liberalizarea preţurilor fără măsurile aferente de privatizare în sferele serviciilor, micii industrii, comerţului şi agriculturii- unde nici până acum n'a fost restaurată deplin proprietatea ţărănească - a provocat succesive şocuri inflaţioniste. Consecinţa a fost nu numai menţinerea unor întregi ramuri industriale ineficiente, ci şi adâncirea pauperismului în diverse straturi sociale.

Se cuvine a fi precizat că actuala situaţie gravă se datorează lipsei de reforme. O bună bucată de timp puterea fesenistă s'a legănat cu iluzia unor schimbări de faţadă, printre care numeroase unităţi economice fiind proclamate fie regii autonome, fie societăţi comerciale. Ca atare, deschiderea spre economia de piaţă bazată pe proprietatea particulară a fost insignifiantă, cu excepţia unor domenii ale comerţului. Si aici însă, micile şi firavele firme particulare, înnecate în birocratismul şi afacerismul comerţului de Stat, n'au putut naşte decât símpli speculanţi, un asemenea comerţ fiind legat mai mult de epoca de început a capitalismului colonialist. Cei doi ani ai puterii feseniste ar fi putut să pună bazele unei agriculturi privatizate, dacă conducătorii ei, în frunte cu Ion Iliescu, n'ar fi fost obsedaţi de perpetuarea unor structuri colectiviste. Din aceste motive, ţara nu-şi mai poate hrăni fiii, deoarece întinderi imense de pământ rămân nu numai necultivate, ci chiar nerecoltate.

Sub raport moral, naţiunea se află total descumpănită. Guvernarea fesenistă s'a identificat cu confuzia, minciuna, impostura şi corupţia. Nu există rang al puterii în care una dintre aceste racile să nu se fi dezvoltat parazitar. Cum să se moralizeze o societate deprinsă ani în şir cu minciuna oficială şi impostura, dacă emanaţii nu s'au debarasat ei înşişi de aceste metehne? Cum să triumfe spiritul de dreptate când prin complicitatea actualilor demnitari, cohorte întregi de oameni ai vechiului regim, inclusiv din rândul celor care au însângerat tineretul ţării, se află printre cârmuitori? Si mai ales, ce fel de Stat de drept se întemeiază, când actuala administraţie este înţesată cu tot felul de oameni corupţi care fac din funcţiile publice o modalitate de a dobândi averi nemeritate?

Marasmul se răsfaţă însă la vârful puterii feseniste.

Continuare în pag. 4

CITIŢI ÎN ACEST NUMĂR

articole semnate de următorii colaboratori din România

EDITORIAL

PERSPECTIVELE NOILOR ALEGERI

In România a început campania electorală pentru alegeri și deci a început și întocmirea fiselor cu tot felul de calcule, statistici și prevederi. Peste toate acestea rămân însă îngrijorările celor ce ar dori să-și vadă țara iesită din impasul în care se găsește din toate punctele de vedere: economic, social, politic, financiar și mai ales lipsa de încredere a țărilor libere. Căci există în România o categorie de oameni, care nu pot face nimic la ora aceasta, din cauza ''dictaturii'' lui Iliescu. Aceștia se țin deoparte și așteaptă un climat schimbat de viață socială. Ei sunt animați de bunăvoință și dotați cu pricepere, fiecare în profesiunea lui. România are rezerve de excelentă calitate profesională și politică, și de înaltă calitate ''morală'', care n'au fost lăsate să iasă la suprafață, de către ''proletarii'' FSN-iști.

După experiența făcută până acum, cu guvernarea fesenistă și cu ''proletarii'' fostului partid comunist, poporul român are dreptul să devină luminat și să se hotărască să-și asigure, prin propria lui judecată și răspundere, o nouă organizare a vieții de stat și o societate care să fie pe potriva demnității sale. Intâi, să aibă curajul să treacă la o schimbare radicală a stărilor de lucruri, să nu accepte reforme ''călduțe'' și superficiale, care nu duc la nici un fel de rezultat pozitiv. In al doilea rând, poporul român să-și pună întrebarea fundamentală, dacă nu mai sunt și alte forme de viață, decât cele experimentate de două valuri de comuniști: dictatura de până în Decembrie 1989 și guvernarea lui Iliescu ? Comunismul a dispărut din lumea întreagă, chiar și din imperiul bolșevic al Rusiei; oare, mintea Românului nu poate concepe o rupere totală, de blasfemia comunistă, și să intre în cercul popoarelor libere ? Căci nu va putea supraviețui în nici un fel, dacă va rămâne în situația de azi, și generațiilor viitoare li se vor crea dificultăți și mai mari.

Este nevoie, la ora actuală, de o desfacere completă, chiar dacă ar fi dureroasă, de formele vechi comuniste, de ideologia marxistă, pe care mulți o păstrează într'o formă camuflată. Tara are nevoie de o refacere, care să se desfășoare după legi de viață, după alte concepții și viziuni politice.

Dacă a fost o delăsare morală, dacă a fost o chestiune de comoditate și de apatie, dacă a fost o chestiune de interese personale, în a accepta o guvernare de tipul Iliescu, toate acestea s'au pierdut în vârtejul vieții pline de tulburări și, astăzi, a sosit clipa marilor hotărâri pentru viața poporului român. A lucidității și a curajului de a-și croi soarta singur, prin refacerea instituțiilor vechi și sănătoase, de origine națională. România a avut un trecut plin de realizări frumoase și care erau măsura capacității sale de creație și manifestare în istorie.

Nici una din societățile care s'au desprins de formele comunismului, și au ales alte căi, nu a înregistrat, afară de dificultăți temporare, eșecuri de natura celor pe care le-a avut guvernarea Iliescu, care a păstrat ''ad literam'' principiile marxiste și întocmirile comuniste. Rusia de azi trece prin schimbări radicale, cu anumite restricții personale, dar a avut curajul să arunce peste punte toate întocmirile vechi, și să aleagă altele noi, căci altfel, nu putea să-și mențină nici o formă de viață statală.

Românii nu au decât să se gândească la trecutul lor glorios, în care vor găsi surse de inspirație, și îndrumări pentru tot ce vor vrea să facă în viitor. Prin comunism, poporul român a pierdut legătura cu trecutul său.

Tot succesul alegerilor stă în această hotărâre și în curajul de a se face marea ruptură de comunismul dominant până acum, care a fost aruncat la coșurile de gunoi ale istoriei.

Alegerile de acum nu trebuesc lăsate la voia întâmplării și a indiferenței, căci procesul istoric nu ține seamă decât de înfăptuirile majore ale popoarelor, și popoarele delăsătoare pierd ritmul istoriei. Poporul român nu are dreptul să întrerupă sau să încetineze istoria, din simpla comoditate de a nu face schimbări fundamentale în viața societății sale. Avem încredere că, după dezastrul de până acum, poporul român este conștient de perspectivele care i se deschid prin noile alegeri și își va asuma răspunderea propriei sale vieți.

George BĂLAȘU

CĂTRE CITITOR

SPRE CUNOȘTINȚĂ: Ținem să facem cunoscut că **Redacția acestui ziar** nu împărtășește întotdeauna ideile și punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

Stimați cititori,

In luna Ianuarie 1992, au răspuns apelului nostru, de înfrățire, următorii:

* GEORGE STANESCU, Littleton,Col - ANDREI CIURUNGA, Bucuresti; * STEFANIA GEORGESCU, Vancouver - PAVLOVA RAISA PETRU, Chișinău; *PETER MLADIN, Calgary - VIOREL MLADIN, Com.Ciacova, Jud. Timis; * STEFAN GORUNESCU, Toronto - CRISTESCU CONSTANTIN, București; *MARGARETA CONSTANTINESCU, New York (4 abonamente) - GEORGE PARIZIANU, Bucuresti, LUMINITA ERNAN, Strășeni, GARA VASILE PETRU, Chisinău,GUSAC PAUL, Chisinău; * NICOLAE CACIULA, New York - BIBLIOTECA MUNICIPIULUI CRAIOVA; * CONSTANTIN DOBRE SIMA Germania (3 abonamente) - CONSTANTIN POPESCU, București, MARIN DOBRESIMA, București, TUDOR COSTESCU, București; * PREDESCU PETRE, Germania - STOICHESCU ILIE, București; * MIHALCEA PETRU, Germania - ANGHELUTA MIHALCEA, Com. Nămoloasa, Jud. Galați; * ILEANA FENDT, Germania - AGENOR DANCIUL. Bucuresti; * ANCA DOBRIN, Suedia (2 abonamente) - Dr. VICTOR MOGA, București, DOBRIN GHEORGHE, București; * ION CHIRITA, Toronto - CONSTANTIN PETRU ANGHELUI, Strășeni;* BORIS VADUVA, Toronto (2 abonamente) - MOLDOVANU EMILIA, Chișinău, MUSTEATA PAVEL Chișinău.

CĂTRE REDACȚIE

Mă numesc Silviu Popescu și sunt Locotenent-colonel în rezervă forțată, ca urmare a deciziei ex-Ministrului Apărării Naționale Generalul Victor Stănculescu, din data de 14 Noembrie 1990. Sunt fondatorul și actualmente conducătorul organizației militare intitulată C.A.D.A. (Comitetul de Acțiune pentru Democratizarea Armatei).

Această organizație a luat ființă pe data de 27 Decembrie 1989, în București și purta denumirea de Grupul de Inițiativă pentru Democratizarea Armatei (G.I.D.A.). Din această grupare făceau parte numai cadre militare din forțele terestre ale armatei. In Februarie 1990, ca urmare a aderării la această grupare și a celorlalte grupuri similare din armele aviației, marinei militare, trupelor de grăniceri, ia ființă C.A.D.A. Revolta tinerilor ofițeri din armata română determină noul cuplu dictatorial Iliescu-Roman să-l demită pe Generalul Militaru și să promită rezolvarea tuturor solicitărilor acestei organizații, cu privire la democratizarea acestei instituții. Noul Ministru al Apărării Naționale este numit, în guvernul provizoriu, Generalul Stănculescu.

Luni de zile Generalul Stănculescu este nevoit să colaboreze și să recunoască forța acestei organizații, influența ei în rândul tinerelor cadre militare.

După numirea sa în funcția de Ministru al Apărării Naționale, după alegerile furate, în luna Mai 1990, Generalul Stănculescu își neagă propriile promisiuni, renunță la obiectivele stabilite, de comun acord, pentru democratizarea armatei. In fața unui nou val de nemulțumiri din partea celor mai intransigenți membri ai acestei organizații, și sub presiunea conducerii bicefale a țării, acest general hotărăște pe 14 Decembrie 1990, trecerea în rezervă forțată a unei părți din conducerea C.A.D.A. Printre cei trecuți în rezervă mă număr și eu, care dela început m'am opus sistematic sprijinirii celui mai mare trădător al poporului român și al armatei. Acest general, ca om al familiei Ceaușescu și al Securității române, a fost tot timpul un spion al acestora în cadrul Forțelor Armate. După ce supervizează acțiunile de luptă ale armatei în Timișoara, participă și la acțiunile antirevoluționare din București.

Refuză, pe 20 Decembrie 1989, să se prezinte la ordinul fostului Ministru al Apărării Generalul Milea Vasile, pentru a-l ajuta în situația critică în care se afla. Isi pune piciorul în ghips și se prezintă numai la ordinul expres al lui Ceaușescu, în sediul Comitetului Central, din București.

Rămas singur, fără sprijinul celorlalți generali, Milea este ucis mișelește pe 22 Decembrie 1989. La comanda Ministerului Apărării este numit Generalul Stănculescu. Numirea a făcut-o personal Ceaușescu.

Drept răsplată, noul ministru îl ajută pe dictator și pe scorpia sa de consoartă să fugă. Ulterior, când toată partida era pierdută pentru Ceaușescu, acesta trece de partea revoluționarilor împreună cu ceilalți generali ceaușești, trădători.

Am constatat că nu se poate altfel; există nenumărate conexiuni și lupta nu trebue dusă separat. Asupritorii sunt uniți, deci și noi, forțele care luptăm pentru o adevărată libertate și democrație, trebue să fim uniți.

Un alt obiectiv important pentru care luptăm încă dela înființarea noastră, este acela al creerii României Mari, cea de pe vremea lui Stefan cel Mare.

Suntem de asemenea pentru crearea unei armate noi în Republica Moldova, și ne-am oferit voluntari, să-i ajutăm pe frații noștri de dincolo de Prut să pună bazele unei armate sănătoase și care să nu încalce, în ruptul capului, jurământul de credință dat poporului.

In actuala conjunctură a haosului politic național și a lipsei unui lider credibil pentru națiune, care să urmărească bunăstarea tuturor cetățenilor și nu interese meschine de partid, grup, conducerea C.A.D.A. își îndreaptă atenția spre Majestatea Sa Regală, Mihai I al României.

Cu lași și oameni buni numai de gură nu se poate schimba nimic în România. Impotriva unei noi dictaturi comuniste, care își menține puterea prin crime, bătăi, intimidări, arestări fără nici o acoperire juridică, după bunul plac al poliției politice, nu se poate răspunde decât prin forță.

Cine seamănă vânt trebue să culeagă furtună.

A sosit clipa ca pentru cei peste 1.500 de morți și mii de răniți, mutilați în evenimentele de după răscoala populară din Decembrie 1989, actuala conducere a țării să dea socoteală poporului. Să răspundă și pentru morții din timpul evenimentelor din Decembrie 1989 și pentru ascunderea adevărului și protejarea asasinilor, teroriștilor.

Acum când se împlinesc doi ani dela mișcarea magnifică a tinerilor pentru renașterea României, conducerea C.A.D.A. adresează tuturor Românilor, din țară și din străinătate următoarele cuvinte:

Dragi Români, nu vă uitați eroii. Fiți la înălțimea jertfei lor și continuați-le lupta. Copiii dumneavoastră uciși mișelește vă cer acest lucru. Faceți totul ca jertfa lor să nu fie inutilă.

Comitetul de Acțiune pentru Democratizarea Armatei Române felicită revoluționarii din Decembrie 1989, care nu s'au lăsat cumpărați cu tinicheaua plină de sânge a D-lui Ion Iliescu. Această tinichea nu valorează doi bani, și cei care au acceptat-o s'au dezonorat.

Finanțați organizația C.A.D.A. pentru crearea detașamentelor de luptă împotriva noii mafii comuniste.

Vă dorim ca noul an să vă aducă libertatea mult dorită, bucuria vieții!

Lt.Col.Silviu POPESCU

ABONAȚI-VĂ LA ZIARUL CUVÂNTUL ROMÂNESC

Abonamentele și reînnoirea lor, se pot face după cum, urmează:

• Din Canada și U.S.A., se pot face *"Cec Poștal"* (Money Order) sau *"Cec Personal"*.
Din Europa și alte continente, prin *"Mandat Poștal" sau "Cec Internațional"* pe adresa ziarului:

CUVÂNTUL ROMÂNESC
P.O.Box 78010
Westcliffe Postal Outlet
Hamilton, Ontario, Canada L9C 7N5

Second Class Mail Registration Number 4133
REÎNNOIȚI-VĂ ABONAMENTUL

PRECIZĂRI REDACȚIONALE

• Nu garantăm apariția articolelor mai lungi de 4 pagini dactilografiate la 2 rânduri. Redacția nu dorește să intervină cenzurând prin forța împrejurărilor, textele supradimensionate.

•Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.

•Reproducerea articolelor este interzisă fără menționarea sursei.

Ţara înainte de alegerile locale

TESTUL LABIRINTULUI

—Dr. Petru DAVID—

Motto: "Sunt două chipuri de a te înşela, de a judeca greşit, de a-ţi pierde minţile: acela de a rătăci ca un om inteligent şi acela de a hotărî ca un prost". VOLTAIRE

Dela populism la disimulare, dela emfază arogantă la subterfugii derutante, astfel s'ar putea defini drumul politic parcurs de Frontul Salvării Naţionale dela acel nenorocit 20 Mai 1990 (Duminica Orbului) când şi-a legalizat puterea, până în prezent, la campania de pregătire a alegerilor pentru consiliile administraţiei locale.

Compromis şi măcinat de seisme interne, F.S.N.-ul nu mai este la ora actuală decât o imagine jalnică a oportunismului politic, un adăpost nesigur al directorimii comuniste şi al mafiei locale, provenită din nomenclatura privatizată şi îmbogăţită peste noapte prin mijloace tenebroase. Firma politică a FSN-ul apare într'atât de fisurată, încât numeroşi "foşti" preferă să se aciuască la formaţiuni politice mai mici, născute însă din acelaşi trunchi al criptocomunismului, ori ajung să se declare "independenţi", preferând această titulatură atunci când şi-au înscris candidatura pentru alegerile locale. Cine îi susţine însă pe aceşti "independenţi", din ce fonduri îşi acoperă cheltuielile necesitate de campania electorală?

Recunoscând cu modestie mimată şi simţ realist de faţadă că în condiţiile aşa zisei vieţi democratice dela noi, obţinerea în viitoarele alegeri de către un singur partid a unei majorităţi absolute nu mai este posibilă, "politologii" FSN-ului admit totodată necesitatea unor partide de opoziţie, însă uită să precizeze natura şi rădăcinile aşa zisei "opoziţii constructive", singura cu care FSN-ul poate discuta şi -de ce nu- încheia alianţe. Aşa de pildă, la Timişoara a luat fiinţă cartelul "Uniunea pentru Timişoara" format din F.S.N., P.U.N.R. şi Partidul Democrat Agrar Român.

Scopul principal urmărit de FSN în alegerile locale dela 9 Februarie pare a fi derutarea electoratului, în aşa măsură încât omul simplu de pe stradă sau dela ţară să ajungă a întreba: "Eu cu cine votez, coane Fănică?" Prin această derută, Frontul speră ca cel puţin o parte a electoratului să nu ofere votul candidaţilor Convenţiei Democratice, scăzându-i astfel acesteia ponderea în viitoarele consilii locale ale administraţiei. Un exemplu edificator: pentru viitoarele alegeri, Partidul Naţional Tărănesc Creştin Democrat are de înfruntat nu numai concurenţa Partidului Democrat Agrar Român al vechiului activist Victor Surdu, dar şi a încă două partideleţe emanate în cursul anului trecut şi intitulate, nici mai mult nici mai puţin, Partidul Naţional Tărănesc şi Pardiul Naţional Tărănesc Independent. Culmea este că aceste două mici formaţiuni impostoare îşi anunţaseră în Decembrie trecut intenţia de a participa la alegerile locale dela 9 Februarie 1992 sub semnul electoral "Ochiul", emblemă tradiţională a PNTCD-ului!

Politica labirintului practicată de Putere în vederea deturnării la 8 Februarie 1992 a electoratului indecis ori neinformat, oferă alegătorilor mai multe "intrări" atrăgătoare, sub forma promisiunilor de viitor. Nemulţumirile electoratului, create de proasta administraţie fesenistă, sunt folosite în direcţia alegerii unor candidaţi care să servească pe viitor aceleaşi interese ale Puterii de astăzi. Un veritabil perpetuum mobile sau, mai pe româneşte spus: aceeaşi Mărie cu altă pălărie!

Pentru aceasta sunt folosiţi numeroşi veleitari sau impostori demagogi care sunt dispuşi să meargă pe aceeaşi cale de carierism politic ca şi "aleşii" dela 20 Mai 1991. De pildă, pentru funcţia de primar general al Capitalei, până la data de 10 Ianuarie 1992 figurau nu mai puţin de 12 candidaţi, avându-l în frunte pe ilariantul Ion I. Brătianu. Păcat de numele său mare! FSN-ul care până în ultimul moment stătuse deoparte, iată că, dintr'odată, îl prezintă drept candidat la această funcţie importantă, pe Dl. Cazimir Ionescu, acelaşi care abia fusese numit ca preşedinte în Comisia Parlamentară pentru coordonarea prezentării campaniei electorale prin radio şi televiziune. Interesantă această concepţie "democratică" a FSN-ului, prin care reprezentanţii lui vor să fie în acelaşi timp şi jucători şi arbitri!

Ce să mai vorbim despre subminarea Partidului Social Democrat Român al D-lui Sergiu Cunescu? Sigla P.S.D. circulă dela feseniştii disidenţi ai D-nei Daniela Buruiană (aşa zisul FSN-20 Mai) la "tradiţionaliştii" demagogului Lucian Cornescu! In acelaşi timp, "tinerii liberali" ai compromisului Dinu Patriciu, lansează pe postul naţional de TV video-casete pe care se pot vedea simbolicii cai liberali zburdând liberi, în vreme ce o voce insinuantă sugerează: "Votaţi ideile liberale!"

In acest hăţiş de partide şi partideleţe, unele cu stridenţe comuniste, altele cu amăgitoare cântece de sirenă, cetăţeanul de rând, lipsit de ghiduri lămuritoare, se poate cu uşurinţă rătăci. Sperăm că trista experienţă acumulată pe parcursul ultimilor doi ani de zile, îl va face mai atent, iar semnul electoral al Convenţiei Democratice, cheia, deschizătoare de lacăte opresoare, va precumpăni în alegerile dela 9 Februarie 1992.

Petru DAVID

CE-I RĂU CU NOUA CONSTITUŢIE

Urmare din pag. 1

Ambiguităţile feseniste din noua Constituţie mai sunt complicate şi cu crearea Curţii Constituţionale. Crearea acestei curţi, cu nouă judecători numiţi pe nouă ani, apare a fi o nouă putere politică (legată foarte mult tot de executiv), care ia Curţii Supreme de Justiţie controlul constituţionalităţii legilor. Ea poate cenzura puterile legislative şi executive şi se poate amesteca şi în puterea judecătorească.

In privinţa drepturilor fundamentale, noua Constituţie e plină de confuzii ori de alte cuvinte cu mai multe înţelesuri, pentrucă ea nu vrea să delimiteze şi să îngrădească. Numai aşa se poate lăsa puterii putere.

Dreptul de proprietate este pe de o parte "garantat" sau "ocrotit" iar pe de altă parte "limitele lui sunt stabilite prin lege". Ceea ce înseamnă că în fapt proprietatea nu-i garantată, ea rămânând la discreţia măsurilor abuzive ale interesului Statului.

In noua Constituţie nu se garantează interzicerea bătăilor şi silniciilor contra cetăţenilor.

Constituanta fesenistă n'a lăsat poporului decizia de a vota (în prealabil şi nu după) pentru forma de guvernământ republică sau monarhie. Ea a adoptat cu dela sine putere ca formă de guvernământ Republica Prezidenţială şi a conferit preşedintelui republicii atribuţii care îi permit să se amestece în puterea legislativă şi executivă, invocându-se ca motivare argumentul stabilităţii Statului.

Astfel ideea conducătoare a noii Constituţii este să nu se renunţe la intervenţia şi controlul forţei conducătoare. Un lucru care echivalează cu continuarea comunismului ca mentalitate şi apucături.

Dacă n'au vrut monarhie, feseniştii ar fi putut adopta forma de Republică Parlamentară. Dar ei au ţinut să impună ca România să fie o Republică Prezidenţială şi să lase la bunul plac al preşedintelui exercitarea suveranităţii poporului. Că doar nimeni nu poate gândi aşa de bine ca un preşedinte.

S'a deschis deci calea dictaturii prin decrete prezidenţiale, în noua Constituţie neexistând nici o garanţie care să ocrotească ţara de un nou despot. După cum, la fel, nu există nici o garanţie pentru drepturile cetăţeanului când Constituţia lasă loc la atâtea interpretări.

Cum a fost posibil un asemenea lucru? Foarte simplu. Parlamentarii majorităţii feseniste, fiind legaţi de putere prin mentalitate şi interese, au ţinut să adopte principiul că cetăţeanul este slujitorul Statului şi nu Statul slujitor al cetăţeanului.

Considerând că existenţa Constituantei este legată de Revoluţia din Decembrie 1989, Constituţia ar fi trebuit să fie o expresie a deziderate lor acelei revoluţii. Dar, după cum vedem, nu-i deloc aşa. Ea este o expresie a intereselor comunismului fesenist şi dă satisfacţie setei de putere a Preşedintelui Iliescu.

Structurile comuniste din guvern şi parlament n'au putut face decât o Constituţie pentru ele şi nu pentru popor.

In încheiere repet şi subliniez: răul capital legat de noua Constituţie e încălcarea principiului separaţiei puterilor şi adoptarea Republicii Prezidenţiale.

Eugen BÂRSAN

ROMÂNIA: MOŞIA COMUNIŞTILOR

Avem preşedinte, parlament, securişti, mineri şi constituţie proaspătă.

Părerea ceauşistă despre Constituţie era simplă: noi am scris-o, noi o interpretăm. Dl. Iliescu însă, "e original", el şi-a comandat la atelierele de croit legi, zis şi Parlament, o Constituţie ca să-i stea ţanţoş pe umeri.

"Constituţia, aşa cum a fost adoptată de Parlament, se înscrie în suita constituţiilor comuniste nelegitime şi antidemocratice, impuse ţării noastre prin forţă şi minciună după 30 Decembrie 1947. Ea descinde direct din Constituţia ceauşistă din 1965 şi urmăreşte salvarea structurilor comuniste" (România Liberă, 6 Decembrie 1991, pag.1).

Defectele Constituţiei nu's puţine:

Drepturile fundamentale ale omului pot fi limitate oricând prin legi ordinare, invocând necesitatea "Siguranţei naţionale".

Aceeaşi sabie agăţată de gogoaşa "Siguranţei naţionale" atârnă şi asupra proprietăţii private pe care Statul o poate confisca printr'o simplă hotărâre guvernamentală.

Cele trei puteri care stau la baza democraţiei, sunt amestecate într'un borş din care preşedintele se înfruptă cu polonicul.

A) Art.85-94 permite D-lui Iliescu să-şi bage nasul în Puterea Legislativă prin "mesaje" către Parlament, ori de câte ori îi vine pofta, influenţând Corpurile Legiuitoare. Intr'o democraţie, preşedintele este limitat să "prezinte" (nu să adreseze) anual agenda programului legislativ, lăsând restul în sarcina parlamentarilor. In Statele Unite, preşedintele are dreptul să refuze legea (veto) iar parlamentul, cu 2/3 din voturi, respinge veto-ul preşedintelui.

B) Constituţia permite preşedintelui să controleze puterea executivă, acordându-i dreptul de a prezida şedinţele "importante" ale Consiliului de Miniştri. Prezenţa "vârfului" la dezbateri oferă primului ministru două alternative: să execute "sugerările preşedinţiale" ori să-şi dea demisia.

C) Art.124 (b). Numirea preşedintelui şi a celorlalţi judecători ai Curţii Supreme de Justiţie pe o perioadă de şase ani!

Solomonii Curţii Supreme, în loc să fie inamovibili şi deci independenţi, rămân la cheremul preşedintelui, care-i la cheremul partidului etc.

După ce-au bătut cuiele lui Pepelea în cele trei puteri: legislativă, executivă şi judecătorească, neocomuniştii şi-au mai umflat un colac de salvare (Art.140-145) inventând "Curtea constituţională", compusă din 9 membri, numiţi pe 9 ani, care se înnoiesc cu o treime din 3 în 3 ani. (Din cei 9 membri, 3 sunt aleşi direct de preşedinte). Năzdrăvănia "constituţională", înarmată cu secere şi ciocane, poate tăia şi strivi totul, inclusiv hotărârile Curţii Supreme.

Ca să nu miroasă a "dictatură originală" s'au acordat opoziţiei mici succese periferice, dar în problemele cheie vocea minorităţii a fost strivită de tăvălugul majorităţii feseniste.

Partidul Maghiarilor a votat "Nu", în timp ce partidele istorice, împărţite în tineri, bătrâni şi cu părul creţ, au votat şi "Da" şi "Nu".

Apelurile presei libere şi ale fostului Rege Mihai I n'au avut priză la public.

Numărul votanţilor a fost de circa 11 milioane, dintre care 77,3% au fost pentru, 20,4% contra şi 2,3% - voturi anulate.

In unele sectoare s'au prezentat "100% din cei înscrişi pe lista electorală", iar la număratul voturilor, toţi cei "înscrişi sută la sută" au votat, tot sută la sută, pentru Constituţie.

Stroe MOLDOVANU

Eseul politic

NECESITATEA ADEVĂRULUI ISTORIC

—Constantin MACRI—

Valoarea, importanța și eficiența agenților de influență a fost și este dezvoltată la maximum de F.S.N., de nomenclatura regrupată a P.C.R.-ului, de bandele infuzate pretutindeni, ale fostei Securități.

Poporul român e dezinformat, manipulat, derutat, cu toate că există o presă liberă, puține ziare folosesc libertatea în mod cinstit, cele mai multe, inclusiv Televiziunea, dau zece știri anoste, corecte, iar a unsprezecea este o bombă ce traumatizează conștiințele prin amploarea dezinformării și importanța subiectului. Tehnica este cunoscută. Ca să te faci credibil simulezi buna-credință, neutralitatea, distanța față de evenimentul comentat, competența etc.

Așa se explică, în bună parte, Babel-ul psihologic social și moral din societatea românească de azi.

Chiar și ziarele "civice" și de "dialog social" sau oficioasele din opoziție, adăpostesc, uneori, texte menite să devitalizeze răspunderile, să invedereze caducitatea oricărui efort de rezistență la asaltul imposturii și stagnării, teroarei Puterii. E momentul reconcilierii, să uităm și să iertăm, un punct de vedere și o invitație, căruia și noi i-am da urmare și crezare dacă ar fi formulat de pe poziții de morală creștină, de iertare, de căință, de înfrățire fără gând ascuns.

Numai că zi de zi se revarsă de pe "toate canalele", inclusiv cel regal, un potop de spumă veninoasă a unor patente minciuni sau jumătăți de adevăruri, partea cea mai importantă fiind ascunsă, ignorarea contextelor istorice, a cauzalităților adânci și irepresibile, cele care cu adevărat făuresc evenimentul istoric.

Toată lumea se teme de Virginia Woolf, adică de a privi în sine cu seninătate și curaj pentru a te hotărî să fii om adevărat, și nu robul platitudinilor dobândite mecanic, din surse dubioase. Un adevărat blestem al acestui secol, minciuna ritualizată, lozincardă, menită să împiedice pe om să gândească cu propriul lui creier, pe bază de experiență proprie cotidiană, pe bază de document istoric autentic, nu confecționat pro causa, sau trunchiat, sau desprins de epocă și de oamenii ei.

Istoria și experiențele trecutului sunt cea mai înaltă pedagogie. Adevărurile distilate astfel sunt esențiale.

Doi bani nu mai fac azi scrierile lui Marx, Engels și Lenin după șaptezeci de ani de experiment sovietic și comunist. In toate aceste scrieri se vorbea și se analiza aparent științific, totul, ignorându-se factorul esențial: omul. Si Marx și Lenin și Stalin au folosit omul ca un pretext nu ca un scop sau un reper. Stalin și stalinismul sunt produse ale sistemului, iar sistemul e produsul unor elucubrante teorii. Când Lenin a scris: "mica producție particulară produce capitalism zi de zi și în proporție de masă" a mers piepțiș contra unui adevăr uman elementar: specificitatea umană în infinita ei diversitate: nevoia umană intrinsecă, vitală, de libertate și de creație proprie. El (ei) au vrut să omoare omul adevărat și să obțină "omul nou", un homoncul născut în eprubeta infernală a gulagurilor și a "partidului unic", în fond a dictatorilor amorali, imbecili în sens pur de patologie psihiatrică.

Saptezeci și trei de ani a durat această sfidare a omului de pretutindeni, această excrocherie ideologică și oamenii din lumea întreagă care s'au opus dela început acestui satanism dezlănțuit, se pot număra pe degete.

Burghezia capitalistă, liberală, democratică în mod tradițional s'a opus la modul retractil, prin negare și din instinct de conservare a propriilor privilegii, neintuind esența violent nocivă a bolșevismului contra culturii greco-creștine și Occidentului contra ideii de Adevăr, de Libertate, de Demnitate a personalității umane făurită în douăzeci și cinci de secole de civilizație și cultură care încep prin Socrate, Platon și Aristotel, se culminează în Hristos, în scolastica și catedrele medievale, în nașterea științei experimentale, a omului anglo-saxon, a visării hispanice și a bijuteriilor de gând și îndemânare italice etc. Acesta este un patrimoniu sacru. Tipic european. La demolarea lui au vizat forțele de stânga în frunte cu bolșevismul. Ceilalți "democrați" interbelici au făcut bezele "justiției sociale" (ca Roosevelt de exemplu), ignorând masacrarea lentă a patruzeci de milioane de oameni.

Spre cinstea poporului român, în 1919, la un an și jumătate dela revoluția bolșevică, un tânăr abia ieșit din liceu intuiește în mod genial enorma primejdie care pândea popoarele Rusiei, popoarele Europei și împreună cu alți colegi ai lui se hotărăște să lupte - primul din afara granițelor țariste- contra bolșevizării României.

Acest tânăr se numea Corneliu Zelea Codreanu și avea să moară sugrumat și împușcat, în mod bestial, din ordinul lui Carol al II-lea și al slugii sale handicapate, Armand Călinescu.

Bolșevicii au avut dintotdeauna agenți de influență, deosebiți de agenții agitatori sau informatori.

In zece ani de existență, mișcarea lui Codreanu a fost dizolvată de două ori.

Azi, în baza documentelor noi cunoscute, geneza acestor hotărâri anticonstituționale și ilegale ne apare mai clară. Originea acestor dizolvări se află în "stânga" franceză a vremii (Paul Boncour, Leon Blum etc.). Executanții au fost însă locali, Români "democrați" și hiperlegaliști. Așa cum hiperlegaliști se proclamă azi Dl. Iliescu și F.S.N.-ul, care ne cer să respectăm ca "sacru" votul dela 20 Mai 1990.

Iată o probă pregnantă de bună credință la îndemâna oricărui Român care-și contemplă la cozi umilința și decăderea. Mutatis mutandis la fel stăteau lucrurile și în 1938 când Carol al II-lea își instaurează dictatura personală cu ajutorul partidelor istorice, mai puțin Iuliu Maniu și familia Brătianu.

Sărăcia și mizeria cumplită de azi a fost adusă de comuniști și de servanții lor din umbră, agenți de influență proneocomunistă, cu sau fără știrea lor, cu sau fără voia lor, în orice caz din cauza impotenței opoziției istorice, a unor prezumați și adecvați lideri.

Si atunci și azi au fost colaboraționiști.

Dictaturile sunt generoase în vile, salarii și delegații.

Când lupți împotriva decăderii morale, a imposturii, a jafului din banul public, în România, atunci ca și acum, ești declarat "violent" și "fascist".

Prima lozincă scrisă pe toți pereții și strigată la toate adunările silnice după 23 August 1944 era: "Jos fasciștii, moarte lor". Azi dacă ai striga: "Jos comuniștii, moarte lor" ai fi etichetat - fascist. Unde e balanța dreptății? Numai doi oameni, Nicolae și Elena Ceaușescu, au distrus o țară și au chinuit un popor vreme de 45 de ani?

Unde le sunt instrumentele? Unde sunt complicii? Unde sunt executanții? Dacă pui asemenea întrebări, ești declarat "neciuic", "fascist", "legionar", "destabilizator" etc.

Cu privire la "violența legionară" am găsit în istoriografia comunistă un document de excepțională însemnătate. Este vorba de ultimele cuvinte ale lui Corneliu Zelea Codreanu publicate în volumul "România după Marea Unire" (vol.II, p. a II-a, pg. 354-355) de Editura Stiințifică și Enciclopedică, Bucuresti 1988, deci înainte de căderea regimului comunist. După cum era de așteptat, după o critică acerbă a Mișcării Legionare, când se ajunge la proba concretă, la document, trebue să se recunoască, că la 21 Februarie 1938, șeful legionarilor spunea: "Am convocat încă de acum o săptămână pe ziariști pentru mâine, Marți 22 Februarie a.c. ora 8 seara, în scopul de a încerca să fac unele declarații politice privind atitudinea noastră ca partid în fața noilor împrejurări.

Deoarece Miercuri 23 Februarie (1938 n.n.) este ultimul termen pentru facerea declarațiilor de către funcționari și înaintarea demisiilor din partide, mă văd silit a face aceste declarații astăzi, pentru ca ele să ajungă în timp util membrilor noștri. Iată aceste declarații pe care le fac în numele forului conducător al Mișcării Legionare:

Anunțăm pe membri că începând cu data de astăzi 21 Februarie 1938 partidul "Totul pentru Tară" nu mai există.

Intreaga conducere a căzut de acord că rațiunea de existență a partidului a încetat.

Toți cei legați până în prezent juridicește de acest partid, funcționari de Stat sau nefuncționari, sunt dezlegați de toate aceste legături, luându-și completa libertate de acțiune.

Toate funcțiunile, șefi de regiuni, de județe etc. sunt desființate. Sediile se închid și se dau proprietarilor.

Motivele care ne-au determinat la această hotărâre sunt în Decretul Regal Nr. 870 din 17 Februarie 1938 și cuprinde următoarele dispoziții:

a) Funcționarii Statului nu pot face politică, nu mai pot face parte din partide.

b) Cei ce nu sunt funcționari, adică restul de cetățeni, dacă acționează politicește vor fi sancționați.

c) Conducerea este sancționată dacă mai dă circulare, ordine, dispoziții.

Deci suntem aruncați din raportul de drept în raportul de forță. Pe acesta însă noi nu-l primim. Noi am înțeles să acționăm în cadrul legii, manifestându-ne credința noastră.

Dacă aceasta n'o putem și dacă orice manifestare de credință ne este interzisă, rațiunea de existență a partidului nostru a încetat.

Noi nu voim să întrebuințăm forța.

Nu voim să întrebuințăm violența.

Ne este suficientă experiența din trecut, când fără voia noastră am fost atrași pe calea violenței. La orice violentare, noi nu mai răspundem în nici un fel: suportăm. Si chiar atunci când întreaga națiune este tratată ca o turmă de animale inconștiente.

Lovitură de Stat nu voim să dăm.

Prin existența însăși a concepției noastre, noi suntem contra acestui sistem. El însemnează o atitudine de bruscare, de natură exterioară, pe când noi așteptăm biruința noastră dela desăvârșirea în sufletul națiunii a unui proces de perfecțiune omenească.

Nu voi întrebuința aceste mijloace, pentrucă tineretul de astăzi are prea adânc înfiptă conștiința misiunii sale istorice și a răspunderii sale pentru a face acte necugetate care să transforme România într'o Spanie însângerată.

Generația noastră întreagă vede mănușa care i s'a aruncat.

Mănușa aruncată va rămâne jos.

Noi refuzăm s'o ridicăm.

Ceasul biruinței noastre încă n'a sunat. E încă ceasul lor.

Dacă generația bătrânilor noștri crede că e mai bine așa cum a procedat, noi nu avem să ne amestecăm pentru a le da lecții.

Ei poartă răspunderea în fața lui Dumnezeu și a istoriei. De altfel părerile mele, simple păreri asupra ultimelor evenimente, vor fi fixate într'o scrisoare adresată unuia din miniștrii actualului cabinet.

In același Decret regal se vizează comerțul legionar. Pentru a nu da naștere la nici o posibilitate de conflict, cu multă durere renunțăm și la activitatea comercială. Intregul comerț legionar se lichidează. Sefii de întreprinderi vor anunța personalul din timp pentru a se putea plasa în altă parte. Cei 70 de copii întreținuți de noi vor fi trimiși acasă, nemaiputând suporta cheltuielile întreținerii lor.

In timpul liber care ni se deschide, îndemn pe toți tinerii să studieze cât mai profund în direcția meseriei lor.

De altfel și eu, profitând de acest timp, voi pleca peste o lună la Roma pentru a mă ocupa de traducerea și de tipărirea în limba italiană și franceză a cărții mele. De asemenea voi scrie volumul al doilea.

Si acum, în ceasul dizolvării noastre, noi, tineretul României, crescuți în credința legionară, mulțumim generației bătrânilor oameni politici, pentru modul în care s'au purtat cu noi, pentru modul în care ne-au tratat, pentru exemplele de caracter, de onoare, demnitate și legalitate pe care ni le-au dat.

Inchizând această tristă pagină, rămânem legați în duhul lui Moța, Marin și al celorlalți morți ai noștri, care se roagă pentru noi la Dumnezeu".

Este un text politic antologic, demn de un Pericle, Demostene sau Cicero. N'am vrut să-l trunchiem pentrucă el sintetizează în mod strălucit esența concepției legionare.

Autorii - Mircea Mușat și Ion Ardeleanu - menționează că "programul ca și activitatea (Mișcării Legionare n.n.,) avea un specific naționalist, mistic". Si că nu există dovada vreunei subordonări sau finanțări din partea partidului nazist (pg. 355-356).

Rezultă cu claritate că violențele atribuite Mișcării Legionare au fost criminale provocări, deoarece în Aprilie 1938 Corneliu Codreanu este arestat, condamnat la șase luni închisoare pentru calomnie (plângere din partea lui N. Iorga care funcționa pe post de consilier regal - al dictaturii carliste); în pușcărie fiind, o lună mai târziu este condamnat la zece ani pentru trădare, iar după șase luni este luat noaptea din detenție, strangulat, împușcat, îngropat, turnat vitriol deasupra cadavrului și apoi o placă de beton. Aceasta era legalitatea în România lui 1938 sub dictatura a doi handicapați (Carol al II-lea și Armand Călinescu).

De unde rezultă "totalitarismul"? De unde rezultă "fascismul"? De unde rezultă violența? Legionarii n'au voit niciodată să iasă din ordinea de drept. Li s'a impus martiriul de către aceleași forțe malefice care stăpânesc azi Tara.

INCERTITUDINI

Urmare din pag.1

După ce mult timp au compromis țara și i-au stopat progresiunea democratică, protagoniștii FSN oferă spectacolul grotesc al unor dispute pentru putere. Petre Roman, apelând la argumentele opoziției democratice, descoperă de abia acum că Ion Iliescu și grupul din juru-i nu numai că sunt foști nomenclaturiști comuniști, dar sunt principalii adversari ai schimbărilor de direcție în țară!

Puterea fesenistă însă, printr'o guvernare lipsită de perspectivă, nu numai că a compromis idealurile revoluției, ci a provocat în ultimii doi ani de guvernare o totală confuzie. Grupuri numeroase de oameni, cu educație politică precară, în condițiile unor nemulțumiri vădite de un faliment guvernamental, în locul unor opțiuni alternative, preferă refugiul în absenteism. Simptomul acesta a fost evident cu ocazia Referendumului constituțional, dar el se va afirma mai pregnant la apropiatele alegeri. Cauza constă în faptul că partidele din opoziția democratică sunt privite încă cu rezervă, pe fondul unui electorat fesenist frustrat și înșelat. Este posibil ca, prin organizarea ei unitară în Convenția democratică și mai ales prin instituirea unui control parlamentar asupra Radioteleviziunii - principalele mijloace ale actualei puteri de diversiune politică - forțele naționale anticomuniste să se poată regrupa decisiv, învingând un FSN sfâșiat de ambiții și rivalități personale. Numai în acest mod, orientarea României ar fi concordantă cu idealurile Revoluției din 1989.

Apostol STAN

Guvernul din Ontario vrea să cunoască părerea dvs. privind programul său în 1992.

Guvernul are în lucru inițiative sociale și economice care includ:

- 601 Bugetul în Ontario pe anul 1992 Feb. - Martie 92
- 602 Programul de Investiții în Ontario Ian. - Aprilie 92
- 603 Strategia Industrială Feb. - Aprilie 92
- 604 Noul Sistem de Pregătire în Meserii Dec. 91 - Aprile 92
- 605 Taxare Echitabilă Iulie 91 - Martie 93
- 606 Revizuirea Folosirii Suprafețelor Agricole Martie - August 92
- 607 Administrarea Parcului Forestier în Ontario Feb. - Dec. 92
- 608 Grijă de durată pentru Bătrâni și Adulți Infirmi Nov. 91 - Martie 92
- 609 Reforma în Domeniul Relațiilor de Muncă Nov. 91 - Feb. 92
- 610 Reforma Sistemului de Ingrijire a Copilului Martie - Iunie 92
- 611 Inițiative pentru Reducerea Risipei Oct. 91 - Ian. 92
- 612 Echitate la Locul de Muncă Dec. 91 - Feb. 92
- 613 O Cartă A Drepturilor Sociale în Canada Dec. 91 - Feb. 92

Notă: Datele de mai sus se referă la programul dezbaterilor publice.
☐ Pentru a obține imediat informații, formați când telefonați, codul din trei numere.

Opinia dvs.

Vrem să știm ce gândiți despre aceste planuri în perioadele menționate mai sus, în dezbateri publice, discuții restrânse de grup, sesiuni individuale ori prezentări în scris.

Dacă doriți informații suplimentare referitor programele în pregătire, rugăm completați cuponul din acest anunț sau telefonați gratuit. Linia de informații este în engleză sau franceză.

Pentru mai multe detalii, vedeți care dintre proiecte vă interesează, puneți o bifă ✔ ROM1

601 ☐ 604 ☐ 607 ☐ 610 ☐ 613 ☐
602 ☐ 605 ☐ 608 ☐ 611 ☐
603 ☐ 606 ☐ 609 ☐ 612 ☐

Your name ____________________
Your address ____________________
City ____________________
Province ____________ Postal Code ____________

Expediați la:
Ontario 1992, P.O. Box 995, Station F, Toronto, Ont. M4Y 2N9

Unde telefonați:

Chemați 1-800-268-1749 (engleză); 1-800-268-4281 (franceză)

In Toronto chemați
314-9000 (engleză); 314-9011 (franceză)

Pentru cei cu aparate de auzit există no. 1-800-268-7095

In Toronto
răspunde no. 325-3408

Cei care folosesc touch-tone ne pot găsi 24 ore pe zi. Cei care folosesc telefon cu disc ne pot chema de la 8:00 a.m. la 10:00 p.m. în intervalul Luni-Vineri. Acest serviciu este disponibil în engleză și franceză.

Ideile dvs. sunt utile

Populația și organizații din Ontario împărtășesc cu noi punctele lor de vedere. Dintre inițiativele discutate, revizuite și implementate iată câteva:

Protecția Chiriașilor (în efect din Oct. 90)

Planul de Ajutorare a Familiei (Aprobat în Iunie 91)

Declarația de Relații Politice cu First Nations (semnată în August 91)

Programul de Protecție a Salariului (aprobat în Oct. 91)

Ziua de Odihnă pentru Toți (aprobată în Nov. 91)

Ontario

ÎNAPOI LA ICOANĂ

Valeriu C. NEŞTIAN

"La început era Cuvântul", scrie în Sfânta Scriptură, dar "Cuvântul era la Dumnezeu", ceea ce ar însemna că, la noi oamenii, tăcerea a fost mai întâi şi'ntâi. Inţelepciunea populară a consacrat această experienţă de viaţă prin maxime de o rară expresivitate ("Tăcerea e de aur", "Tace şi face", "Cu tăcerea îi frigi pielea", "Să nu ştie stânga ce face dreapta", "Dacă tăceai filosof rămâneai!" - a nu se subînţelege că muţii sunt filosofi!). "Tăcerea mi-este duhul", spune într'un frumos poem şi Lucian Blaga. Ca o diatribă, ce se voia curabilă, S. Mehedinţi publicase, în anii '20, două cărţi pe această temă "generoasă", împotriva politicianismului retoric al perioadei: 'Politica de vorbe şi omul de Stat", 'Politica de vorbe şi omul politic". Ambele nu şi-au slăbit aproape deloc actualitatea!

Când nişte ziarişti au solicitat, la Carmen Sylva, în 1937 un interviu unui conducător spiritual al tinerei generaţii româneşti şi creştine de-atunci - ce-şi avea drept cuvânt de ordine "Fapte, nu vorbe" - aceştia au fost invitaţi să vadă, să ia contact nemijlocit cu ce se realiza şi în ce spirit se trăia în acea tabără de muncă: răspuns convingător, fără comentarii! Căci legea tăcerii ne învaţă: Vorbeşte puţin. Vorbeşte ce trebue. Vorbeşte când trebue. Oratoria ta este oratoria faptei. Tu făptuieşte. Lasă-i pe alţii să vorbească!

Negreşit, viaţa politică dela noi păcătuieşte iarăşi de un retorism excesiv, umflat, păgubos în care Legea strămoşească este invocată afon, din când în când, din considerente tactice. Acestuia i se replică, din nefericire, tot printr'o beţie de cuvinte falacioasă, ineficientă. Ca o bătaie cu frişcă din vechi filme de gen. Când, în realitate, argumentul celei mai nobile elocinţe îl constituie fapta simplă, firească, edificatoare. Pălăvrăgim şi pălăvrăgim, bârfim şi ne văicărim; credem pe deasupra, în puterea magică a cuvintelor-fluviu rostite/scrise alandala; şi apoi ne mirăm ori ne scandalizăm de situaţia stagnantă, de involuţia din societatea noastră. Unul din cântăreţi, beat recomanda: daţi tăcerii o şansă! Nici monahii români n'au separat niciodată rugăciunea de acţiune.

Tipic Românului îi este tăcerea. A munci în tăcere, bunăoară nu e un oarecare slogan de circumstanţă, ci reflectă discreţia, smerenia, atât de naturale spiritualităţii creştine. In fiecare clipă să ni se impună - ca o poruncă peremptorie - întrebarea: Ce am făcut astăzi bun pentru Neam şi Tară, pentru libertatea, prosperitatea lor? După aceea, a suferi în tăcere, a răbda în tăcere, a scrâşni din dinţi chiar în taină, a ajuta fratele nenorocit, fără trâmbiţe şi surle... Nu sunt lucruri uşoare, ci mari, esenţiale.

La ceasul de faţă al naţiunii noastre, implicarea maximă a zonei afective şi volitive, declanşarea trăirii intense, tălmăcite în acţiuni concrete, presupune utilizarea raţională a cuvântului. Procedeu inadecvat şi găunos exaltarea naţională cu ajutorul vorbelor, oricât de iscusit îmbinate, al trăncănelii, generează un soi de sentimentalism lozincard, de operetă, specific (neo) comunismului. Faptele şi exemplele vii au un limbaj mult mai elocvent şi e de necalculat efectul lor pozitiv când ele sunt surprinse în existenţa noastră cotidiană: în viaţa profesională, familiară, socială, religioasă, personală.

Voinţa de perfecţionare morală pe care ţi-o înlesneşte tăcerea este incompatibilă cu lâncezeala, cu meditaţia sterilă, cu reflecţiile "in abstracto", cu reveria paseistă, cu singurătatea turnului de fildeş, cu rugăciunea formală, cu individualismul suicidar, cu orgoliul luciferic. Acelor prea gălăgioase şi ţipătoare accente vindicative, de pildă, juste de altfel, li se cuvin uneori, un filtru, o surdină, o grilă selectivă. Altcumva, ele riscă a deborda în egoism material, profesional, familiar, cu rol nefast pentru românitatea prezentă şi viitoare.

Să nu ostenim, totodată, a stărui că adevăratul patriotism nu e doar cel aureolat de fapte extraordinare, eroice, ci şi acela integrat organic în acţiunile noastre de fiece zi. De aceea e nevoie să trăim acest altruism de fiecare clipă al actelor şi conduitei curente, care e unitar şi acelaşi cu patriotismul faptelor măreţe, ce nu sunt posibile nici în orice şi, nici oricui dintre noi. Dar care se produc firesc atunci când acest nobil sentiment e continuu prezent în toate acţiunile.

Cât priveşte acel "ce-mi revine mie dacă fac aceasta", "câţi bani scot eu din asta", "nu's obligat să săvârşesc acest lucru", atari atitudini materialiste distonează pregnant cu generozitatea proprie unor fiinţe raţionale, conştiente, libere, creatoare. Cei care s'au jertfit pentru libertatea şi onoarea Neamului, combatanţii anticomunişti ce-au căzut în lupte, au suportat prigoane, temniţi şi lagăre de muncă forţată, nu şi-au pus niciodată chestiunea câştigului îngust personal care ar rezulta din aceste fapte eroice. Fără renunţare, fără spirit de sacrificiu lucid şi dezinteresat - ne place să credem că, aici, "repetitio este mater studiorum" - nu se poate înfăptui nici o operă valoroasă şi durabilă pentru semenii noştri. Iar urmaşii nu se vor putea bucura că noi am trăit, am luptat, neam canonit în această crâncenă perioadă din istoria României. Altfel, idealul nostru subzistă la suprafaţa fenomenelor, poate să se metamorfozeze în fum de cuvinte, în simplu decor.

Crezul să ne fie fapta palpabilă, trăită, întru a deveni cu toţii mai iubitori, mai buni, mai drepţi, mai cinstiţi, mai muncitori, mai gospodari. Politica de vorbe a adus şi aduce în prezent multe prejudicii în ţara asta. Prin interese de castă, prin intrigi şi calomnie, ea îi învrăjbeşte pe oameni, fiindcă politica echivalează, pentru mulţi, cu a-l pândi pe aproapele tău, ca să-l pârăşti şi să-l dai la o parte, ca să-i ocupi locul fără merit, ca să-ţi însuşeşti, cu orice preţ şi prin nu importă ce mijloace un lucru, o situaţie, spre a te îmbogăţi peste noapte. Iată ce nenorocire ne poate aştepta! Cum o preîntâmpinăm?

Un anume credo ce porneşte dela icoane şi dela altare ne îndeamnă să ne întoarcem la ele: dacă pe plan social la temelia Statului stă familia, în ordine spirituală se cere, acuma, reaşezată credinţa. Si oriunde trăieşte un suflet curat, acolo este un altar al dumnezeirii. "Această nouă fecundare a sufletului pierdut al unei naţiuni - releva Ion I. Moţa - nu se poate face decât prin cea mai pură esenţă de lumină, de virtute. De pregătirea şi cultivarea acestei esenţe am căutat noi a ne îngriji încă de mult, de când prevedeam ceasul deziluziei amare" ('Pământul strămoşesc", anul I, nr.2, 1 August 1927). Icoana, nu ca o cheie ce descuie orice uşă; ci ca o bătaie în poartă, aşteptând deschiderea.

Alternativa, deci: în locul interminabilelor discuţii, polemici, certuri, pălăvrăgeli infructuoase - dragoste, jertfă, milostenie, trudă, curăţenie sufletească, înarmare morală, doctrină socială creştină supraconfesională. Celor care clamează, pe diferite voci, "Inapoi la democraţie!", "Inapoi în Europa!", "Inapoi la Eminescu!", "Inapoi către proprietatea particulară!" etc., le putem avansa şi o variantă atotcuprinzătoare: Inapoi la Icoană! Puţini îi contestă - nu-i aşa? - viabilitatea.

Atunci, după spusa teologului I. Boegner, să sperăm imposibilul!

RĂSPÂNDIŢI ACEST ZIAR

MARIAN MUNTEANU: "...am ajuns la concluzia că generaţia tânără trebue să-şi asume o responsabilitate..."

Marian Munteanu

INTREBARE: Domnule Munteanu, multă lume a fost surprinsă de retragerea Dvs. din viaţa publică, o perioadă destul de lungă. Cum o explicaţi?

RASPUNS: Acea retragere, care văd că a fost destul de mult discutată, are o primă explicaţie valabilă pentru toţi cei din generaţia mea, generaţia studenţească de atunci, - am încheiat studiile universitare. A trebuit să ne facem cu toţii acele lucrări pentru încheierea facultăţii. Si apoi, a mai fost nevoie şi de o analiză, de o reflexie cu privire la tot ce s'a întâmplat în societatea românească în acest răstimp.

INTREBARE: Care a fost concluzia la care aţi ajuns?

RASPUNS: Stim cu toţii că a fost foarte multă exuberanţă, am sperat cu toţii că după acel Decembrie viaţa noastră se va schimba în bine. Desigur, schimbări au fost, însă şi dezamăgirea a fost şi ea foarte adâncă. După toate zbuciumările politice, după toate manifestările şi manifestaţiile, mai mult sau mai puţin clare, coerente, am reflectat îndelung la toate cele întâmplate şi am fost mai mulţi cei care am ajuns la concluzia că generaţia tânără trebue să-şi asume o responsabilitate, să treacă la un efort de construcţie. Noi am încercat să spunem în acele săptămâni şi luni, cât mai răspicat nişte lucruri în care credeam şi în care credem. De multe ori mesajul nostru nu a fost corect înţeles.

De asemenea, este limpede că nu numai tineretul, ci în general societatea românească este nemulţumită de nivelul actual al vieţii politice şi economice. Există foarte multă dezbinare, există fragmentarism, există multă incoerenţă şi mai ales, există multă demagogie. Mulţi oameni promit câte în lună şi în stele şi în fapt, cei mai mulţi nu ştim exact ce urmăresc, dar probabil că urmăresc tot satisfacerea unor interese. In acelaşi timp, au fost diverse formaţiuni politice în care noi am crezut şi'n care am sperat. Din nefericire, chiar dacă unele intenţii nu pot fi contestate, a existat o tristă ineficienţă.

Concluzia noastră a fost să ne gândim bine, să construim o mişcare politică a noii generaţii.

INTREBARE: Definiţi, vă rog, această mişcare, liniile ei directoare.

RASPUNS: Am încercat să construim şi să punem la punct o doctrină politică nouă care să aparţină tineretului acestei ţări, o doctrină politică destinată tineretului şi pe care tineretul să o poată pune în aplicare. Aşa a apărut Mişcarea pentru România, aşa a apărut naţional-democraţia pe scena politică românească.

Liniile principale sunt foarte simple: dorim ca acele conţinuturi de tradiţie, acele valori culturale şi spirituale româneşti să fie duse mai departe, într'o lume nouă de către o generaţie nouă şi'n acelaşi timp să construim acel cadru fără de care societatea noastră nu va putea păşi în secolul douăzeci şi unu, nu se va putea alinia, nu va putea trece în rândul celorlalte ţări civilizate, în acel loc pe care îl merită. Noi am ajuns la concluzia că tineretul are nu numai şansa, ci şi datoria de a realiza această trecere.

INTREBARE: Aveţi în vedere vreo alianţă cu o altă formaţiune politică?

RASPUNS: In acest moment Mişcarea nu face parte din nici un fel de alianţă, convenţie, coaliţie sau cartel. Desigur, posibilitatea nu este exclusă. De pe acuma putem spune că ne vom îndrepta către acele formaţiuni politice care respectă şi pun în prim plan valorile naţionale româneşti şi în acelaşi timp au o opţiune fermă demonstrată, pentru sistemul democratic. Pentru noi democraţia este o opţiune fundamentală.

Despre organizarea noastră, ce pot să vă spun, este că în ţară, în acest moment se formează deja grupuri politice, practic orice grup de oameni tineri se pot constitui într'un grup al Mişcării şi pot începe să se afirme în diversele locuri în care ei există şi în funcţie de diversele problematici din spaţiile respective.

INTREBARE: Aveţi în vedere participarea la alegerile locale?

RASPUNS: Nu participăm la alegerile locale şi nu suntem angajaţi în nici un fel de campanie electorală şi nu promitem nimic nimănui.

Deocamdată, tot ceea ce putem promite, este că în interiorul Mişcării nu va exista nici un fel de posibilitate de deturnare şi de manevrare a tineretului în folosul nimănui.

Noi credem că generaţia tânără trebue să meargă înainte, prin propriile ei forţe.

Eugen POPESCU

MONUMENTUL DEŢINUŢILOR POLITICI GHERLA 1945-1989

Stimaţi prieteni

Indreptându-ne gândurile şi spre cei care şi-au dat obştescul sfârşit în temniţele şi lagărele care au împânzit ţara şi ale căror oseminte nu au nici morminte şi nici cruci, Asociaţia Fostilor Deţinuţi Politici din România, filiala judeţului Cluj începe construcţia unui complex funerar în cimitirul oraşului Gherla, judeţul Cluj.

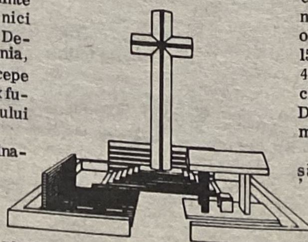
O cruce de 14 m., iluminată public, un zid de 8 m. pe care vom înscrie numele celor aproape o mie de fraţi de suferinţă care au murit în vestitul Penitenciar Gherla şi o capelă, vor forma modestul nostru omagiu.

Vă rugăm să difuzaţi prin mijloacele de care dispuneţi imaginea alăturată, pentru ca cei interesaţi să poată contribui la realizarea monumentului, depunându-şi obolul în contul special nr. 156089606 1409 (în valută) sau 4072996061409 (în lei), deschis la Banca Română de Dezvoltare, filiala Cluj, România.

Vă mulţumim, îmbrăţişându-vă frăţeşte,

Preşedinte,
Ioan Gherasim

Vicepreşedinte,
Septimiu Râmboiu

ASOCIATIA FOSTILOR DETINUTI POLITICI
Filiala Judeţului Cluj
Str. Petru Maior Nr.4, cam.93 Cluj-Napoca, 3400

NOTA DE PLATĂ

Constantin Dănuț PITIȘ

Asistăm la destrămarea Imperiului Sovietic. Cu o iscusință diabolică forțele conducătoare ale acestui imperiu au valorificat și acest fenomen. Incepând cu miliardele de mărci încasate din Germania pentru acceptarea unificării, a fost valorificată fiecare concesie făcută Vestului. Fiecare palmă de loc cedată a avut un preț negociat.

De exemplu la întâlnirea dela Helsinki unde Gorbaciov a fost invitat pentru a discuta cu Bush, președintele sovietic nu a oferit mai nimic, mulțumindu-i pe partenerii săi cu simplul fapt de a nu se opune; în schimb a primit poate mai mult decât se aștepta: bani, facilități comerciale, dezghețul exporturilor de tehnologie apuseană și în special, certitudinea unei amabile neatenții din partea Occidentului în ceea ce privește rezolvarea treburilor "interne".

Aportul KGB-ului la sporirea câștigurilor a fost substanțial.

Suntem în măsură să afirmăm că și organizarea puciului decembrist din România a avut o notă de plată pe care emanații au fost nevoiți să o achite.

Analizând retrospectiv evenimentele, aducând probe, consultând documente și ziare, înregistrând declarații ale unor martori oculari, concluzia se impune dela sine: jefuirea poporului de revoluție a avut o notă de plată KGB-istă!

SCURTĂ RETROSPECTIVĂ

După 1977 a început "scindarea" Securității. Pe lângă aripa KGB-istă, prosovietică, s'a dezvoltat o așa-zisă Securitate "națională", ca urmare a reorganizării impuse de fuga Generalului Pacepa (scurtele colaborări sau confruntări ale acestor forțe generează astăzi "inexplicabilele" fenomene social-politice din România, punctate de sângeroasele zile 25 Ianuarie, 18 Februarie, ș.a.m.d. mergând până în Septembrie 1991).

Prin dezvoltarea spionajului tehnologic, colaborarea dintre KGB și Securitate s'a întărit prin transformarea lor în "mijloace de producție". Exemplu, activitatea de spionaj a Securității în Franța la mijlocul anilor '80 privind motoarele rachetei "ARIANNE" a fost desfășurată în favoarea URSS (Stire difuzată și de Radio Europa Liberă).

De altfel, spionajul român în Franța este de tradiție. Rețeaua CARAMAN care spiona birourile NATO a devenit de notorietate publică, Ion Tomescu secretar doi pe lângă UNESCO fiind un activ colector de microfilme. Tot în anii '70 Victor Dorobanțu, secretar doi la Ambasada Română din Washington a racolat ca agent pe secretarul Ambasadei Franceze (iar Franța!)... Stenograme ale ședințelor Consiliului Militar Superior NATO, bilanțuri ultrasecrete ale activității bazelor NATO, măsuri "cosmics" de apărare în Europa, trec prin intermediul rețelei române de spionaj în mâinile KGB-ului.

Reciproc, furtul planurilor avionului JAGUAR a fost executat de KGB în în favoarea României (că de fapt aceste planuri au fost vândute și Iugoslaviei, numai bani să iasă! Asta e o altă problemă).

Retehnologizarea României din anii '70 a produs oarecare îngrijorare Sovieticilor. Ei au reușit să împiedice emulația tehnologică a României.

Astfel, Intreprinderea de Avioane Bacău a fost practic scoasă din circuitul aviației românești printr'o comandă URSS de a executa integral avioane IAK-52. Pentru câteva mii de ruble pe bucată, a fost blocată o unitate productivă de prim rang, care reușise prototipul primului avion de luptă românesc, în scurt timp putând realiza un al doilea supersonic.

Goana Ceaușeștilor după câștiguri imediate a dus la blocarea unor căi de progres real. Inghițirea Institutului de Aviație IMFCA de către INCREST (institut controlat de Securitate) este unul din exemplele de abandonare a aviației de către "ctitorul aeronauticii românești" în favoarea vânzărilor imediate de tehnologie, muniție, armament și tehnică militară.

Direct proporțional cu regresul tehnologic și științific al țării, au crescut profiturile Securității. Firmele de comerț exterior lucrau din plin. O parte din câștig era înghițit de Securitate și implicit de Ceaușești. Nu trebue neglijate însă fondurile tezaurizate de securiști. Ei furau pentru Ceaușești dar și pentru buzunarul lor. Securitatea devenise o forță economică controlând tot ceea ce putea produce valută. Vânzările de oameni, sânge, copii, armament, secrete militare proprii și străine rezultate din activitatea de spionaj erau direct controlate de Securitate. Pentru emigrarea în Vest se plăteau sume începând dela $5.000 de persoană. In anii '84-'85 s'a permis o nouă emigrare a Evreilor români în Israel pentru a se lichida o parte din datoriile României către RFG (căreia indirect i se anulau datorii de către Israel). Iată cum se realizau planurile cincinale!

La Viena, Marin Ceaușescu aduna banii, dirijându-i apoi spre conturi secrete.

Din Timișoara, poarta României spre Occident, se expediau la Viena lingouri de aur și alte valori prin "turiști" țigani. "Excursiile" erau organizate de Securitatea din Timișoara. Chiar și tov. Iliescu, cât timp a fost secretar PCR la Timișoara a avut cunoștință de asemenea transferuri. Familiile "turiștilor" "erau păstrate ca garanție. Dl. Căpitan "Benga" achitat în procesul celor 19 din Timișoara conducea toată activitatea de transfer a acestor valori.

EFECTUL MALTEZ

Comitetele și comisiile de salvare națională organizate de vechii nomenclaturiști erau supravegherea și controlate de Securitate. Din partea armatei supravegherea era condusă de G-ral. Stănculescu - om de încredere al Ceaușeștilor - implicat de asemenea în vânzările obscure ale Securității, de muniție, armament, tehnică militară. Complotiștii nu aveau șanse de reușită.

KGB-ul însă, prin Serviciul 261 studiase variante de gorbaciovizare a României.

Serviciul 261 rezolva teme de studiu, având la dispoziție studii de analiză complexă, logistică, socio-dinamică, potențial militar, industrial, demografic etc. furnizat de departamente specializate ale KGB. Grupurile de lucru din cadrul Serv. 261 propun alternative de rezolvare ale acestor teme de studiu, din care se alege cea care se adaptează optim momentului și situației reale. Revoluția pe care a vizionat-o tot mapamondul la televiziune, a fost una din variantele propuse. Cea care s'a adaptat optim momentului și situației reale.

Numele lui Ion Iliescu fusese pus în circulație din 1985 de către agenții KGB din România. Simultan au fost transmise "semnale" serviciilor de contraspionaj din România. Interpretate corect de Români, ele explică clemența factorilor de represiune în cazuri în care au fost implicați nomenclaturiști. De ex:

- de ce S. Brucan, după excluderea din PCR primește totuși pașaport și vizitează USA, dar și Viena și Moscova?
- de ce scrisoarea "celor șase" a putut fi preluată ușor prin poștă de Dl. Dennis Delletant, corespondent englez, vorbitor de limbă română?
- de ce obiectivul "Paul" (Michael Parmly, consilier politic al Ambasadei USA) a putut lua nestingherit legătura cu "SERGIU" (S. Brucan)?
- de ce "cei șase" au suferit mult mai puțin decât un hoț de buzunare, după difuzarea scrisorii?

In Martie 1989, diplomația sovietică asigura pe Cancelarul Kohl că: "minoritatea germană din România nu va avea de suferit în cazul în care în România se vor petrece anumite evenimente; situația va fi sub control atât politic cât și militar".

Direcția de Contraspionaj a Generalului Macri semnalează intenția de cooperare acceptând tacit printre altele intrarea câtorva mii de "turiști" străini. De fapt majoritatea erau Români care vorbeau limbi străine - în special limba rusă, agenți ai KGB-ului cu pașapoarte sovietice în regulă, care după ce și-au îndeplinit sarcinile, au dispărut. Au plecat sau au rămas cu noi identități (granița română a stat deschisă până la 1 Februarie 1990, după care au început să se ceară la ieșire adeverințe dela servici și dela secția financiară). Funcționarii lui Macri au depus tardiv informări pe masa lui Postelnicu, acesta nemaiputând lua măsuri concrete, fiind presat de precipitarea evenimentelor. Ulterior, când se va dumiri, va declara din boxă: "Am fost un dobitoc!"

Serviciile NATO erau informate din luna Noembrie despre înlăturarea lui Ceaușescu, unele canale venind chiar dela Securitatea română.

Timișoara nu a fost aleasă la întâmplare. Timișorenii recepționau constant informații din Vest. Anterior revoluției avusese loc o mișcare studențească unde se strigase "Jos Ceaușescu". Cu toate arestările și percheziții le ce se crease o stare de spirit propice. Dispăruse frica! După această repetiție generală, participarea străzii a fost spontană și necondiționată.

PUCI-ul, REVOLUȚIA FURATĂ

Armata a tras. Vinovați principali: Coman, Chițac, Gușe, Stănculescu și alții. La Timișoara armata nu poate justifica 510.000 cartușe trase în perioada 16-28 Decembrie, la Cluj 340.000 cartușe, ș.a.m.d. Au tras și alții... Exemplu, din București, pe 17 Decembrie 1989 ora 10.55 pleacă cu acceleratul 121 vechiul prieten al lui I.Iliescu, Col. Ardeleanu - șef USLA cu 20 subalterni înarmați cu puști cu lunete în anvelope de piele. Deci punct ochit, punct lovit. Ce-au făcut Românii însă este un alt subiect...

...21 Decembrie 1989, balconul CC al PCR. Fiind propus a lua cuvântul la mitingul de pomină, un martor ocular povestește: "A fost singurul miting organizat în pripă. Oamenii aveau o presimțire. Nu existau securiști ca la alte acțiuni. Erau foarte rari. Milițienii erau nepăsători. Când Ceaușescu a luat cuvântul s'a aruncat o petardă într'un grup de femei (dela Tricotajul Roșu sau APACA). Țipete. Grupuri organizate la colțurile CC al PCR au început să huiduie. Lumea perplexă a rămas pe loc. Unul din grupuri și-a făcut loc spre mijlocul pieței și cu niște bâte scoase de sub haine au început să bată în asfalt. Un alt grup a aruncat niște pungi mari, tip Kent, cu boabe de fasole. In stația de amplificare s'a interpus cineva și a băgat zgomot de șenile de tanc, țipete de femei, copii, mitraliere, avioane în picaj. Totul, perfect sincronizat. Bătând în asfalt, zgomotul dădea impresia că strada trepidează, fasolea simula gloanțe, zgomotele din stație simulau atac. S'a creat panică. Cordonul de oameni de ordine (fără uniforme de "gărzi" ca de obicei) a fost rupt. Milițienii s'au dat la o parte... Piața aproape goală căpătase un aspect de luptă (portrete și lozinci rupte, răniți călcați în picioare). In microfon Ceaușescu: "Ce se întâmplă acolo? Ce se întâmplă?" Doi membri CPEx l-au tras înapoi. Ceaușescu s'a smuls și a revenit la microfon: "Ce se întâmplă? Oameni buni, nu e nimic" ... S'a făcut liniște. Cei pregătiți au început să scandeze. Dar un alt grup de 200-300 de tineri cu pancarte și steaguri strânse au intrat în piață. Unii bărboși, alții pletoși, îmbrăcați cu niște trenciuri lungi și cu genți de voiaj. Ei strigau: "Jos Ceaușescu! Jos tiranul!" Au desfăcut pancartele și s'au văzut că aveau bâte de lemn înfășurate în ele. Steagurile aveau stema decupată și bățul (lancea) de metal. Niciodată n'am văzut băț de metal la steaguri. Oamenii de ordine au refăcut cordonul. Primul secretar al sectorului 5, Goage, s'a dus la ei și le-a spus: "Măi băieți, nu înaintați, stați liniștiți că se întâmplă o nenorocire!". Unul l-a lovit cu bâta în umăr; l-au luat la pumni. Au continuat să strige: "Jos tiranul!" și alte lozinci. Apoi au venit scutierii..." (Informație publicată de CADA - desființată ulterior de Generalul Stănculescu.).

A urmat masacrul nocturn care a exasperat populația Capitalei. Dimineața, Generalul Iulian Vlad a cerut aducerea unei autostații (dotate cu mijloace de amplificare sonoră) în Piața Palatului: "să poată să spună oamenii ce au de spus!" Generalul Milea era mort. Mai târziu, șoferul autostației se ruga de revoluționari să i se dea un bon de predare-primire!

Stănculescu - ipsos a apărut la rampă "organizând fuga". Era credibil și pentru Ceaușescu și pentru Securitate!

Apariția lui Mazilu cu o declarație democratică, contrar prevederilor aripii KGB-iste a Securității, le-a încurcat scenariul care a luat o turnură neprevăzută. Lumea începe o adevărată revoluție! Iliescu este astfel obligat să se mute cu cățel, cu purcel dela Televiziune, unde își recita rolul, la CC PCR. A fost adus cu mașina de vecinul său, Mihai Bujor, băiatul tov. Bujor, șef de secție la CC PCR. A trebuit să urmeze un alt act al piesei: "Teroriștii", pentru a putea legitima pe viitorii salvatori ai Securității, în pericol de a fi înlăturată de revoluționari.

In Noembrie 1989 SVENSKA DAGBLADET consemnează că într'o discuție cu Premierul Suediei un înalt oficial sovietic din Serviciul pentru problemele Răsăritului de pe lângă Ministerul de Externe URSS lăsase să se înțeleagă că: "nu există secrete de ordin militar între aliații noștri, în pofida deosebirilor de moment". Adică: codurile României nu sunt un secret pentru URSS. Consecința: In perioada puciului, KGB-ul a acționat și din aer utilizând releele satelit de interceptare, preluare și distorsionare (decodând instantaneu) a mesajelor cifrate ale armatei și Securității. Acest război radio-electronic, similar cu cel al Israelului contra Egiptului din timpul războiului-fulger, a zăpăcit complet tot personalul angajat în utilizarea aparaturii radio-electronice, apărarea antiaeriană, aviație, unități militare de infanterie și blindate.

Numai Generalii Gușă și Vlad și-au păstrat cumpătul într'o noapte caragialescă, plină de sânge - "Noaptea generalilor".

In August 1991, la procesul dela Timișoara, Col. Bădoiu, președintele completului de judecată, a vrut să stabilească rolul "agenturilor străine" în revolta dela Timișoara. "Martorul" Victor Stănculescu răspunde: "Propun să nu continuăm această discuție în ședință publică."

NOTA DE PLATĂ

Cu fondurile secrete rămase din epoca de aur, securiștii promovează pe scară largă economia de piață. Problema conturilor secrete a fost înmormântată de emanați.

S'a achitat nota de plată a puciului, a deturnării revoluției. Prin obișnuitul comerț cu produse alimentare, confecții, încălțăminte etc. (la Fabrica de Salam Mărgineni-Bacău, etichetele aplicate timp de

Continuare în pag.8

FELICITĂRI TOVARĂŞI!

Aristide LEFA

Am cunoscut un invalid din războiul contra U.R.S.S. care avea membrul inferior drept amputat la nivelul coapsei. Umbla în cârje. Prin anul 1950 s'a urcat într'un tramvai foarte aglomerat. O Rusoaică, în uniformă militară, fără să vrea, cu vârful cizmei i-a lovit una din cârje, fapt care l-a dezechilibrat. Probabil, datorită amintirilor, nu avea o părere bună despre armata sovietică şi nici sentimente de admiraţie pentru ea, drept pentru care a trimis-o "ab originem" pe Rusoaica în cauză. Aceasta nu s'a sesizat necunoscând limba română. In schimb, o cetăţeancă ataşată trup şi suflet "armatei eliberatoare", s'a pornit să strige: "miliţia, să vină miliţia, a insultat glorioasa armată sovietică! Opriţi tramvaiul!" Tramvaiul a fost oprit, a apărut un miliţian care a condus invalidul la circa de miliţie cea mai apropiată. Rezultatul, a fost condamnat şi a executat cinci ani de închisoare, pentru "insultă adusă armatei sovietice".

Astăzi, 12 Decembrie, s'a comunicat rezultatul recursului intentat de către foştii membri ai C.P.Ex.-ului împotriva condamnării lor penale. Majoritatea au fost puşi în libertate, printre care: Lina Ciobanu, Ana Mureşan, Paul Niculescu-Mizil, Mihai Gere, Ianoş Fazecaş, Silviu Curticeanu, Stefan Andrei, Dumitru Popescu-Dumnezeu etc. Am rămas stupefiat. Comitetul politic executiv era forul suprem al puterii în Stat şi dirija toată politica regimului prin "înţelepte măsuri menite să ne ducă pe cele mai înalte culmi de civilizaţie şi progres în cea mai dreaptă şi umană orânduire". Rezultatele le-am trăit, din nefericire, pe propria noastră piele.

Stau şi mă întreb: cine se face vinovat de dezastrul moral şi material în care ne zbatem astăzi? Actuala putere dă vina pe cei care ne-au condus până în 1989. Nu am cunoştinţă să fi fost cineva condamnat pentru dezastrul ţării! In afară de genocid (şi acesta a fost eliminat până la urmă), nimeni nu este vinovat pentru morţii datorită lipsei de medicamente, pentru moartea copiilor în incubatoare din cauza întreruperii curentului electric, de moartea atâtor bătrâni din cauza frigului şi lipsei de hrană, de teroarea permanentă exercitată de poliţia politică asupra întregii populaţii etc., etc.

Cine alţii decât cei din vârful conducerii de partid şi de stat, foştii membri ai C.P. Ex.-ului? Si iată că astăzi sunt liberi! Probabil îşi vor recupera averea dobândită prin "muncă cinstită", vilele somptuoase în care au locuit, pensiile cuvenite înaltelor funcţii pe care le-au deţinut.

Se fac vinovaţi, probabil, cei ce timp de 45 de ani au găsit de cuviinţă să se opună comunismului plătind cu zeci de mii de morţi şi milioane de ani de închisoare atitudinea lor. In loc să construiască cu mintea şi cu braţele socialismul triumfător, au luptat contra orânduirii adusă de tancurile sovietice!

Nu găsesc decât o explicaţie ecestei bizare atitudini a puterii actuale faţă de marii vinovaţi. Probabil ei cunosc multe din faptele celor ce ne conduc cu înţelepciune pe căile "democraţiei originale". Pentru a se evita situaţii neplăcute sau pentru a nu se divulga unele fapte ce pot fi încadrate în codul penal, s'a recurs la această soluţie: să fie liberi, să se bucure de viaţă şi, eventual, să ne înveţe ce este democraţia, aşa cum o fac cei dela putere.

Cum ne privesc, oare, de dincolo de moarte, cei ce timp de 45 de ani s'au jertfit din dragoste de Hristos, neam şi libertate?

In orice caz, cadrele de bază ale partidului au fost recuperate aproape în întregime, în afară de cei patru: Mănescu, Bobu, Dincă şi Postelnicu care, vai sărmanii, au trebuit să plătească toate oalele sparte. Dar oare până când?

Sincere felicitări tovarăşi!

ALEGERI...ŞI IAR ALEGERI...

Mihaela MOISIN

Alegerile bat la uşă.

Am dori din suflet să fim profeţi mincinoşi, adică, FSN-ul, sau mai exact fesenistii, să nu câştige alegerile cu majoritate de voturi. Probabil însă, că profeţiile noastre, care de fapt sunt concluziile trase de noi toţi, în urma ştirilor parvenite din România, sunt o simplă realitate.

Nu este nici o noutate pentru nimeni, că FSN, ca partid şi-a pierdut mult din popularitate şi că dacă ar fi fost o luptă electorală, cinstită, cu forţe egale, între FSN, PNTCD şi PNL, fesenistii ar fi fost învinşi în viitoarele alegeri.

Din păcate însă, din cele circa 200 de partide şi de partiduţe, s'au format şapte coaliţii, fiecare coaliţie conţinând un număr apreciabil de partide. Mulţumită tovarăşilor fesenişti, acum ca şi în 20 Mai 1990, buletinele de vot vor fi pline de iniţiale şi simboluri.

Putem presupune, că tot omul poate face o deosebire între "Convenţia democratică" şi "Alianţa de Centru Stânga" sau "Uniunea Stângii Democrate". De unde să ştie însă, omul puţin implicat în politică, ce deosebire este între "Convenţia democratică" şi "Coaliţia Forţelor Democrate" sau "Opoziţia Democrată Unită" pe de altă parte, între PER şi NER, între PSDR şi PDR?

Si pe deasupra, probabil că vor fi un număr impresionant de "voluntari" care vor ajuta în decizia acordării votului lor, pe cei mai puţini familiarizaţi cu anagramele.

Vor fi probabil o grămadă de balotaje, presupunând că numărătoarea voturilor ar fi cinstită, ceea ce de altfel este greu de presupus. In marea majoritate a cazurilor, cei mai mulţi candidaţi pentru acelaşi post vor avea un număr minim de voturi. Nu credem că în România se practică deja fineţurile alegerilor din ţările occidentale. Interesele personale sunt mult deasupra intereselor democraţiei în ţară, pentru a ceda un număr de voturi altui partid cu aceeaşi platformă electorală, şi cu un ţel comun, în momentul decisiv.

Insuşi numărul mare de partide demonstrează aceasta. Unele partide au apărut din ambiţiile personale ale unor indivizi, care prin democraţie înţeleg dreptul oricui de a avea partidul lui, indiferent de pregătirea sa politică. Altele, au apărut ca urmare a faptului că foştii comunişti, pentru dezinformarea masei de alegători, sau mai exact a populaţiei, au înfiinţat un număr impresionant de partide, cu nume sunătoare şi iz de democraţie, cu nume asemănătoare partidelor vechi, istorice, pentru a zăpăci lumea, aşa încât mulţi alegători de bună credinţă, încurcă iniţialele sau simbolurile.

In orice ţară democrată, civilizată, numărul partidelor politice este sub zece. Acest număr imens de partide în România, de altfel ca şi în celelalte ţări foste comuniste, demonstrează haosul politic şi social, înţelegerea greşită a termenului "democraţie", precum şi lipsa totală de pregătire politică.

Intr'o atare situaţie, când foştii comunişti deţin încă toate sistemele de dezinformare a populaţiei, toate posibilităţile materiale, dominã mass-media, singura ieşire din acest impas, este simplificarea.

Este o zicală veche românească, verificată în multe instanţe de către fiecare dintre noi: "drumul cel mai scurt este cel pe care îl cunoşti". Se poate aplica cu succes şi în situaţia alegerilor. Drumul spre democraţie, când te uiţi pe buletinele electorale, care arată ca o hartă cu drumuri întortocheate şi nu ştii care este cel mai bun, este de a vota cu unul din partidele istorice. Nu ştim oare, cu toţii, că nici Partidul Naţional Tărănesc, nici Partidul Naţional Liberal nu au dus ţara noastră niciodată la vreun dezastru?

De ce trebue să ne încurcăm viaţa cu mici şi noi partide necunoscute, cu dedesubturi şi infiltrări comuniste, când putem vota pur şi simplu cu un partid istoric pentru a ajunge mai repede la adevărata democraţie?

Nu este greu pentru nimeni, ca în primul rând să-şi amintească, sau cei tineri să-şi întrebe bunii şi străbunii, ce partid istoric era la conducere în satul lor, când s'a construit ultima biserică, sau înainte de colectivizare şi să înveţe pe dinafară PNTCD pentru Partidul Naţional Tărănesc şi PNL pentru Partidul Naţional Liberal.

Si apoi, cu toţii la vot: PNTCD sau PNL. Si vom fi pe drumul scurt şi sigur al democraţiei.

NOTA DE PLATĂ

Urmare din pag. 7

nouă luni pe produse au fost în limba rusă). Garnituri CFR încărcate ca în epoca de aur, au trecut către URSS ca şi cum nimic nu s'ar fi schimbat. In plus, acum s'au pus la dispoziţia "prietenilor" tehnologie Vest, aflată sub embargo (ex. echipament periferic Control Data Corp., documentaţie şi prototip scaun de catapultare Martin Becker -USA pentru aviaţia militară, sau pur şi simplu proiecte autohtone competitive pe plan mondial. Echipamentele periferice CDC-USA sunt realizate pe baza unor noi idei privind sistemele cinematice, conţinând tehnologii aplicate în domeniul mecanicii fine. Scaunele de catapultare USA acţionează în orice situaţie pentru salvarea pilotului, ejecţia având loc prin spargerea calotei carlingii. Scaunele sovietice lucrează în două faze din care în prima intervine suficient hazard (este necesară deschiderea calotei carlingii pentru a avea loc ejectarea. Ulterior, după ce am făcut publice aceste vânzări, am constatat că Generalul Stănculescu a dispus trecerea producţiei scaunelor integral la Fabrica Aerofina devenită unitate militară secretă a MApN după revoluţie.

Produsele au fost vândute prin fosta (şi probabil actuala) firmă Delta - Director Col. Ghe. Voinoiu. Relaţiile au fost stabilite prin noi agenţi KGB activaţi după revoluţie. Domiciliul acestora a fost utilizat ca loc de întâlnire pentru punerea la punct a tranzacţiilor. Strada Valea Călugărească nr.22, sect.6, Bucureşti este unul din acestea locuri. Băieţii tov. Măgureanu cunosc aceste adrese, dar mai important pentru ei este distrugerea listelor de coduri de nume ale informatorilor, nomenclaturiştilor, securiştilor, urmărirea şi pedepsirea disidenţilor.

Pentru faţadă, comerţul are reciprocitate! Stănculescu şi Roman au cumpărat 40 de avioane de luptă MIG 29 refuzate de Armata Roşie! Din ele, în trei luni au căzut 20 de bucăţi. In consecinţă, celelalte nu mai zboară! Altă marfă depreciată ar fi fost sesizată de opinia publică. Dar MApN-ul a putut înghiţi acest hap. Ca în epoca de aur. Un amănunt: un avion de luptă modern costă aproximativ greutatea lui în aur...

Fenomenul de difuziune a Securităţii în viaţa publică, politico-economică, are loc după model KGB-ist. Ca şi la ei, apar şi la noi firme noi cu bani vechi. Se pun la punct cu repeziciune noi relaţii economice, noi reţele de spionaj. Se promovează corupţia, şantajul la orice nivel. In aceste momente au loc mişcări de fonduri, "albirea" fondurilor secrete, efectuarea de plăţi necontrolate, banii ajungând în final în conturi personale. Firma Aerotrading International S.R.L. virează milioane de dolari în Manhattan Bank USA, bani primiţi, pardon, donaţi (!) în cont de persoane particulare din Elveţia. Măsura guvernului Stolojan de a bloca valuta agenţilor economici a fost cunoscută anterior de către Securitate. Timp de câteva zile anterior aplicării acestei măsuri, din Banca Română de Comerţ Exterior au fost retrase milioane de dolari.

Legăturile obscure cu KGB-ul nu mai sunt interstatale. Ele se privatizează. Iată un exemplu. In Noembrie 1991 firmele Securităţii au vândut motoare pentru tanchete MAN în Serbia (contrar declaraţiilor tov. Iliescu), cumpărând melasă, care transformată în spirt a fost comercializată la Ruşi de unde se pare că au sosit ceva "cadouri": autoturisme LADA SAMARA.

Credeţi că dacă guvernele României vor face publice bilanţurile economice, se mai poate afla ceva?

Nota de plată KGB-istă a fost unul din motivele izolării României.

Ingenuncherea noastră în faţa Securităţii este definitivă?

Constantin Dănuţ PITIŞ

DIN GRÀMADA DE SPINI

-PĂMÂNTUL-

Despre legea funciară s'a scris până astăzi mult şi...degeaba. Racilele şi intenţiile ei negative persistă fără să se întrevadă - din punct de vedere legislativ şi practic - vreo ameliorare.

Sabotajul "împroprietăririi" ţăranilor continuă. Vara trecută, SMA-urile şi fostele CAP-uri au făcut tot ce le-a stat în putinţă pentru a le demonstra că activitatea agricolă nu poate funcţiona decât conform fostelor norme colectivisto-comuniste.

Autonomia societăţilor comerciale a fost pur şi simplu ignorată, revenindu-se la "coordonarea şi îndrumarea centralizată", nenorocirea de altă dată.

De exemplu, în jud. Iaşi grâul a putrezit, în picioare, pe suprafeţe de mii de hectare. Aşa zişii "ingineri" agronomi, toţi foşti "şefi" sub Ceauşescu, au condiţionat efectuarea lucrărilor mecanice de revenire a ţăranilor la colhozuri. Tot ei au împiedicat constituirea de asociaţii libere, particulare. La Bosia (Iaşi) majoritatea pământului a rămas în folosinţa unei "asociaţii intercooperatiste" : 7 vaci la un loc dau tot atâta lapte cât dă o singură vacă, proprietatea unui gospodar destoinic! In ciuda pagubelor importante şi a poluării pământului dimprejur "asociaţia" mai există. Cum? Nimeni nu ştie nimic. Tăranii au fost obligaţi de către Comisia comunală de aplicare (măsluită) a legii fondului funciar să cedeze pământul la care aveau drept, acestei asociaţii falimentare şi să accepte statutul de "acţionari" participanţi la această minciună sfruntată. In loc de bunuri de consum ţăranii vor primi "acţiuni", hârtii fără nici o valoare.

Un grup de 28 ţărani din Ruginoasa-Iaşi a vrut să constituie o asociaţie particulară, liberă, cu cele 100 ha de pământ la care aveau dreptul, conform legii. Insă, ca şi în nenumărate alte localităţi, SMA-ul şi autorităţile locale le pun beţe în roate: nu le dau tractoare, cu toate că ţăranii sunt dispuşi să plătească cu bani peşin, amână în continuu semnarea actelor de constituire a asociaţiei libere etc. etc.

Pe de altă parte s'a constatat că o bună parte din comisiile de aplicare a legii funciare, inclusiv cea judeţeană dela Prefectură, au atribuit acţiuni la IAS-uri unor foşti proprietari ale căror pământuri nu sunt administrate de acestea, ci de CAP-uri!?!

Rezultatul acestor "greşeli" intenţionate ale administraţiei FSN este o catastrofă: aceea de a constata, ca şi înainte, că pământul rămas în proprietatea Statului are o productivitate de nici 50% iar cel care a fost distribuit - pe hârtie - ţăranilor nu poate fi lucrat. Până când această incurie "planificată"! Ne pândesc lipsuri grave şi chiar foametea, într'o ţară bogată, binecuvântată de Dumnezeu.

DRACON

PE MARGINEA UNOR ADEVĂRURI

—Romeo Patru CATARIG—

Orice proces istoric odată început nu mai poate fi oprit. Comunismul este mort şi încercările de a-l readuce la viaţă sunt sortite eşecului. Cel mai prost gospodar al avuţiei naţionale este STATUL, iar statul socialist supracentralizat şi-a dovedit cu prisosinţă falimentul total în toate domeniile şi peste tot pe globul pământesc. Principiul ceapist-colectiv este cel mai nociv principiu pentru societate, el duce numai la sărăcie, mizerie şi imoralitate. Principiile populare au dus la aşa zisa "dictatură a proletariatului" şi am văzut ce a ieşit, şi am simţit cu toţii "ce bine a fost" şi este trist că nu observăm cum şi acum se încearcă cu aceleaşi metode, cu aceleaşi principii.

Numai proştii mai pot crede că vechii conducători, vechi activişti pecere, vechii securişti şi miliţieni pot conduce societatea de azi spre democraţie şi bunăstare. Diavolul nu te poate învăţa cele 10 porunci dumnezeieşti... Poţi crede azi doar în omul sau grupul de oameni care afirmă şi demonstrează practic că pot conduce fără nici un fel de plată, doar din dragoste de ţară şi popor. Ciolănismul, ciubucul, avantajele materiale şi interesul pentru ele sunt prea transparente la foarte mulţi lideri şi grupuri sociale ale societăţii de azi.

Statul comunist actual nu vrea să cedeze averea celor de drept, celor care au creat-o, poporului român; cedarea prin principiile democraţiei şi pieţei libere i-ar duce rapid pe guvernanţii actuali la lipsa puterii de care ţin cu dinţii... Pământul nu se dă, casele nu se inapoiază celor ce le sunt proprietari, aşa numitele societăţi industriale şi agrare sunt doar schimbări de denumiri - centralizarea şi subordonarea lor fiind aceleaşi din trecut, nimic nu e nou în fond, totul este o formă vopsită.

Toată acţiunea "reformatoare" a guvernului fesenist se poate rezuma în a spune şi afirma una şi a face alta, păstrarea tuturor structurilor comuniste şi instaurarea haosului şi dezastrului naţional. Opoziţia parlamentară şi cea extra-parlamentară este destul de slabă, destul de dezbinată iar interesul personal este vizibil şi dăunător. Gerontocraţia partidelor de opoziţie este un fenomen dăunător acţiunii şi progresului.

Infiltrarea opoziţiei cu securişti şi activişti, a scindat-o, a dus la lupte interne şi a fărâmiţat-o, diminuându-i forţele ce se voiau în creştere. Asistăm cu stupoare la creşterea unei bune popularităţi a partidelor extremiste-naţionaliste, partide ce reuşesc să ducă în eroare o bună parte din electorat şi care în ultimă concluzie servesc tot comunismului. Este cel mai periculos fenomen din aceste timpuri, fenomen care dacă nu se va reuşi să fie stopat, va dăuna în cel mai înalt grad ţării şi naţiei române.

Biserica ortodoxă este o frână vizibilă pentru redresarea morală - prin conducerea ei procomunistă; biserica este aceea care nu caută pacea, dând naştere la lupta anticonfesională dăunătoare întregului popor.

Dezbinarea noastră este atât de mare şi a atins cote nemaiîntâlnite în istoria poporului român, aceasta fiind urmarea firească a muncii Securităţii, care pe un fond de incultură şi lipsa informaţiilor a reuşit acestea cu arma cea mai redutabilă - Televiziunea română. Fenomenele ce se petrec sub ochii noştri sunt atât de paradoxale şi atât de contradictorii încât orice logică şi imaginaţie umană este depăşită în încercarea explicării lor. Am rămas în comunism, suntem lanterna roşie a Europei şi nu vrem să găsim calea izbăvirii noastre.

Mentalitatea noastră populistă, colectivistă ne menţine în tiparele socialismului şi nu este nevoie să învinuim pe alţii (Yalta, Malta etc.) de ceea ce este doar neputinţa noastră. Toţi cei din jur au reuşit ceva, toţi au reuşit să condamne comunismul şi să îl scoată în afara legii, numai la noi nimic, ne complacem în democraţia "originală", respectiv într'un comunism ceva mai uman (cele două cuvinte asociate, comunism-uman, nu pot fi aşezate alături).

Toţi suntem deştepţi, pricepuţi, avem soluţii dar nu observăm cum ne bălăcim cu toţii în mocirla abjectă a comunismului. Muncitorii nu ascultă sfaturile intelectualilor democraţi, ţăranii nu ascultă sfaturile partidelor anticomuniste, tineretul nu ascultă sfaturile celor bătrâni şi cu experienţă în lupta anticomunistă, şi de toate acestea profită cea mai puternică instituţie opresoare din ţară - Securitatea - instituţie ce mânuieşte lideri şi conducători ca pe nişte păpuşi, reuşind dezbinarea întregii naţiuni.

Totul se poate îndrepta rapid şi eficient prin câteva acţiuni hotărâte, făcute în unitate naţională, şi anume:

1. -Scoaterea în afara legii a tuturor formaţiunilor de sorginte comunistă, interzicerea ocupării oricărei funcţii de conducere a foştilor activişti comunişti securişti şi miliţieni.

2. -Interzicerea fostei Securităţi, anularea şi formarea , prin lege, a unui nou organism cu sarcini concrete, bine precizate şi puse sub control popular.

3. -Realizarea unei televiziuni libere, cu accesul liber al tuturor forţelor democratice, sub control popular şi pe cel puţin 3-4 canale în toată ţara. Radioficarea să devină liberă, independentă şi cu mai multe posturi de emisie.

4. -Pregătirea alegerilor anticipate, absolut libere şi cu egalitate deplină a tuturor forţelor în perioada propagandei electorale.

5. -Guvernul actual să ceară Kremlinului clar şi răspicat ca tezaurul ţării să fie adus în ţară. Convertibilitatea leului ar fi realizabilă imediat şi nu ar mai fi necesară curba groaznică de sacrificiu cerută din nou acestui popor greu încercat.

6. -Împărţirea averii statului actual (după o estimare corectă) tuturor cetăţenilor, după criteriul anilor de muncă realizaţi de fiecare, prin titluri de proprietate cu specificarea valorică dar neapărat şi cu indicarea exactă a localizării valorii acordate.

7. -Desfiinţarea IAS-urilor, Asociaţiilor intercooperatiste şi a altor forme dând întregul pământ proprietarilor (în cantitate minimă de 30 ha de familie) şi reîmproprietărirea celor fără de pământ cu cel puţin 5 ha. de familie.

Desfiinţarea tuturor SMA-urilor şi acordarea gratuită a utilajelor agricole conform productivităţii lor - celor ce sunt proprietarii pământului. Sprijinirea ţăranilor prin împrumuturi mari, pe termene lungi şi dobânzi mici.

De abia atunci când se vor realiza aceste doar câteva puncte, vom putea spune că România porneşte pe drumul reformei de fond şi nu forma caricaturii ce ni se prezintă azi, legi nedrepte ce întăresc economic fosta clasă opresoare a nomenclaturii de ieri. Numai când vom realiza aceste câteva simple puncte de esenţă, vom fi în rând cu oamenii, se va putea afirma că societatea este pentru om, iar puterea Statului asupra cetăţeanului se va diminua creind libertatea reală şi economică a fiecăruia.

Parlamentul convulsiei naţionale trebue să înţeleagă că altfel nu se poate şi că neprocedând aşa, azi au venit minerii, mâine vor veni ţăranii, poimâine vor veni siderurgiştii şi tot aşa din ruşine în ruşine poate ne vom trezi şi vom considera că pe minciună şi fals nu se poate clădi nimic viabil.

LA CUMPĂNA DINTRE RĂUTATE ŞI BUNĂTATE

——Anton MOISIN——

Ne-a fost dat nu doar să gustăm, ci să golim cupa răutăţii în ultimile decenii. Dela jefuirea ţăranilor de bruma lor de pământ până la iadul urii şi perversităţii din temniţa dela Piteşti, dela exploatarea sălbatică a muncitorilor până la stivele de morţi dela Canal, dela ateizarea copiilor până la "spălarea creierelor" unui întreg popor - nimic n'a fost uitat şi nefolosit în uimitoarea panoplie a răutăţii, pe care o putere satanică a sugerat-o slujitorilor ei malefici de pe pământ. S'a săvârşit atâta rău şi au stat în slujba acestui rău atâţia oameni, dintre vecini şi cunoscuţi, dintre mici şi mari, dintre slabi şi tari, încât fie şi doar puţina stăruinţă asupra acestui gând e de natură să ne copleşească.

Intr'adevăr, nu cumva oare ne scufundăm acum, apăsaţi de acest munte al răutăţilor proprii?

Vom răspunde dela început, simplu şi fără ezitare: nu!

De ce fără ezitare? Ne vom explica. Dacă în poporul nostru, în diferite feluri, dela delaţiune la abdicarea dela adevăr şi dela cruzime la laşitate, a prisosit păcatul în ultimele decenii, totodată a prisosit şi harul. Să ne amintim cum a obţinut Avraam dela Dumnezeu asigurarea că va cruţa dela pieire o mare cetate dacă va găsi însă câteva zeci de drepţi. Ei bine, în poporul nostru a existat în acest timp mulţi drepţi şi, încă mai importanţi, mucenici ai credinţei întru Hristos. In fruntea splendidului lor şir se află Episcopul - martir greco-catolic Vasile Aftenie, cel care s'a rugat astfel lui Dumnezeu când a început prigoana contra Bisericii greco-catolice: "Doamne Iisuse Hristoase, care va fi acel vrednic om dintre noi care să fie primul mort pentru credinţă şi pentru Tine!" Apoi, Episcopii martiri greco-catolici Valeriu Traian Frenţia, Ioan Suciu, Tit Liviu Chinezu, Ioan Bălan, Alexandru Rusu, Cardinalul Iuliu Hossu ş.a.m.d. Sute de preoţi greco-catolici au suferit în temniţe pentru Hristos.

Alături de ei, nu puţini clerici romano-catolici (de pildă, Episcopul Anton Durcovici, ucis în închisoare prin înfometare) şi ortodocşi. Jertfa vieţii lor cântăreşte enorm în faţa lui Dumnezeu, pentrucă a fost unită cu jertfa lui Hristos.

Să nu uităm nici persecutarea şi suferinţele credincioşilor laici, anonimi dar care în ochii lui Dumnezeu sunt cunoscuţi fiecare în parte, cu numele şi meritele lor, ca adevăraţi drepţi.

Da, dacă în poporul nostru a prisosit, din pricina regimului comunist ateu, păcatul în ultimele decenii, a prisosit, din mila lui Dumnezeu, şi harul. Lângă un munte de răutăţi s'au ridicat munţi mai înalţi de sfinţenie.

Acum suntem la ceasul de cumpănă. Mai stăm oare la îndoială? Am golit cupa răutăţilor, îi ştim gustul. Să ne hotărâm în sfârşit, spre bunătate şi sfinţenie. Martirii neamului nostru merg ca nişte făclii înaintea noastră, pe acest drum providenţial.

TREPĂDUCHELE

Am avut ocazia de a prezenta în paginile acestei publicaţii două personaje, Lorin Fortuna şi Claudiu Iordache, trădători ai idealurilor revoluţiei timişorene din 16-22 Decembrie, oportunişti şi impostori.

Un alt individ dubios, urcat în balconul Operei (un fel de "stat-major" revoluţionar) din Timişoara pe 20 Decembrie '89 a fost Petrişor Morar, economist la întreprinderea "Industria Lânii" (ILSA). Afirma că l-au trimis ca reprezentant colegii de serviciu - o minciună - unii salariaţi ai întreprinderii afirmând că, în zilele însângerate, a încercat să-i convingă... de a nu ieşi în stradă. De altfel, înainte de 1989, economistul Petrişor Morar se ocupa şi cu organizarea "urărilor" şi "pluguşoarelor" la revelioanele dela Casa Tineretului, locul de "bairam" al nomenclaturii U.T.C. din localitate.

Nu a fost remarcat decât în data de 22 Decembrie 1989, când a făcut-o pe "mediatorul" între fostul prim-secretar Radu Bălan (azi condamnat) şi acea canalie ceauşistă pe nume Teodor Bulza, pe atunci redactorul-şef al ziarului pecerist "Drapelul roşu".

După Decembrie '89 sub scurta "domnie" a lui Lorin Fortuna, a făcut parte din Comisia economică, unde s'a remarcat prin sustragerea din ajutoarele primite din străinătate. Era să i se întocmească şi un dosar penal, dar cum pe atunci şeful Poliţiei era cumnatul lui Lorin Fortuna, Radu Motica (acum mare "goangă" la "Vatra rrrrromânească")...

După "căderea" lui Fortuna, Petrişor Morar i-a întors acestuia spatele şi a "reînfiinţat" Frontul Democrat Român (altă formaţiune decât F.D.R.-ul din Decembrie 1989, dar "subtilizând" capitalul politic al celei dintâi), reuşind să ocupe chiar un loc în Parlament, o prezenţă oportunistă, vânător de zestre politică. Următoarele alegeri nu-i oferă, însă, prea mari şanse.

In ultima vreme, este văzut din ce în ce mai des în compania "stihuitorului" Vladimir Stefan Petrescu, fost informator al Securităţii, individ despre care am mai pomenit câte ceva în paginile "Cuvântului Românesc."

NĂDĂJDUIESC

... ca Românul, după ce în 16-22 Decembrie, în Una Mie Nouă Sute Optzeci şi Nouă (ANNO DOMINI), la Timişoara, şi-a întredeschis inima către cer, să-şi deschidă larg, cât mai curând porţile, pentru intrarea deplină a Cuvântului.

... ca Românul să se umple de Duh, să-şi iubească duşmanii, dar să nu întoarcă şi celălalt obraz Satanei (care, uneori, se mai cheamă şi Comunism).

... ca Românul să-i ierte pe păcătoşi, dar nu şi pe vinovaţi.

Si mai nădăjduiesc naşterea unui nou Căpitan care să ridice Crucea şi să vindece, prin Har Divin şi slujirea Treimei, sufletul Poporului Român, mult însuspinat şi'nlăcrimat.

Aşa să fie!

PROSTITUŢIE ŞI IMPOSTURĂ

Este cunoscut deja pentru toţi Românii din ţară şi de aiurea că ziarul "Renaşterea bănăţeană", publicaţia moştenitoare a peceristului "Drapelul roşu", "onorată" în prezent cu directorul acelei lichele a diasporei româneşti, Iosif Constantin Drăgan, este unul dintre cei ce-au strâns o parte din scursurile presei comunisto-securiste.

Foşti lingăi ai lui Stalin, Dej sau Ceauşescu fac azi mare caz de rrrrrromânism sau plâng de dorul asasinilor aflaţi acum după gratii - nu toţi, încă, dar nădăjduim că-i vom "scurta" de capete, inclusiv pe cei achitaţi de "justiţia" fesenistă.

Recent, pe 15 Ianuarie, cu ocazia aniversării naşterii Poetului Nepereche, în nr. 569 al copropublicaţiei sus-amintite, dăm peste stihuiala "Eminesciană", semnată de Alexandru Jebeleanu, un "omagiu" cadenţat după "Somnul" omagiilor pe care "ghiersuitorr" le înşăila pe vremuri lui Stalin. Dar nu acesta-i lucrul cel mai grav, gravă-i impostura. Fiindcă "adoratorul" poetului, în gazeta "Lupta patriotică" din 17.09.1945, cerea alungarea lui Eminescu din manualele şcolare, deoarece ar fi "periculos tineretului progresist de astăzi".

...ŞI O EDITARE

...sub auspiciile vespasienei "România Mare": "Carte românească de învăţătură" de Corneliu Vadim Tudor, carte despre care nu putem spune nimic. Putem doar să vomăm.

Dan Emilian ROŞCA

ULTIMII MOHICANI!

—Hera STEIMBERG—

Este foarte puțin credibil și pentru noi și pentru oamenii politici din Occident, faptul că România urmărește desființarea structurilor vechi comuniste, când în fruntea Statului, se află unul din fruntașii vechii nomenclaturi. Dl. Iliescu nu a fost un simplu membru de partid. Având convingeri comuniste încă din familie, el a urcat continuu pe scara ierarhiei comuniste, ajungând în postul de Secretar al CC al PCR. Dl. Iliescu nu a fost un disident. El a sprijinit întru totul politica lui Ceaușescu, iar deosebirile dintre ei, apărute în ultimul timp, se referă doar la modalități diferite de continuare a politicii comuniste. Primul era reprezentant al unei linii dure, iar cel de-al doilea caută să dea o nouă față comunismului pentru a înșela mai departe poporul.

Strecurat la putere prin ușa din spate a revoluției, el i-a înlăturat pe toți opozanții potențiali, și se bazează pe toți cei care-l sprijină.

Desigur, trebuind respectat scrutinul electoral dela 20 Mai și jocul parlamentar, trebue să-l acceptăm pe Dl. Iliescu ca Președinte al țării. Dar trebue să-l prezentăm în adevărata sa lumină pentru ca greșeala să nu se mai repete.

Dl. Iliescu nu s'a dezis niciodată de comunism; iar aluziile referitoare la acest lucru, au fost destul de vagi. Citind anumite elemente furnizate de ziarul "România Liberă", și care nu au fost dezmințite de Biroul de Presă al președinției, rezultă că instituția prezidențială s'a înconjurat, de elemente aparținând vechii nomenclaturi.

Atât în declarațiile mai vechi cât și mai noi, Domnia sa privește cu multă nostalgie la socialism și ideologia socialistă. Ceea ce vrea să ascundă Dl. Iliescu prin declarații meșteșugite, este faptul că nu Ceaușescu a creat tot răul în sistemul comunist, că nu el a scos la iveală diferiți monștri, care în viața particulară erau oameni normali, dar puși să aplice politica partidului deveneau monștri.

Să nu uităm că în anul 1948 când unii din studenți au fost arestați, schingiuiți și asasinați la Jilava, Pitești, Aiud și Gherla, Dl. Iliescu era membru al CC al UTC. In anii 1957 - 1960, când alte mii de studenți au fost arestați, bănuiți a fi simpatizanți ai așa-zisei "mișcări contrarevoluționare din Ungaria", Domnia sa era președinte al Uniunii Asociațiilor Studențești și nu ne aducem aminte ca în vreun fel să fi luat apărarea celor care au suferit.

Neregretul față de ceea ce a fost, este vizibil în declarațiile făcute de Dl. Iliescu în seara zilei de 31 Octombrie 1991, la Televiziunea Română, când el a folosit un ton din perioada anilor 1948 și a propovăduit la nerespectarea legii Fondului Funciar, ceea ce nu reprezintă respectarea unui Stat de drept. Indemnul făcut la Televiziune în văzul întregii țări, reprezintă de fapt un îndemn de întoarcere la colectivizare. Acest îndemn este o continuare a politicii prezidențiale de asmuțire a unor categorii sociale împotriva altor categorii sociale. In trecut minerii împotriva intelectualilor, în prezent țăranii împotriva mecanizatorilor.

Este evident că în prezent între poziția D-lui Iliescu și cea a FSN-ului există anumite deosebiri. Mai mult decât atât, înțelegerea Președintelui cu liderul minerilor Dl. Mihai Cosma reprezintă de fapt o palmă pe obrazul D-lui Roman, liderul național al FSN-ului.

Prin declarații și în anumite organe de presă cunoscute ca proprezidențiale, Dl. Iliescu a afirmat sau a lăsat să se afirme, că reforma este de fapt o creație prezidențială, iar guvernul Roman are meritul că a aplicat-o și se pare în mod defectuos.

Nemulțumirile D-lui președinte se refereau la creșterile nemulțumirilor poporului ca urmare a creșterii sărăciei. Ceea ce îl nemulțumea profund nu era însă problema în sine ci pierderea creditului electoral. A doua problemă strâns legată de aceasta este pierderea creditului electoral a D-lui Iliescu în comparație cu Dl. Roman.

Aparent s'a schimbat decorul, prin apariția unui nou executiv. In realitate acest executiv este paralizat de o serie de factori: perioada scurtă pe care o are la dispoziție pentru a salva o economie ajunsă în pragul falimentului; prezența în guvern a unor miniștri care au contribuit în cea mai mare măsură la dezlănțuirea falimentului economic; presiunea exercitată de majoritatea FSN-istă din Parlament; ingerința din ce în ce mai mare a președintelui în treburile guvernului.

Cel puțin verbal, conducerea FSN-ului și în primul rând liderul său național, se pronunță pentru lichidarea structurilor comuniste din organele locale. Mai mult decât atât s'a creat un Comitet de Stat pentru organele locale condus de cei doi secretari de Stat - un reprezentant al FSN-ului și un reprezentant al PNL cu drepturi egale care au tocmai rolul de a lichida structurile comuniste.

In ce măsură se va realiza acest lucru este o altă latură a problemei. Pentru oricine urmărește dezbaterile parlamentare, este clar că există o deosebire între poziția grupului parlamentar FSN din Camera reprezentanților și Senat, exprimată de liderii lor și poziția diferiților deputați sau senatori reprezentând aceeași grupare. Mulți dintre aceștia se situează pe o poziție mai mult decât neocomunistă.

In repetate rânduri la dezbaterile avute pe marginea diferitelor inițiative legislative care se refereau la fosta nomenclatură sau la diferite probleme colaterale legate de aceasta, ei s'au opus cu îndârjire. Este și explicabil, deoarece mulți dintre parlamentarii aleși au aparținut fostei nomenclaturi sau au fost legați de aceasta. De asemenea aparatul Parlamentului care are un rol destul de important în activitatea acestuia are în componența numeroși reprezentanți ai fostei nomenclaturi care întrețin relații strânse cu președinția și SRI-ul.

Ce aduce ceasul, nu aduce anul.

Un nou sens al luptei împotriva vechilor structuri, îl reprezintă faptul că în fruntea unor partide politice se află reprezentanți ai vechii nomenclaturi. Incepem cu FSN, unde liderul național Petre Roman, este fiul lui Walter Roman, unul din reprezentanții de frunte ai nomenclaturii comuniste. Cu toate că Dl. Petre Roman, a negat într'un interviu televizat orice legătură a tatălui său cu Scoala Cominternului, ne facem datoria să precizăm adevărul: în cartea de evidență personală a D-lui Walter Roman cu nr. 0000257, se menționează la pag. 2 la rubrica studii: Politehnică Brno, Cehoslovacia 1930-1933 și Scoala Politică a Cominternului în URSS 1939-1940. Paginile 10 și 11 din carnetul de partid, demonstrează în mod clar că Dl. Petre Roman este de fapt fiul unui maior din armata sovietică, venit în țară cu divizia Horia, Cloșca și Crișan.

Un alt reprezentant al nomenclaturii comuniste, care este conducătorul unui partid politic, este Dl. Victor Surdu, care pe lângă trecutul politic mai are și un alt trecut care ar fi de competența procuraturii (Poliția și Procuratura Iași ar putea da multe amănunte în această direcție) accidentând mortal și o femeie bătrână, cu mașina. Bineînțeles, cu sprijinul autorităților, mortul a fost vinovat. A ajuns după diferite peregrinări pe funcții mari, secretar al Comitetului Județean de Partid Iași.

Ajungând disident, ca urmare a unor anchete penale, după revoluție a desfășurat o activitate anticomunistă. Este atât de iubit în județul Iași, unde și-a desfășurat activitatea timp de 20 de ani, încât a trebuit să candideze în județul Constanța. Si exemple de acest fel se mai pot da.

Se apropie alegerile și odată cu acestea și alegerile prezidențiale. Dl. Președinte Iliescu va căuta printr'o serie de măsuri să capete credit electoral. Unele din ele se văd la orizont: o nouă indexare a salariilor și pensiilor, o nouă legislație privind pensiile țărănimii, prelungirea plății ajutorului de șomaj, o colaborare mai strânsă cu sindicatele.

Este cazul, ca să nu cădem în vechile greșeli.

In ceea ce privește alegerea președintelui este normal ca fiecare partid politic care a avut deputați în Parlament să propună o candidatură. In acest fel alegătorii vor putea să se decidă dintr'un număr mai mare de candidați, iar în votul pe care-l vor acorda să precumpănească calitățile morale și civice ale viitorului președinte și în primul rând atitudinea sa față de dictatura comunistă.

A FOST COBORÂT DRAPELUL COMUNIST DE PE KREMLIN

—Eugen POPESCU—

In noaptea de Crăciun, 24 - 25 Decembrie 1991, Mihail Gorbaciov, ultimul președinte al Uniunii Republicilor Socialiste Sovietice, și-a dat demisia din această funcție, a rostit discursul de adio, după care Imperiul Sovietic a încetat să mai existe. Un imperiu uriaș, un imperiu al fricii și al groazei, ce-a stăpânit timp de 74 de ani peste sute de milioane de ființe omenești, cu drepturi de viață și de moarte asupra supușilor săi din Imperiul Sovietic, format pe scheletul pravoslavnicei Rusii. Ramurile și mlădițele dinastiei Romanovilor, care domnea peste vechea Rusie, au fost asasinate în luna friguroasă de Noembrie 1917, sub rafale de arme automate, din porunca lui Vladimir Ilici Lenin, primul dictator al Rusiei comuniste.

Peste trupurile însângerate ale ultimilor Romanovi s'au așezat umbrele morții și ale groazei și apoi o liniște profundă. Oștile luciferice ale Marelui Satan au pus stăpânire peste milioane de trupuri și suflete omenești și peste un teritoriu imens, dela râul Prut, hotarul de Vest al Basarabiei românești și până la Vladivostoc și dela Marea Baltică și Marea Albă din Nord, până la Marea Neagră și Marea Caspică din Sud.

In cei 74 de ani de conducere comunistă, au fost formate succesiv, instrumentele de groază și represiune, ca: CEKA, GPU, NKVA și KGB, care sunt răspunzătoare de milioane de vieți omenești, ucise cu știința și din ordinul șefilor comuniști, lăsând la o parte cele 20 de milioane de morți ai Uniunii Sovietice în ultimul război mondial. Istoria va stabili rolul și contribuția fiecăruia dintre dictatorii URSS, la punerea în mișcare și funcționarea industriei uriașe a uciderii zecilor de milioane de supuși, și de înființare și folosire a mulțimilor de gropi comune fără cruci, în care scheletele neînsuflețite ale celor trecuți pe lumea cealaltă au fost aruncate ca pe niște vreascuri.

Dela toate aceste crime întâmplate în cei 74 de ani de dictatură comunistă în URSS și până la ultimile zile din Decembrie 1991, a trecut multă vreme, nesfârșită vreme de chinuri, dureri și lacrimi pe întinsul Uniunii Sovietice.

In locul Imperiului Roșu s'a format o "Comunitate a Statelor Independente" compusă din 11 state dintre fostele 15 republici ale URSS, condusă de consiliul celor 11 președinți de republici componente care s'au dezlipit de Uniunea Sovietică și au format comunitatea numită mai sus, având în frunte pe "Primul Inter Pares", curajosul Boris Elțin, Președintele Republicii Ruse.

Am considerat de datoria noastră să consemnăm evenimentul desființării Uniunii Republicilor Socialiste Sovietice, ca un eveniment istoric unic de acțiuni de violență, sau vărsări de sânge de lungă durată, care a făcut ca idealul de libertate să se strecoare în sufletele și în viața locuitorilor supraviețuitori ai fostului Imperiu Roșu al Groazei.

Această minune de sfârșit de veac și de mileniu a fost o mare lucrare a Divinității și ca un semn de încurajare din partea Proniei Cerești, înainte de a doua venire în lume a Fiului Domnului, Mântuitorul Iisus Christos.

Ciclul de viață al imperiului comunist a început cu 74 de ani în urmă, 1917, prin asasinarea ultimei familii domnitoare a Romanovilor, din fosta Rusie și a luat sfârșit în ziua de Crăciun a anului 1991 (25 Dec. 1991), când Mihail Gorbaciov, ultimul președinte al URSS, a rostit cuvântarea finală de adio, după care a oferit foștilor lui colaboratori dela conducerea Imperiului Roșu, un banchet cu icre negre, scăldate în vodcă la discreție. Tot în aceeași zi, drapelul comunist cu secera și ciocanul, a fost coborât de pe Kremlin, după 47 de ani, fiind înlocuit imediat cu tricolorul Marii Republici Ruse.

Dumnezeu să binecuvânteze noile popoare eliberate din sclavia roșie.

La gura sobei fără foc

—Constantin MAREȘ—

- Bade Ioane, în Decembrie 1989 ai suspinat de fericire. Ai crezut că tot răul s'a terminat. S'a gătat cu Ceaușeștii, vine căldura, mâncarea, săptămâna de 5 zile lucrătoare. Plouă cu pașapoarte, lupii dela Securitate și miliție ori fug în pădure, ori se transformă în oi și miei, iar din străinătate vor veni caravane cu banane, iar pe căile marine, corăbii cu mandarine.

- Să-ți spun adevărat, Costică, așa am crezut. Când i-am văzut pe Domnii Iliescu și Roman, mână în mână, acolo sus în balcon unde nu-i atingea glonț de pușcă, zâmbind și promițând, i-am crezut oameni de cuvânt. Si pe cine să-l fi crezut? Pe Coposu, care timp de peste 17 ani, ba își sorbea cafeluța la Canal, ba își gusta cornulețul la Gherla, că doar nici la Canal nici la Gherla nu le-au dat salam cu soia?

- Lasă, Bade Ioane, că nu toți au mâncat salam cu soia, unii au mai dumicat și specialități cu Zoia. Dar când i-ai văzut pe Bârlădeanu și Marțian, ce-ai zis? Când ai aflat ce pensii încasează Nicolski și Drăghici, în timp ce matale îți număraі bănișorii dela o lună la alta, nu ți-ai schimbat gândul? Si așa ai votat în Duminica Orbului și Frontul și pe un anume președinte, care numai liniște și belșug nu ți-au adus?

- Dar pe cine să fi votat, Costică? Pe Maniu și Brătianu ca să vină dela Paris să-și ia moșiile înapoi, tocmai când Domnul Iliescu se pregătea să ne dea pământul în proprietate?

- Bade Ioane, Bade Ioane, Maniu și Brătianu au murit de mult la Sighet. Dacă nu știi cum, întreabă-i pe Drăghici și Nicolski. Au murit și copiii lui Brătianu, doi trecuți prin amarnice închisori, iar Maniu a trăit tot timpul ca un ascet. Si cât pământ ți-a dat Domnul Iliescu?

- Păi, dacă stau strâmb de ani și muncă, și judec drept cum făceau la vremea lor bunii și străbunii, nu prea mi-a dat nimic. Poate mi-o și ne-o da acum când vin alte alegeri.

- Ia spune Bade Ioane, cum ai votat la Referendumul pentru legea Constituției, că e lege mare și te leagă pentru ani și ani? Te-ai socotit bine, știai ce trebue?

- Cum să-ți spun, Costică, nu prea am știut mare lucru. Domnii din Dealul Mitropoliei, de le ziceam ieri tovarăși, că mai tot dintre ei sunt, au făcut un an și jumătate tocmeală. Eu mi-am văzut de sărăcie și nevoi. Că am avut doi feciori și acum umblă prin lumea largă să-și caute norocul și mi-a rămas să le grijesc și pruncii.

Si când a venit ziua să votez m'am socotit: oare să mă duc, oare să nu mă duc? Dar m'am pomenit, pe la chindie, cu Făcălete, până la zaveră sergent la miliție, astăzi plutonier la poliție și mi-a spus: - Bagă de seamă, Ioane, bagă de seamă ce faci? Noi știm tot! De nu vii la vot, nu mai vezi nici cartelă, nici pensie. Iar dacă ies voturi contra, știm noi cine le-a dat. N'a plecat bine și intră, fără să bată la ușă, Iosif al lui Pomană, de l-a botezat ta-su așa pe vremea ăluia și-mi spune și el ce să fac și cum să fac. Si așa m'am dus și am votat.

- Am înțeles, Bade Ioane. In Decembrie 1989 i-ai crezut pe cei care în loc să-ți dea ce-au promis, te-au făcut să-ți fie mai rău. In Mai 1990 i-ai votat iarăși, la fel și în Noembrie 1991. Dar spune-mi un lucru. Stă crestat la răboj că în Duminica Orbului erau 17 milioane și 200 de mii de alegători, iar în Noembrie 1991 doar 15 milioane și 800 de mii. Ce s'o fi întâmplat? A dat moartea în Români? Au luat chiar atâția calea bejeniei? O fi făcut niscaiva farmece? Si ce-ai să faci la alegerile ce vin, locale, legislative și prezidențiale? Ii mai iubești pe cei care te-au prostit?

Aici, Badea Ion, mai întâi tăcu. Iși îndesă apoi tutun în pipă, încercă un chibrit, apoi altul și altul și altul...Ieși în cele din urmă în stradă și ceru foc dela vecinul Johann care primește pachete dela rudele din "Federală". Se întoarse și-mi vorbi cu fața la fereastra înghețată:

- Vezi, matale, Costică...lui unchiu' Vasile i-a fost să-i ardă podul. Mătușii Paraschiva i-au luat apele șura. Iar pe Ceaușescu l-or fi dat jos și ai lui, de voiau să-i ia locul, dar mai întâi a fost mânia poporului și fără de ea, ei ar fi stat sub balcon să dea din palme. Iar bunicu' Serafim îmi spunea, de când eram mic: să te ferească Dumnezeu de foc, de apă și de furia poporului.

Si nu știu cum s'a întâmplat, dar în odaie s'a făcut deodată cald. In sobă ardeau vreascuri și Badea Ion a deschis larg fereastra să privească cum plutonierul Făcălete și Iosif al lui Pomană fugeau hăituiți de batjocura satului, în timp ce doi feciori intrau în casă, după mai bine de un an, de când plecaseră dela vatră.

Tragi-comedie în patru acte:

DECORAREA EROILOR REVOLUȚIEI

—George DRAGU—

ACTUL I: Palatul Cotroceni, Joi 19 Decembrie 1991.

Președintele Ion Iliescu decernează "Medalia revoluționarilor din 1989". Dl. Petre Roman a fost ales ca al doilea erou al revoluției; primul, foarte-erou, fiind chiar Dl. președinte în persoană. Cei doi revoluționari în loc de un sărut mafios și-au dat mâna și au rânjit pentru beneficiul fotografilor.

Au refuzat să accepte medaliile Asociația "17 Septembrie" (Timișoara) și "21 Decembrie" (București) "pe motiv că nu s'a luptat și nu s'a murit pentru gloria deșartă, ci pentru libertate... iar luptătorii eroi, martiri sunt profanați primind distincții din partea unui reprezentant notoriu al sistemului comunist, împotriva căruia au luptat și luptă încă supraviețuitorii acelor zile de revoltă și moarte."

Strălucesc prin absență: Doina Cornea, Ana Blandiana, Dinescu, Filipescu și mulți, mulți alții.

ACTUL II: Cele două camere ale Parlamentului în ședință comună, Sâmbătă 21 Decembrie 1991.

Au vorbit dela tribună neoeroii Dan Marțian, Dl. Iliescu etc. care au controlat emisiunile dela TV și-au manipulat hoardele Securității pentru a șterpeli fructul revoluției.

In schimb nu li s'a dat cuvântul autenticilor reprezentanți ai revoluției. Scandal, întreruperea emisiunii la TV, iar la urmă gestul nemulțumiților - din inițiativa particulară a D-lui Iliescu - a fost calificat "neplăcut și nedorit".

"Revoluționarul și-a făcut datoria, revoluționarul trebue să plece. Neopeceriștii merg înainte".

ACTUL III: La Cimitirul Eroilor:

P.F. Teoctist a cântat, până a răgușit, Veșnica pomenire!

ACTUL IV: Morminte rătăcite pe cuprinsul țării... departe de Palatul Cotroceni, departe de Parlament și departe de prapurile și veșnicia Prea Fericitului Patriarh.....

Mame, copii, frați, surori...cu capetele plecate, cu lumânări aprinse în mână, se roagă în genunchi la mormintele celor care s'au jertfit pentru adevăr și libertate.

Cade cortina.

COMUNISM ȘI MONDIALISM

—Petre PREDESCU—

COMUNISMUL, obținea credibilitate la încheierea păcii anului 1945 inducând în eroare partenerii occidentali.

Lecția ce li s'a dat, a derulat rapid. La început oprobriul popoarelor căzute sub comunism, a continuat - Cal Troian - proliferarea comunistă în statele foștilor creduli și în 1961 "Duba" a ajuns în "Cuba" jalonată de arme nucleare.

Președinte USA era John Kennedy care a luat primele măsuri de stopare a pericolului întins de minciună, dar avea să fie "lichidat" în 1963 și moartea lui a rămas în obscuritate politică.

Urmează așa numitul război rece fără a se întrezări o cale a descătușării din încleștarea celor două supraputeri: Comunism și Mondialism.

Vine decesul lui Brejnev și după câteva schimburi de fosile dogmatice la conducerea Hidrei comuniste, CC URSS a realizat că au ajuns la capătul inadvertenței sociale a sistemului și e momentul să cerceteze căi de salvare.

Bătea la ușă o revoluție nemaiîntâlnită în istorie sau poate asemănătoare celei inițiate de Spartacus în fostul imperiu roman și Dl. Gorbaciov este ales președinte cu sarcina de a-i salva economic, creind o atmosferă de încredere în Apus, similară celei din 1945.

Pus pe treabă Dl. Gorbaciov se preface că cedează și remaniază, Apusul se preface și el că în virtutea trecutului "crede" dar nu mai credea nimic...

Trece an de an și deteriorarea economiei ruse și a sateliților intră în faza auto-sabotajului pasiv, cu pierderi uriașe în toate sectoarele.

Foamea și lipsurile de tot felul împing la greve cu tot riscul lor și o schimbare chiar "modice" se impunea. S'a ales teatrul unui "puci" de genul - experiment reușit - pe cobaiul România și guvernul D-lui Gorbaciov intră aproape în întregime în complot.

Premiatul Nobel nu simte, nu vede, pentru ca la apariția sa după eșecul "Bumerang" să declare că va reașeza ordinea în "Uniune" cu ajutorul unui partid selectat din comuniști-cuminți. Ideea a căzut a doua zi, însă politica de adormit copiii continuă repliată pe un eșalon doi, comunist, susținut pe dedesubt de KGB , cu speranța de a domina mai departe popoarele, sub o mască economică.

Politic, încearcă manevra unui compromis tipic comunist, să scoată de sub urmărire pe Honecker, pentru a trece la un precedent în care să rămână neanalizate crimele specifice sistemului prăbușit.

In ceea ce ne privește pe noi Românii, angajează obstrucții KGB în Basarabia și în conducerea României, deoarece nu poate uita că cea mai dulce înfruptare timp de 45 de ani s'a făcut de pe aceste meleaguri și că un guvern cu adevărat reprezentativ al poporului român va cere pe baza dreptului internațional "Reîntregirea" și patrimoniul în aur și valori inestimabile furat în 1918 plus despăgubiri pentru minereul de uraniu și multe alte bogății naturale.

Apusul îngăduie "agonia" comunismului spre a nu fi invadat de "flămânzi" din cele cca, 280 milioane de suflete chinuite din 1918 încoace, așa cum am documentat în lucrarea: "PREMISE" unei politici Soc. Econ. 1989

MONDIALISMUL, nu este întemeiat pe o doctrină. "Osatura" economic superioară comunismului i-a asigurat succesul, completată cu jaloane de viețuire specifice proprii din care cel mai susținut este cunoscut sub denumirea de "Drepturile omului". Aplicarea acestui principiu în teren necosmopolit a permis o deschidere aproape nelimitată noțiunii "revendicative" lipsit de un cadru concret precis și unanim acceptat de popoarele lumii spre a se impune.

Rezultatele oglindesc manifestarea unui abuz de libertate care generează dezordine cu minoritățile de pretutindeni: în Marea Britanie și Spania atentate, război civil în țările arabe și India, sau destrămare cu război civil în Iugoslavia etc....

Principiul - drepturile omului - are d.p.d.v. al dreptului ceva orientativ din "dreptul viu" dar lipsa cadrului și măsurii de desfășurare îi acordă efect contrar înlesnind dreptul forței în loc de forța dreptului; vizibil tuturor, evidențierea lacunelor este, socotim, un sprijin în vederea reglementării precise.

Pe de altă parte "osatura" de bază a mondialismului - sâmburele capital- îmbracă o șovăielnică potecă de urcuș în Mileniul Trei, prin destinația ce i se va da. Trăim un prezent în care "Asociația Statelor Industrializate" luptă cu o cumpănă greu de stăpânit tocmai pe problema cheie social-economică, cu toate măsurile luate prin experți pe baza unei formidabile forțe de producție și cercetări în știință.

Bursele de valori încep a răbufni simptomatic și alinierea lor la busola politică reușește sacadat, vremelnic, iar cauza aducătoare de efect instabil nu-i tratată eficient deoarece este purtătoarea unui dezechilibru ce pretinde măsuri complementare în soluțiile profilate de Mondialism în Asociația Statelor Industrializate.

Modestia nu poate opri ce am de zis cu convingere pe problema avizată mai sus și care-i legată social-economic de un aspect tratat cu insuficiență, sau nu are parte de ceea ce i se cuvine.

Este vorba de "demografie" ignorată atât d.p.d.v. al ritmului și locului de creștere cât și al stadiului informativ.

Educația și influența religiei au pierdut pasul de acum 60 de ani, luându-le locul încurajarea de câștig fără efort, conjugat cu fuga de munca sectorului agricol, către uzine unde economia de manoperă prin automatizări micșorează șansa plasamentului.

Se îngroașe rândurile celor săraci, se mărește tendința lipsei de plasament a produselor industriale, pretențiile nejustificate ridică revendicarea la rang de revoltă.

Spațiul nu îngăduie ceea ce este prins într'o carte amintită mai sus "Premise" Soc. Econ. potrivit căreia între măsurile utile organizării societății de progres în Mileniul Trei este necesar ca Mondialismul să reanalizeze tezele - osaturii - sale, în care capitalul să primească un rol mai important în funcția de "slujitor" și mai puțin important în aceea de "conducător" al societății.

Comportament de guvernare pe această ținută este dus pe tăcute în sens de fără propagandă de GERMANIA de azi, purtat în fapte ca o torță luminoasă.

Spre această torță mulțimile de pe întreg globul se îndreaptă străduindu-se a se justifica "azilanți" ca să primească un... colț liniștit și sigur al zilei de mâine!!!

Desen de Leucea

SCHIȚĂ DE BILANȚ ȘI PLEDOARIE (TARDIVĂ ?) PENTRU G.U.N.

—Fred NĂDĂBAN—

Urmare din numărul trecut

In ciuda majorității mai mult decât confortabile obținută la alegeri în Mai 1990, în ciuda reconstruirii fără economii a aparatului de represiune, puterea este lipsită de autoritate, atât în fața poporului cât și, progresiv, a propriilor susținători, marea mafie postinsurecțională din spatele fațadei F.S.N.

Defectul de moralitate "in radice" duce firesc la un complex de vinovăție și la inhibiție; contextul internațional, caracterul suspect pe mai multe planuri al majorității obținute, nerestabilirea echilibrului moral atât de grotesc sfărâmat în deceniile precedente ce dovedesc handicapuri insurmontabile pentru deținătorii puterii. Defectul de moralitate - "ceva ce nu putem cuantifica, deci nu se poate lua în calcul" ne-a spus cu dispreț un expert în slujba guvernului - are consecințe foarte strict cuantificabile; lipsa de autoritate rezultantă duce la lipsa de stabilitate, deci de previzibilitate, deci, de credibilitate deci, de credit pe plan internațional.

Pe plan intern, nu oamenii puterii de azi sunt cei care ar putea antrena populația noastră extenuată moral și fizic la traversarea în condiții de austeritate acceptată eroic a lungilor ani de trecere la economia de piață. Celor care n'au strâns niciodată cureaua, privilegiaților de totdeauna și de azi, celor care au practicat minciuna cu o artă demnă de o cauză mult mai bună le lipsește evident și ... creditul intern. Ei sunt și rămân pentru mase personaje suspecte și de temut care au strâns în mod eroic și entuziast cureaua... celorlalți, cu o admirabilă abnegație dela... sacrificiile impuse poporului. Azi când marea minciună și marea crimă au fost recunoscute peste tot, chiar și la noi, de ce i-ar crede? De ce i-ar respecta? De ce i-ar urma și încotro? Ideea însăși de reformă este grav discreditată de calitatea morală a celor care vor să o impună.

Lipsa fundamentală de credit este amarnic atestată, subliniată, de înfricoșătorul fenomen al emigrației tinerilor, chiar spre o lume care nu-i mai vrea, continuându-se astfel, tragic, o tradiție de secole a istoriei noastre nenorocite.

Si totuși puterea este... puternică. Nu numai prin S.R.I., prin conducerea armatei, jandarmeriei și poliției, prin instituțiile noi-nouțe pline de oameni vechi, ci mai ales prin sutele de mii de vinovați, îndelung calificați în conducerea dezastrului economic și moral, terorizați de responsabilitatea imensă ce-i apasă ca și de pierderea a ceea ce s'au obișnuit să dețină - mafia postcomunistă. Puterea este puternică prin oboseala și ignoranța majorității populației, prin slăbiciunea, dezbinarea și radicalismul impacient al opoziției, prin propria flexibilitate, amorală, prin indiferența morală a negustorilor occidentali dela care așteptăm o dubioasă mântuire, prin accesul la, și controlul necontrolat asupra avuției naționale.

Si totuși puterea... își pierde puterea, treptat dar inexorabil, ignoranța populară privind prezentul și trecutul se ameliorează ca rezultat al acestei incomplete libertăți de circulație a informațiilor, îndoielile și întrebările sunt formulate în presă și, lent, ezitant, sunt preluate de opinia publică. Presiunea evenimentelor externe își păstrează sensul, orizontul de speranță al "foștilor" se întunecă progresiv, concesiile temporare făcute à contre coeur, deliberat, devin permanente, reapare la ei frica de viitor. Legislația nouă, ambianța nouă creată, au dus și duc la o progresivă alterare a însăși identității mafiei; apar dezertori și mulți se întreabă când, nu dacă, printre aceștia se vor număra și deținători de poziții cheie, ca, de exemplu, un ministru al apărării. Opoziția cumulează credit în ciuda numeroaselor erori politice, datorită erorilor puterii, a consecințelor inevitabile ale celor comise în perioada de mituire a conștiințelor se adaugă tarele personale și de grup ale deținătorilor puterii, mult mai aparente azi decât în trecut.

Se poate adăuga cu prudență, ca element descriptiv de oarecare semnificație, reconstituirea timidă a bazei electorale firești a unor partide de opoziție. Cei ce-și redobândesc proprietatea tind să-și perceapă interesele ca mai bine garantate de programele partidelor de opoziție și de oamenii care le susțin decât de cei care le-au smuls cu brutalitate această proprietate în urmă cu decenii, au incriminat fundamental însăși categoria de proprietate, iar acum revendică meritul de a o fi restabilit. (Totuși, pentru moment, și chiar într'o perspectivă mai îndelungată, suntem și vom rămâne o națiune de salariați, preponderent de Stat; în condițiile date, PSD și sindicatele ar trebui să se poată impune firesc pe eșichierul politic).

Modul de constituire și unele stridențe în manifestările inițiale ale UDMR, formațiune primar etnică și numai secundar democratică, conținând și subordonându-și întregul registru politic, a stârnit reacția echivalentă a majorității românești, bazată pe temeri și idiosincrazii echivalente, regretabile și insuficient fundamentate de ambele părți. Confruntarea etnică a oferit o supapă foarte binevenită unor mari vinovați, a fost manipulată cu ușurință, a generat cariere politice nesperate, dar în esență contribuie din plin la accentuarea sciziunii comunității naționale românești.

Modelul schițat mai sus, cu toate imperfecțiunile ce i se pot imputa, sugerează necesitatea imperioasă a unui guvern de criză. Sunt adânc convins că acesta trebue să fie un guvern de uniune națională reală, ceea ce implică din partea puterii renunțarea la controlul integral asupra aparatului de represiune, deci cedarea către opoziție a două din cele trei ministere cheie din acest punct de vedere: armată, justiție, interne. Riscul acceptat de FSN ar fi oricum drastic diminuat de faptul că personalul subiacent ministrului va continua să aparțină, prin mentalitate și loialități, prin vinovății și frică generată de acestea, tot FSN-ului.

Argumentele în favoarea unui asemenea guvern ca soluție unică pentru ieșirea din criză sunt consistente.

Oricât de neplăcut și dificil de admis ar fi, opoziția nu poate guverna fără și împotriva FSN-ului și a ceea ce se ascunde în spatele acestuia, formidabila mafie care-și simte interesele relativ protejate în condițiile actuale poate organiza destabilizarea unei guvernări a opoziției, aducând asupra acesteia avalanșa nemulțumirii populare într'un termen scurt, cu efecte dezastruoase asupra creditului internațional de care avem nevoie stringentă. La rândul ei, formația puterii actuale nu poate spera să parcurgă anii de austeritate păstrându-și majoritatea cumpărată, ademenită în 1990.

Obiecția că orice coaliție cu comuniștii a dus până acum la eliminarea partenerilor vremelnici în favoarea bolșevicilor se susține slab în epoca istorică pe care o traversăm, epocă de reflux net a partidelor de tip leninist și a ideologiei lor. Perpetuarea mizeriei materiale a maselor reprezintă un pericol mult mai mare din acest punct de vedere. Churchill spunea că mizeria este solul ideal pentru buruiana comunismului. Pe linia argumentării pragmatice trebue menționat faptul că opoziția, în bună măsură lipsită de cadre calificate pentru munca de conducere, ar dobândi prin prezența în guvern posibilitatea de pregătire și recrutare de cadre noi, ar putea controla, prin prezența în guvern chiar la niveluri subministeriale, înclinațiile spre abuz și corupție, deturnările de fonduri pro domo, fraudele de care sunt bănuiți actualii deținători ai puterii.

Dincolo de incompleta pledoarie pe linie pragmatică și fără îndoială deasupra acesteia, există neîndoielnic rațiuni mai profunde în favoarea concesiilor de fond. Trebue admis faptul că, în principiu, întreaga națiune a fost obiectul și victima intruziunii brutale a unei ideologii străine, de import, în istoria noastră și că scopul suprem al politicii de toate nuanțele trebue să fie reconcilierea națională reală, profundă, organică. Nu restabilirea mecanicistă a echilibrului moral va fi productivă din acest punct de vedere; ea ar perpetua peste generații acel sinistru concept al luptei de clasă, parte centrală din arsenalul diabolic care a scindat în mod criminal națiunea.. Cei care, sub impactul teribil cu agresiunea comunistă, au optat pentru adaptare, supunere și conformism, majoritatea de fapt, sunt frații noștri de sânge și credință, încovoiați, deformați de furtuna necruțătoare a istoriei.

Sistemul impus nouă tuturor a favorizat, a cultivat chiar, manifestarea nefericită, uneori criminală, a laturilor întunecate, a tarelor neamului, ale oricărui neam: lașitatea, slugărnicia, lenea, cruzimea etc., etc. Fiecare este parte din trupul, din sângele, din creierul acestui neam, atât de cumplit sângerat, castrat, decapitat dela etnogeneză până azi. Nu vrem, nu trebue să vrem excluderea dela resurecția națională a nici unuia din frații noștri. Si ei, și noi trebue să câștigăm, să redobândim sentimentul adânc de apartenență la o comunitate cu atribute materne, a cărei severitate nu poate fi decât blândă. Nu ne putem dispensa de nimic din ce constituie vigoarea, frumusețea, cefalia acestui neam atât de îndelung despuiat de valorile pe care le-a născut, mai ales acum când avem în față șansa și teribila problemă de ridicare la ortostatism. Desigur, crimele vor trebui pedepsite; nu și slăbiciunea.

Desigur, degradarea civică a unora se justifică și se impune. Dar nu trebue să repetăm în sens invers ceea ce s'a mai întâmplat la noi. Strădania revoluționară să aibă acum ca obiect înlăturarea urii, fricii și suspiciunii, oricât de greu le-ar veni celor care au suferit mai mult, care au refuzat să se adapteze, cei pe care crucea neamului i-a apăsat mai greu în această ultimă jumătate de secol; le revine un beneficiu moral pe care viitorul nu-l va contesta și pe care istoria îl va polei cu "aurul mat al meritului anonim".

INTELECTUALITATEA ROMÂNEASCĂ ÎN ANII COMUNISMULUI

-INTELECTUALII PROGRESIȘTI-

—Dr. Gr. GHYKA—

Prin acest termen era desemnată de comuniști - eu consider corect - o categorie de intelectuali care deși formați la "școala burgheză" și promovați inițial de către instituții academice "capitaliste" și-au dovedit ulterior "fidelitatea față de cauza clasei muncitoare, deci a Partidului Comunist", respectiv față de regimul instaurat după 23 August 1944. Intelectualii progresiști suferiseră deci prin însăși definiția lor o deplasare de traiectorie, o alunecare, o ruptură care indiferent de motive, marca biografia lor. Deplasarea, la cei mai mulți, s'a făcut treptat ca și cum ... viața i-ar fi convins că "așa era mai bine", și odată pornită deplasarea, cel mai adesea, ea nu a mai putut fi oprită. Acceptarea de noi compromisuri devenea o condiție sine qua non și reciproc avansarea, cel mai des, era prezentată de acești intelectuali nu ca o răsplată onorabilă, ci drept o caznă, "sarcină", ordin impus de disciplina de partid care deci nu poate fi discutat. Si așa încet, încet... la noi avansări, noi cerințe. Bilanțul final, cred eu că, niciodată nu a fost serios luat în considerare în sufletul nimănui, așa cum puțini se gândesc realmente la testamentul lor.

Oricum din categoria acestor intelectuali doresc să citez un cuplu care mi se pare interesant. Este vorba despre Panait Istrati - scriitorul, în antiteză cu profesorul de bacteriologie Mihail Ciucă. Culmea este că Ciucă era fiu de mic moșier, posesor de moșie el însuși, prototip de savant burghez. Pe de altă parte biografia lui P. Istrati ca lumpen-proletar și comunist este prea bine cunoscută. Amândoi, evident, fără să știe unul de altul au făcut voiaje de studii în URSS prin anii 1930-1935. Drept rezultat Istrati scria "Spovedania unui învins" în timp ce M.Ciucă povestește tuturor despre ce lăudabile sunt eforturile comuniștilor din Rusia ca să stăvilească mizeriile sociale moștenite dela țarism și cât de mult trebue sprijinită politica oficială a Moscovei pentru atitudinea ei umanitară.

Evident că M. Ciucă poate fi inclus ca un reprezentant tipic al intelectualilor progresiști. Alături de el am mai putea enumera pe Călinescu, Sadoveanu, Ralea, I. Iordan, matematicienii Stoilov și Moisil, medicul C. Parhon și mulți alții. După instaurarea regimului comunist cei mai mulți din aceștia au avut și roluri politice fiind simultan și oameni de știință și oameni politici. Așa de exemplu mulți au fost numiți ambasadori: Ralea în SUA, I. Iordan la Moscova, Moisil la Ankara, Stoilov la Paris. In această calitate au avut rolul de a păcăli Occidentul, iar în interiorul țării, în propria breaslă, pe intelectualii care ar mai fi putut avea ezitări. Ei au avut contribuții științifice remarcabile (mai ales în prima lor perioadă), unii dintre ei fiind veritabili savanți (vezi cazul virusologului St. S. Nicolau.)

Toți au avut un rol determinant în "curățirea terenului prin compromiterea colegilor lor rezistenți la comunism. Adesea erau citați drept martori în procesele intentate de partid celor mai fermi în conduita lor anticomunistă. Ințelegem în acest caz procese penale sau "fabricate" în mediile academice, "la locul de muncă" -vezi cazul profesorului fizician Manu, al biochimistului Ciocâlteu ș.a.

Erau "împănați" cu activiști-tip, de genul Brucan, Roller, Vitner, Bârlădeanu, biochimistul Oeriu care determinau linia politică pe fondul credulității sau a imoralității întreținute prin plată a intelectualității-progresiste.

Epoca lor de glorie se întinde în intervalul 1948-1955. Anumiți reprezentanți ai acestei categorii erau mult "gustați" de lumea cultivată a epocii. Mă refer de exemplu la faimoasa actriță Lucia Sturdza - Bulandra, moșiereasă nobilă, măritată cu un artist boem și care se tutuia cu Gheorghiu-Dej, "C'était quelque chose... mon cher."

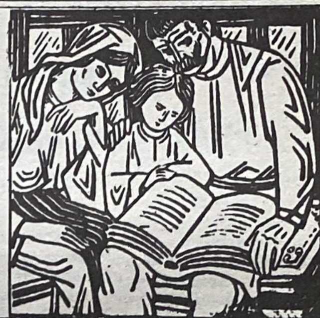
Vezi deci... poate e loc și de noi!

Un tip cu totul particular, consider a fi pictorul C.Baba. Inițial considerat un tip de intelectual-progresist pentru numeroasele sale portrete de țărani săraci și obosiți care evident erau din vremea burghezo-moșierimii, treptat foarte probabil s'a dezgustat de jocul cu puterea. Afirm că dacă vârsta nu i-ar fi uzat puterile (dar nu și vioiciunea spirituală) ar fi fost unul din artiștii cei mai activ anticomuniști, poate analog lui Dan Deșliu care după un start procomunist notoriu a dovedit că și-a făcut un bilanț serios și de mare curaj al crezului său politic.

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale din exil și din țară

C. Th. CIOBANU

INSCRIPȚII PE DRUMUL ROTUND

Editura Eminescu

-BUCUREȘTI-
1989

C.Th.Ciobanu s'a născut în acea parte a Moldovei pe unde codrii cobor din cronici de bucium și străfund de legende. Pe unde poetul întru începuturile lui își încerca rimele ca pe un joc de veverițe, trăia în vechime un stejar. Pe acolo se jucau Gheorghiță cu Stefan cel Mare și toți zburdalnicii de prin Borzești de-a luptele între Moldoveni și Tătari. Si întâmplatu-s'a pre atunci că hoardele de Tătari adevărați au năvălit păgânește cu moarte și pustiire prin toate verbele de sărbătoare ce înverzeau de-a lungul Moldovei. Iară Gheorghiță, cel cu nume de țăran voievod, nume țesut cu aur de păpădie și rubine de martir, a fost străpuns de vrăjmășească săgeată pre când era legat cu curpeni de bostan și de hamei de stejarul adusului aminte. Si îngerii din ceruri au luat sufletul lui Gheorghiță și l-au dus lui Dumnezeu Savaot ca pre un potir de mare preț. Iar ceilalți îngeri au sărutat închizând pleoapele copilului adormit pe leagănul de stejar. Si din lacrimile lor, ca niște stele amare curse în valurile Trotușului, ne-a rămas din veac în veac acea jale a râului care de atunci numai și numai a plâns.

Ne vorovește cronica buciumelor de cireși că adusu-și-a aminte blagocestivul voievod Stefan cel Mare de stejarul sărutat de îngerii cerului, care l-au dus pe Gheorghiță sus, în poienile raiului, și deasupra buturugii de stejar, deasupra acelui “drum rotund” slovenit an de an în inima ei, a zidit altar lui Dumnezeu chemând pe Sfântul Mucenic Gheorghe să ne cinstească pământul dela Trotuș spre pomenire veșnică.

Buciumele se decantează în crini de ecou și inima noastră e în priveghierea de miezonoptică. Prin Andrian, fratele poetului, mi-a parvenit “Inscripții pe drumul rotund”. Când e vorba de poezii cel mai greu e să alegi titlul volumului. Uneori alergi prin tot castelul ce l-ai zidit și cauți să deschizi cititorului unica fereastră prin care să vezi toate orizonturile crescând crude într'o efervescență de orizonturi așa cum tu, poetul, le-ai văzut. Nimic nu este mai intim ca un titlu. Acolo sus, în vecinătatea vulturilor și unde ideile tale liturghisesc, îngădui cititorului să urce pentru a ști izvorul de cărări pe unde să coboare Apa Vieții. De cele mai multe ori - deziluzie. Cititorul vede vârfuri de copaci, dar nu observă flăcările ce ard pe comori.

“Drumul rotund” pe care C.Th. Ciobanu își scrie “inscripțiile” oare nu cumva, este același “drum rotund” scris pe cioata de stejar dela Borzești? Drumul vremelniciei nu are nimic rotund în el. Rotundul e simbolul veșniciei. Este rotundă baza Potirului ce stă pe dragostea noastră rotundă ca neam, ce avem țara “drum rotund” și rotundă în hotare ca gura de Potir din care ne împărtășim cu Dumnezeul acestui neam a cărui minune de supraviețuire istorică e tocmai acest “drum rotund”. Drumul barbarilor și nomazilor, de ieri și de azi e același - drum materialistic de orizontalitate perfectă.

Dacă ar fi să rezumăm conținutul ideatic al cărții lui C.Th.Ciobanu într'o bizantină și brâncușiană sinteză m'aș folosi doar de trei cuvinte: meditații despre destin. O precizare absolut necesară trebue făcută. Destinul era o cameră fără nici o fereastră în care odată intrați eram obligați să aruncăm cheia pe sub ușă. Când omul a scăpat din închisorile lui “fatum” și a intrat în împărăția Cuvântului, dela “destin” am ajuns să avem o “destinație”, să avem un “destinatar”, să fim “destinați” Mirelui-Cuvânt și nu blestemului și să avem și dreptul de a alege ca oameni liberi scăpați de sub “destin”.

Cine este și ce vrea să spună C.Th.Ciobanu? El este “Spre triumful culorilor” (p.20). Care este acesta? Si ce simbolizează albul? El caută “Secunda fotogenică” (p.21). Sufocat strigă disperat: “Aer, aer!” (p.40). Face o “Erată la pleoapă” (p.35) în “Dangăte florale” (p.36). “Ca printr'o sticlă fumurie” (p.41) “Vedem vremea lovită” (p.43), dar totuși “Drumul te schimbă” (p.46) și nu încerca disperarea destinului pentrucă “Incercarea cât o victorie” (p.47). “Poate taifasul apei” (p.48) ne poate dezmetici și “In caz de întârziere” (p.49) avem spre descoperire geneza cerurilor din noi prin “Legătura cu pământul” (p.50) și cât de “Iertătoare, scadența” (p.51) ni se pare atunci în fața “destinației” noastre de “drum rotund” ce l-am pierdut și abia atunci ne oprim la “Linia de sosire” (p.52).

De fapt nici nu avem o “linie de sosire”, poezia lui C.Th.Ciobanu exprimând pe un veșnic căutător, care fiind liber, liber în maraton nu are timp nici măcar o secundă să se oprească primind râvnita cunună de lauri. El știe că oprirea, chiar pentru lauri, nu este sosirea câștigătorului, ci înfrângerea lui: “Te vom primi ca pe-un învingător, / dar tu ești liber, liber în maraton, / deci n'ai cum te opri / și laurii puși ți se vor suci pe frunte /gata de zâmbet, cum că a sosi nu-i de ajuns și-a ajunge nu-i timp/ căci orice țintă ți-e de urmare / către fugarele vămi ce-ți bat insistent în pumni”. (Linia de sosire, p.52-53).

“Drumul rotund” este prin esență în afara spațiului euclidian, drum al aflării noastre prin ceilalți oameni, garanție a autenticității noului, oprirea în neoprire “căci orice țintă ți-e de urmare” și aici, poetul vine cu o idee din nou transeuclidiană, privind dintr'o perspectivă cosmică. Nu numai vămile obișnuite, ci chiar cele ale văzduhurilor sunt puncte de oprire, dar succesiunea lor e așa de fulgerătoare că ele devin “fugarele vămi” ca un frâu al anilor lumină “ce-ți bat insistent în pumni.”

Dacă pe de o parte poetul C.Th.Ciobanu este un atlet cu preferință pentru substantivele sportive însetate de mers, alergare, întreceri etc. ca ilustrații metaforice, pe de altă parte poetul pune cuvântul ca streașină la ochi și scrutează distanțele dintre culori și zărește “acea sărbătoare suavă care este zăpada,/i-aș zice a opta zi a unei neanunțate săptămâni.” (Ca să mai câștigi timp, p.44). Zăpada este simbolul purității și sfințeniei nu numai pentrucă e albă, ci pentrucă este apa, ca simbol al vieții, care este dusă în ceruri, îmbrăcată în diafanul de nor și curcubeu, apa care s'a limpezit de toată învolburarea și întunecarea de tine, apa care se urcă în ceruri și din liniștea psalmilor stelari învață forma fulgului de stea și se întoarce aducând alte legi urâțeniei și murdăriei noastre, îmbrăcând întreaga lume ca pe o mireasă. Intr'adevăr zăpada este o “sărbătoare suavă”, iar relația ei ca analogie cu ziua a opta e o aluzie de o finețe filigranică, de mare adâncime meditativă. Ziua a opta este eternitatea duminicală de după Duminică, ziua când cea mai ciudată sămânță de pe pământ, sămânța morții, va plesni. Miezul timpului adevărat se va arăta înflorind, fără de moarte, o nouă realitate.

C.Th.Ciobanu nu e teolog, dar adevărații poeți sunt fiii lui Dumnezeu ca slujitori ai Cuvântului. Dacă cineva i-ar cere să argumenteze că e Ortodox, poetul poate ar ridica din umeri. Si ceea ce afirmă C.Th.Ciobanu sunt niște adevăruri esențiale de a privi lumea în ceea ce este dincolo de etnografic, sau geografic. Spre deosebire de Ortodocși unii vorbesc despre “sfârșitul” lumii în vreme ce noi vorbim de “săvârșitul” lumii. Ei vin cu mândria de a înțelege taina rațional, tăind din Scriptură ce nu înțeleg rațional, traducând greșit, sau interpretând mai pe izlaz, pe când noi păstrăm revelația tainei ca trăire, sporind misterul și necălcând pe “corola de lumini a lumii” și cu atât mai puțin pe cea a Logosului. Noi vedem întregul cosmos înaintând spre “săvârșire”, mai zis “desăvârșire”, spre “un cer și un pământ nou”, ei niște catastrofe apocaliptice la care se opresc. Noi nu le negăm ci le luăm ca semne ale “nașterii”. Verbele grecești care vorbesc de “durerile” apocaliptice au sensul de “dureri ale nașterii.” “Neanunțata săptămână” de care amintește poetul e în spiritul ortodox. Spre această “săvârșire” poetul moldav arată că “mersul caligrafiază 'nțelesuri posibile, / nici cum o plângere, ci, poate un început de scrisoare Clorofilei.” (Ca să mai câștigi timp, p.44).

Pentrucă am ridicat problema, cineva mi-ar putea riposta că nu e vorba de “ziua a opta” pentrucă poetul se exprimă prin “i-aș zice a opta zi”. Si zic și eu tot ca poetul. Si am închis o polemică. Ceea ce subliniez e că poetul merge mai departe în subtilitatea ortodoxiei românești, religia Invierii și Luminii, și în drumul spre octaviana zi a “săvârșirii” omului, lumii și cosmosului nu găsește “nicicum o plângere, ci, poate, un început de scrisoare Clorofilei” (idem). De ce început și nu toată scrisoarea? Simplu, pentrucă e adresată clorofilei. Aceasta zidește în plante icoanele verzi ale Soarelui. “Inceputul de scrisoare” rămâne început de ciornă, pentrucă imnul adevărat trebue adresat Soarelui. Salt firesc. Dela creatură la Creator.

Carl Sandburg are un poem “Străzi prea bătrâne” din care-mi amintesc începutul: “Mergeam pe străzile unui bătrân oraș și străzile erau slabe/ca gâtul peștilor de mare înțepeniți,/ pe care-i pun la sărat și-i păstrează'n butoaie de lemn / ani de-a rândul. “Ce bătrâni, ce bătrâni, ce bătrâni suntem” repetau pereții, / pereții străzilor ce se-aplecau unii spre alții ca babele / din popor, ca bătrânele menajere obosite ce nu mai fac / decât ceea ce-i musai să facă”. Având ocazia să studiez în Chicago, ca student trăiam pe viu poemele lui Sandburg, unul de o magnifică fluvialitate în torent purtând chiar numele de “Chicago”. Si cine e cel care auzind de Sandburg nu face legătura, imediat, cu acest poem?

Citind poemele confratelui dela Trotușul copilăriei mele am găsit în Sandburg o explicație a limbajului sportiv din cartea lui C.Th. Ciobanu. Mai precis, tot ce e legat de maraton, mers, alergare, pas, linie de sosire etc., cuvinte cheie aproape în fiecare poem, dacă nu spuse direct, reliefate în oglindirea verbelor de mișcare sau substantivele de cucerit distanța geografică. Si totuși nu e chiar așa. Dacă ne-am opri aici am face cea mai mare nedreptate poemelor scrise, iar lui Ciobanu aplicarea proverbului de pe aici: “With such friends you don't need enemies”. Poet de mare finețe, având instinctul olfactiv al cuvintelor, Ciobanu descoperă mireasma metaforică a lor și observă că toate cuvintele înfloresc. Si toate au cosmosul lor ca cifru și alfabet al unei lumi. Perpetua lui fugă, maratonul, mersul, pasul etc. sunt expresii miruite alegoric, spre a ne sugera veșnica și neostoita căutare a scăpării din condiția umană descrisă de Sandburg prin “Ce bătrâni, ce bătrâni, ce bătrâni suntem” repetau pereții”, scăparea de aceste străzi ale sufletului nostru, ce noi le zidim atât de urâte și bătrâne, și maratonul, nu al ieșirii din lume, ci depășirea ei, căutarea în ea ca dincolo de ea a tinereții fără de bătrânețe și a vieții fără de moarte.

Poetul nici nu se adresează în cuvântul înainte cum au făcut autorii de veacuri adresându-se din amvon prin solemnul “cititorule” cu care se începe prefața, ci: “Alergătorule, numai cu mersul / află-mă ceea ce sunt: cugetul tău labirintic, precum te urmez ca o eșarfă de cometă /cât ai pașii fierbinți și luneci curat”. O întorsătură la 180 de grade. Intotdeauna poetul se punea înainte și aștepta să fie urmat. Pentru prima dată întâlnesc o imagine curioasă în literatura atât de specifică spiritului filocalic al adevăratei literaturi a nemuririi sufletului. Numai acolo, în cărțile “Filocaliei”, darul prea sfânt pe care Părintele Dumitru Stăniloae l-a adus limbii române găsim această curioasă inversare.

“Nu privi înapoi, toate unghiurile te slujesc” și apoi din nou sublinierea: “Alergătorule, ia-mă ce sunt: / scutierul tău de rigoare, / nu privi înapoi, știe-mă cu pașii, /drumul e tânăr, eu te urmez pe cuvinte, / tu doar ascultă-mă.”

Reținem doar: “Stie-mă cu pașii” definiția căutării spre “drum rotund” și meditația destinului că “drumul e tânăr” și inversarea logică prin cel mai frumos paradox, parcă rostit de însuși Cuvântul-Logos care ni s'a oferit ca drum tânăr: “eu te urmez pe cuvinte,/tu doar ascultă-mă.”

Orice vorbă ar fi în plus după hieraticul călcării pe cuvinte spre Cuvânt.

Dumitru ICHIM

Evocare

NICHITA STĂNESCU

- VĂZUT DE UN OM MAI VÂRSTNIC -

Petre PASCU

Nichita Stănescu făcea parte dintr'o generație mult după a mea. Totuși, am destule elemente spre a-i acorda un capitol din carte. Precum în volumul de memorialistică "Aproape de ei" (Editura "Dacia" 1988), mă voi referi cu deosebire la om. Adică, așa cum l-am văzut, nu prea frecvent.

Era originar din Ploiești, unde am fost o singură dată.

Cadrul menit a-l întâlni pe Nichita Stănescu, îl forma Restaurantul Scriitorilor din București. Câțiva ani în șir, Nichita se făcea prezent la masă, mai exact, la pahare. Strașnic băutor! Vroia să nu-l dezică pe divul Horațiu: " Nec vivere carmina possunt, quae scribuntur aquae potoribus."

Niciodată Nichita nu era singur. Totdeauna cu ortaci de generație. Veșnic bine dispus, cu un râs înalt, aș zice, de tenor. Lua loc de obicei, la masa așezată lângă intrarea principală. Eu, la o altă masă, singur, când nu mă cinstea cu prezența Academician Serban Cioculescu, după cum voi repeta, ani în șir comesean, așteptând nerăbdător să apară.

Prin 1967 citisem în revista Radio-București, pentru întâia oară, din volumul de versuri atunci proaspăt apărut " Bucuriile mele ". Redactor, Victor Frunză. In anii aceia frecventam zilnic Biblioteca Academiei. Pe o alee a grădinii lui Academos, întâlnind pe prietenul - poet Virgil Carianopol:

– Petrică! Vei citi la radio.

– Cum așa? Intrigat. De unde știi?

– Ești trecut în Programul Radio.

Tare m'am bucurat. Nu știam nimic de acea revistă. Eram programat, în adevăr, cu un " Moment poetic". Lui Nichita se vede că nu i-a displăcut ceea ce auzise. Dela o masă a sa, totdeauna aceeași, o voce tare, oarecum de admirație, aveam să înregistrez:

– Domnul Pascu! Dumneavoastră scrieți o poezie directă. V'am ascultat la Radio. Mi-a plăcut. Lucrez la o istorie a poeziei române contemporane. Veți fi prezent acolo.

Firește, îmi cădeau bine asemenea aprecieri din partea unui tânăr despre începuturile căruia, prietenul meu poetul Petru Sfetca, timișorean mult regretat, redactor la București al revistei " Tânărul scriitor ", într'o zi îmi vorbise:

– Să știi că s'a ivit un tânăr poet, foarte talentat, Nichita Stănescu. Urmărește-l!

Am dat crezare celor relatate atât de convingător. In adevăr, Nichita apărea des cu grupaje de poezii alături de Gheorghe Tomozei, Grigore Hagiu, Vasile Zamfir, Niculae Stoian, Alexandru Andrițoiu...

Să revin la obișnuitul loc de întâlnire, Restaurantul Scriitorilor. Imi ceruse cartea din care am citit la Radio. Mi-a dat adresa, mi-a fixat data, ora. Locuia peste drum de localul "Budapesta". Un bloc cu multe etaje. Cu volumul la subsuoară, am sunat. Nu a răspuns nimeni. S'a deschis o ușă vecină.

– Pe cine căutați?

– Pe Nichita Stănescu.

– Nu este acasă. Lăsați cartea la mine. Am să i-o predau.

AȘA AM PROCEDAT

Nichita, altminteri, era o "bomboană" de om. Afectuos din cale afară. Iși săruta prietenii. Mă săruta și pe mine, mai vârstnic. O meteahnă avea: nu se ținea de vorbă. Nu numai atunci, la locuința de lângă "Budapesta", ci și altă dată, adică atunci când s'a mutat în strada Amzei. Convenisem să-l văd, tot cu o carte. La ora 11 dată. Am urcat scările. A deschis un tânăr:

– Sunt un prieten al lui Nichita. Nu este acasă. Vorbea râzând spre a se crede pe sine. In privire ghiceam, minciunica. Inăuntru, prin ușa întredeschisă, auzeam voci. O distingeam pe a lui Nichita. Acest fel de a fi, l-a îndreptățit, probabil, pe Eugen Jebeleanu, într'o anchetă să se pronunțe: "Nichita nu e om!"

ALTE ÎNTÂLNIRI

Nichita, redactor la "Gazeta literară".

I-am prezentat manuscrise. Câteva poezii. Le-a parcurs grăbit cu aer, mă rog, de superioritate.

– Uite, asta. Ar merge, cu o dedicație lui Bacovia. Să vedem. Nu promit nimic.

Era clară lupta de clasă. Eu, pus pe "lista neagră". Lecții de marxism, fostului pușcăriaș ca anticomunist, îmi dădeau numeroși redactori: Ov. I. Crohmălniceanu, Gabriela Melinescu, Mioara Cremene, Georgeta Horodincă, Aurora Cornu, Teodor Balș etc.

Văzând intransigența lui Nichita, m'am adresat lui Mihai Beniuc, marele staroste roșu al scriitorimii, fusese coleg al meu la liceul din Arad. In biroul său capitonat abia mi-a dat atenție.

– Stai puțin afară.

Apoi, deschizând:

– Am vorbit cu Nichita. Spunea să mai treci pe la el. Să știi, însă, că eu nu-i presez!

Descurajat, nu m'am mai dus la "Gazeta literară". Dar, să continui cu amintiri la masă, unde după câțiva ani, spre bucuria mea, aveam diurn comesean pe Academician Serban Cioculescu. Discuții literare. Concurs de recitări fără carte. Marele critic prețuia poezia lui Nichita Stănescu, totuși, uneori îi găsea lipsuri.

– Uite, vezi, acest vers denotă graba. Se grăbește. Publică prea mult.

Nichita în culmea gloriei. Premii peste premii. In țară. In străinătate. Tradus în mai multe limbi. De pildă, în maghiară, de Szilagyi Domokos. Vârf de coloană în România, în Ungaria.

UN ALT EPISOD

La Academie, festivitatea "Octavian Goga". Centenar de naștere. In sala mare, prezida Zoe Dumitrescu - Bușulenga, înconjurată de mai mulți scriitori. Am auzit-o, ca încheiere:

– Să auzim acum pe poet despre poet.

Nichita vădea calități de autentic orator. Imi stăruie peste atâta vreme, repetarea: "genialul nostru poet Octavian Goga".

Dela sărbătorire lipsise, probabil din motive de sănătate, Academicianul Serban Cioculescu. A doua zi, la masă:

– A vorbit Nichita Stănescu? L-ai auzit dumneata?

– Da! L-am auzit. A fost extraordinar. Un mare orator!

Multă lume, numeroși prieteni, au în amintirile lor, viu , pe Nichita Stănescu. Poate vor reține și pe aceea, ale unui confrate mai vârstnic.

RADU BUDIȘTEANU

In ultimul moment, aflăm de moartea lui RADU BUDISTEANU, fost Ministru al României și transmitem pe această cale familiei și prietenilor săi, condoleanțele noastre cele mai sincere.

Tara românească pierde prin plecarea maestrului Radu Budișteanu, un adevărat titan al vieții politice și culturale. Un om de curaj și deosebit caracter moral, a avut o linie de orientare curat românească, pe linia boierilor din familia cărora se trăgea și a frumoaselor idealuri ale cugetului neamului său.

Radu Budisteanu s'a identificat, printr'o interpătrundere mistică, cu toate generațiile din Carpați, care au știut să facă din sacrificiu și jertfă pentru neam, credință și puritate morală, un ideal suprem.

Radu Budișteanu a fost un stegar al românismului, aprig, vajnic și neobosit.

Dumnezeu să-l odihnească în pace între drepții lui!

REDACȚIA

UNIRE

Unire, vis de veacuri multe înveșmântate în durere,
Mărgăritar picat din lacrimi ce s'au topit în așteptare,
Tu ești cununa de iubire ce schimbi înfrângerea'n putere,
Ești armonia creatoare, potir de aur în altare.

In vraja ta pornit-a Vodă, - Mihai, pe câmpul de bătaie
Tu ai fost zboru'n aripi albe, un far aprins în neguri sure,
Prin tine Horia-Crăișorul a'ncins țăranii'n vâlvătaie
Trecând fărădelegea'n coase, sau în tăișuri de săcure.

Pe Iancu l-ai purtat în lupte'narmându-i gândul în oțele,
Tu ai mânat în foc tribunii, răscolitori de lume nouă,
Prin tine-am ridicat biserici sau am înfrânt oștiri rebele,
Tu ai pus pace în vâltoare, și peste foc picuri de rouă.

Pe tine te-au cântat în fluier ciobanii'n vremea cea străbună
Si te-au jucat în hore line sau în bătute înăsprite,
Tu ai pus sete în avânturi și undă clară în furtună
Ai dat izvoare'n bucurie și zid de scuturi în ispite.

Feciorii te rosteau pe brazde, sau te cântau în șezătoare;
Te murmurau în rugăciune călugării în mânăstire,
Copiii'n basme fermecate, femeile torcând fuioare,
Si te șopteau pe câmp răniții, iar popii'n ruga de Psaltire.

Tu legănai în noi speranțe, mângâietoare'n gânduri triste
Puneai poeții să se-avânte, ca un pârâu pornit din munte,
Duceai soldații'n lupte aspre în fluturare de batiste
Tu ai fost pas de cale bună și stăvilar de vremuri crunte.

Unire, salbă de mărgele, piatră de unghi în pribegie,
Prin tine vom deschide poarta, înferecată în cătușe,
Sădi-vom albe flori de nufăr, pe lacul plin de bălărie,
Vom pune foc în inimi slabe și-azur pe cerul de cenușă.

Prin tine vom seca izvorul de vrăjmășii care ne curmă,
Vom învia în rânduri strânse ca un puhoi de primăvară,
Prin tine vom încinge spada, spunând cuvântul cel din urmă,
Căci n'avem vreme de popasuri, când ne vin gemete din țară.

Horațiu COMANICIU

Semnal:

"ANTOLOGIA ASOCIAȚIILOR ȘI PERSONALITĂȚILOR ROMÂNEȘTI DIN EXIL"

Ediția a II-a, 587 p. San Diego, 1991

Această antologie - diferită de Enciclopedia "Români în cultura și știința occidentală", inițiată de A.R.A.-, reprezentând a noua publicație din colecția "Institutului Român de Cercetări Istorice" - San Diego, California, USA este închinată "Românilor decedați, în timpul exilului, 1940-1990, pe întinsul globului pământesc, departe de patria lor română".

Coordonată de Preot prof. Gh. Calciu, Prof. Dr. Nicolae Iliescu și econ. Eugen Popescu - concomitent director și editor-, voluminoasa lucrare a fost redactată de 52 de colaboratori, autori atât ai articolelor și (micro) studiilor, cât și ai fișelor bio-bibliografice, pregătite pentru Enciclopedia Academiei Româno-Americane și utilizate, înaintea acesteia, cu mențiunea: "Orice reproducere din prezentul volum este interzisă fără aprobarea Editorului. All Rights reserved"...

Intre asociațiile culturale românești sunt prezentate: "Biblioteca și Institutul Român de Cercetări din Freiburg, Societatea Academică Română-München, Fundația Regală Universitară Carol I - Paris, Centrul de Studii și Documentare: Valerian D. Trifa, Fundația Culturală Română din Madrid, Institutul Român de Cercetări Istorice din California, Casa Română și Capela - Montecito-California, Fundația Româno-Americană "Iuliu Maniu" - New York.

Editurile românești citate sunt: Coresi Verlag - Viganello (Elveția), Cuvântul Românesc - Hamilton (Canada), Dacia, Destin și Carpații-Madrid (Spania), Ion Dumitru-München (Germania), Romanian Historical Studies- Miami Beach (USA), Ion Marii-Karlsfeld (Germania).

Inventarul presei românești ne este uneori prezentat de două ori, cu titluri care se suprapun, parțial: USA și Canada - 23 titluri (și respectiv 91 titluri); Canada (iar!) - 21 titluri; America Centrală și de Sud - 25 titluri; Australia și Noua Zeelandă - 5 titluri; Europa - 16 titluri.

Intre paginile 147 și 587 sunt cuprinse 331 fișe bio-bibliografice, ale personalităților culturale românești, care s'au manifestat și se manifestă în afara hotarelor României, în calitate de exilați. Antologia se încheie cu fotocopiile celor 12 "certificate de apreciere", acordate personalităților și instituțiilor românești din exil, în anii 1989 și 1990, în majoritate de către Dl. Eugen Popescu și, de câteva ori, de Domnii Eugen Popescu și Nicolae Iliescu.

O lucrare utilizând un asemenea volum de informații, tipărită cu mari eforturi financiare, nu poate fi decât utilă. Ea demonstrează - dacă mai este nevoie - că din plămada cea bună a Românilor, ori unde s'ar afla ei: acasă ori printre străini, se ivesc destule personalități care să facă cinste neamului din care se trag, cel românesc.

Pe lângă felicitările cuvenite tuturor celor care au permis apariția acestui volum (în fond, felicitări anticipate și pentru plănuita enciclopedie ARA), oricine va constata și unele neajunsuri: în afara copertei, prezentarea grafică, inclusiv tehnocrația, lasă de dorit: este neîngrijită, parcă făcută în grabă, oricum stângace. Multe texte n'au fost corectate. Nu se simte mâna unui editor de profesie. (Imi permit să fac afirmația, întrucât am redactat 24 de cărți și am tipărit "Almanahul Sănătății 1971", la Editura Medicală din București, unde am fost redactor). Monografiile bio-bibliografice n'au fost tratate unitar. Lipsește tonul obiectiv al enciclopediei și se strecoară, cam des, efuziuni subiective, fie ale redactorului monografiei, fie ale celui prezentat, el însuși. Iți vine să exclami, din când în când: "Laudă-mă gură", sau "lauda de sine, nu miroase a bine"...Acolo unde o parte din material n'a mai putut fi recuperat , nu s'a mai făcut apel la cei care puteau umple lacuna...

Oricum, această antologie umple un gol însemnat. Ea este și va fi folositoare atât Românilor din patrie, cât și celor din lume.

Să adresăm, încă odată, mulțumirile noastre lui Eugen Popescu și mănunchiului colaboratorilor acestei lucrări.

Andrei PANDREA

BOCET PENTRU UN DESTIN

——Dumitru BACU şi Zahu PANĂ——

A plecat şi Mihai Moţa! A trecut în lumea celor drepţi fără zgomot, discret, aşa cum şi-a petrecut întreaga viaţă printre oameni. Pe cât de umilă i-a fost plecarea, pe atât de vitregă i-a fost trecerea prin lumea de aici. In Cartea Vieţii lui ursitoarele n'au împletit flori. Destinul nu i-a fost ţesut din fire de borangic ci din închisori, din sârmă ghimpată, din Canaluri şi Midii, din Bărăganul biciuit de Crivăţ sau ars de soare. Iar trama, o neîmpăcată ură, cu rădăcini adânci de mii de ani.

Vitregă i-a fost soarta pentrucă vitregia a vegheat şi veghează de multă vreme la căpătâiul oropsitului neam românesc.

Câtă răutate s'a putut acumula în hrubele întunecate ale unor suflete schimonosite de ură împotriva unui om care a păşit în viaţă cu o singură vină greu de admis de cei în slujba necuratului, aceea de a purta demn doliul permanent şi amar al unui nume de martir:ION MOTA!

Soarta l-a izbit crunt când abia începea să păşească în viaţă. Privea îndurerat fără să priceapă bine, coloanele de oameni defilând triste, venite din toate colţurile ţării, să însoţească pe cel din urmă drum sicriul în care odihnea trupul sfârtecat de schijele anticreştinilor, al tatălui său. Căzuse împreună cu Vasile Marin, camaradul lui de luptă şi credinţă, în îndepărtata Spanie, acolo unde "Se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Hristos". Plecaseră amândoi să moară voios pentru El, apărându-I obrazul ciuruit de gloanţele comuniştilor...

Obuzul care a sfârtecat carnea lui Ion Moţa a adăpat pământul Spaniei catolice cu sângele unui fiu de preot ortodox. Jertfa lor, jertfa lui, a pecetluit izbânda Crucii dar şi destinul familiilor, pentrucă în spatele celui care a ochit cu tunul, stătea de veghe ura Satanei. Si Satana nu poate uita...

In Spania s'a pecetluit începutul destrămării sângerosului mit al utopiei comuniste şi pentru înfrângerea blestemului a curs şi sângele tatălui lui Mihai. Pentru acest sânge sfânt va plăti el, alături de întreaga familie şi de-a lungul întregii vieţi, ani grei de suferinţă, de umiliri, de prigoane inumane...

O! Cât de vitregă poate să fie soarta unui neam! Cât de nedreaptă şi părtinitoare istoria! Si cum se poate încrâncena împotriva unui nevinovat!

Trupul sfârtecat al lui Ion Moţa adus în ţară, a fost purtat cu dragoste de braţe vânjoase de flăcăi din Ceremuş până la Bucureştiul îndoliat. Sute de mii de Români, arhierei şi preoţi, studenţi, cărturari, ţărani, muncitori, săraci şi bogaţi, au îngenuncheat în zăpadă, pe ger cumplit, plângând îngemănaţi în acelaşi crez, pe cel pe care l-au considerat ca piatră de unghi al tinerei elite creată de Corneliu Codreanu.

Ura celui care a stat în spatele obuzului ucigător a fost adusă în ţară căţărată pe turela unui tanc sovietic, rânjind biruitoare, răzbunând umilirea din Spania. A venit să fericească în "paradisul roşu" prin pocnet de cnut, pe îndărătnicii iobagi jertfiţi de "Cei Mari" în numele unei democraţii prostituate.

Fiul celui care a fost pentru o întreagă generaţie simbol de speranţă, de credinţă şi dragoste neţărmurită pentru ţară nu va putea trece niciodată pragul unei universităţi din propria lui ţară.

Odraslele proletare ale celor care au adus poporul la sapă de lemn şi l-au umilit cum nu s'a pomenit vreodată, s'au lăfăit în Universităţi capitaliste cu burse gras plătite din truda sclavilor care se istoveau în uzine, colhozuri, în închisori sau în stepele Bărăganului.

Pentru Mihai Moţa, când nu va fi între sârme sau în deportare, birourile de plasare nu vor avea de lucru decât pe şantierele îndepărtate, pline de glod sau praf, departe de orice aşezare în care amintirea tardivă dar încă neştearsă a tatălui, ar fi deştelenit speranţe periculoase.

Pentru aleşi, "cei în pas cu istoria", vor fi deschise larg porţile celor mai grase funcţii, demnităţile cele mai înalte le vor fi oferite ca recompensă pentru neţărmurita adeziune la "viitorul radios".

Bătut de griji şi intemperii, chinuit de o boală necruţătoare, Mihai va supravieţui demn şi neînfrânt dar împovărat de amarul vieţii care nu i-a îngăduit niciodată să guste din bucuriile ei.

"Stăpânii" se vor lăfăi în vile furate, se vor bucura de bunurile societăţii de consum, plătite de aceeaşi inepuizabilă sudoare stoarsă fără milă de pe pielea veşnicului iobag român.

Mihai va rătăci dintr'un spaţiu locativ într'altul, la cheremul unui mărunt şi obscur tiran de cartier, stăpân în numele poporului muncitor...

Memoria lui Ionel Moţa şi a tuturor acelora care, ca şi el, şi-au semănat trupurile de-a lungul şi de-a latul întregii ţări, va fi în continuare pângărită. Destinul vitreg al lui Mihai s'a împletit definitiv cu destinul neamului blând, bătut de toate viscolele stepei, iscate de pribegirea şi de încrustarea lipitorilor pe trupul neamului.

Fiului lui Ionel Moţa nume proscris prin grija aleşilor poporului, nu i se va permite nici măcar o scurtă vizită medicală în ţara drepturilor omului şi a tuturor libertăţilor, care a dat o revoluţie dela căderea unei închisori şi a lansat în lume celebrele "Liberté egalité, fraternité".

Fiul comisarului politic roşu, omul internaţionalei comuniste, epuratorul "anarhiştilor" din Barcelona, Valter Neulander, va zâmbi ca un fante de mahala în amfiteatrele Sorbonei, alături de adevăratele somităţi occidentale sau se va lăfăi în saloanele burgheziei "intelectuale" pariziene, venit să-şi etaleze franceza pură, fără accent, franceză învăţată pe sudoarea acelora pe care tatăl lui a vrut să-i fericească cu marxism, Canale, Aiuduri...

Căţărat pe un dâmb de pământ scos cu roabele din funduri de şanţ, un general erou, arestat după trădarea democraţilor, cu mâinile şi picioarele în lanţuri, priveşte îndurerat mulţimea celor care sfârtecau măruntaiele Dobrogei săpând Canalul himeric. Pierdut în tristul anonimat al uniformelor zdrenţuite, urca din fundul grotei cu roaba plină şi Mihai Moţa. Tot ceea ce neamul românesc avea mai cinstit, mai nobil, onoarea lui întreagă, trudea înhămat la o muncă faraonică pentru a astâmpăra setea de răzbunare a veneticilor: "Trudeşte neam blestemat de soartă, destinul ţi-l sapi cu mâinile tale, pentrucă nu ai fost în stare să-ţi cinsteşti martirii care s'au dăruit pentru apărarea ta"...

O singură dată i-a zâmbit soarta! Cântec de lebădă după care a urmat zborul spre înălţime. Se apropia sorocul! El era în febra căutărilor de adevăr dar şi la Francezi şi la Spanioli a găsit uşile zăvorâte cu drugi grei de fier.

N'a putut să ajungă la Majadahonda să vadă locul unde a curs sângele tatălui său! A ajuns în schimb la poarta deschisă a Lumii Noi, unde lumina-torţa aprinsă pentru toţi cei ajunşi la liman. Acolo, pe lespezile bătute de milioanele de emigranţi au călcat fără ecou paşii de catifea ai lui Mihai.

Era un apus de soare risipitor de aur şi de miere. Lunecau pescăruşi între apă şi cer. Un grup de Români l-au înconjurat la o masă pe faleză şi Mihai respira profund dragoste şi libertate.

N'a putut să ajungă la Majadahonda! Regele Juan Carlos şi socialiştii scăpaţi viii de generozitatea generalissimului Franco, erau mai interesaţi de primirea premierului României, corcitură de religii şi naţionalităţi, de ne-Români şi anti-Români. Nu se cutremurau morţii din Valea Los Caidos de atâta ingratitudine dar Mihai îi iertase pe Spanioli. Jertfa lui Ionel este prea mare ca s'o poată pune pe necinstitul cântar al politicianismului... Cineva a scos discret fotografia Monumentului Moţa-Marin dela Majadahonda şi i-a dat-o. Mihai a privit-o ca pe o relicvă sfântă, s'a uitat la ea şi la Statuia Libertăţii care se profila măreaţă pe cerul înflăcărat şi tuturor le-a apărut atunci necunoscuta simbioză dintre Monumentul dela Majadahonda şi Statuia din portul New York.

Urma să vină la Câmpul Românesc, la sesiunea dedicată României dar boala a ţâşnit brusc şi manifestarea ei a înşelat diagnosticarea. A trimis totuşi mesajul său la Câmpul Românesc. N'a avut timp să afle nici date sau documente despre activitatea în America a bunicului său, Protopopul Ion Moţa din Orăştie. La plecare arăta slăbit şi obosit.

- Cu ce impresie pleci Mihai şi ce ţi-a plăcut cel mai mult în America?

- Cu cea mai frumoasă amintire a serii petrecute împreună pe faleza de pe Hudson!

Veştile din ţară veneau tot mai rele. Alertată, familia s'a strâns la ultima lui zi onomastică, de Sf. Mihail. Toţi au ocolit adevărul, dar el şi-a dat seama că nu mai există scăpare. Pe rând fiecare dispărea pentru scurt timp din jurul său. In salon se zâmbea, dar în bucătărie hohoteau în plâns.

Coma a fost lungă şi chinuitoare. Ceasul chemării nu sosise. Era legat de destinul lui Ionel: 13 Ianuarie 1937 - 13 Ianuarie 1992: Moţa-Marin-Majadahonda-Mihai-Moţa. Ciclu închis. La 55 de ani distanţă de 5 ori litera M, a 13-a literă din alfabet. Simplă coincidenţă sau plan divin?

Dormi în pace suflet chinuit, simbol dureros al unei pagini triste din cartea veşniciei neamului! In rândul acestor martiri vei odihni şi tu, suflet nevinovat şi vei găsi acolo, printre ei, tot ceea ce ţi-a fost refuzat aici. Alături de tatăl tău şi de cohortele miilor de Români care au trecut în veşnicie luptând pentru Neam şi Cruce, vei găsi înţelegerea şi dragostea la care ai visat o viaţă întreagă dar care ţi-a fost drămuită duşmănos de duhurile necurate.

Facă Domnul ca ţărâna moşiei strămoşeşti pe care ai scormonit-o cu palmele însângerate să-ţi fie culcuş lin, înveliş călduros, iară somnul dulce ca o mângâiere părintească de care ai fost lipsit atât de timpuriu... Noi te plângem mereu frate, plânge şi luna printre ramuri şi stele în brădet, până Neamul se va trezi odată din somnul cel de moarte...

AMIN!

MESAJ CĂTRE ASOCIAŢIA CULTURALĂ ROMÀNĂ HAMILTON, ONTARIO, CANADA

Dragi prieteni,

Sunt copleşit de emoţie aşternând aceste rânduri pe care le simt ca pe o punte peste timp şi peste spaţii, între simţămintele celor rămaşi acasă şi ale celor pribegiţi pe meleagurile Lumii Noi. Ele se întrepătrund cu o uşurinţă uimitoare, adeverind apartenenţa la aceeaşi spiritualitate carpatică, inconfundabilă atât în peisajul european cât şi în cel american.

Prin trecerea timpului însă, dorul de locurile de obârşie se subţiază ca un fum, mai ales în generaţiile născute pe pământurile Lumii Noi. De aceea, strădaniile diferitelor asociaţii ale Românilor americani şi canadieni de a păstra la acelaşi nivel continuitatea simţirii româneşti şi a vechilor idealuri naţionale prin manifestări din cele mai diverse, trebue să primească recunoştinţa şi admiraţia celor rămaşi acasă.

Intre acestea, Asociaţia Culturală Română din Hamilton, Ontario, şi ziarul "Cuvântul Românesc" se află pe un loc de frunte, care merită cinstirea şi preţuirea tuturor. Cei care sunteţi grupaţi aici, duceţi mai departe flacăra aprinsă la începutul secolului de părintele Ioan Moţa, bunicul meu, al cărui ziar "Libertatea" editat la Orăştie, era în acele vremuri foaia de căpătâi a Românului american.

Odată cu gândurile de mai sus, transmit salutul şi urările mele pentru reuşita deplină a reuniunii din acest an dela Hamilton, însoţite de părerea de rău de a nu le împărtăşi împreună.

Mihai MOTA

August 1991

MIHAI MOŢA

6 Septembrie 1928 - 13 Ianuarie 1992

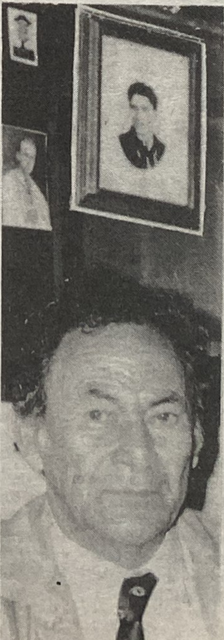
S'a stins. In suferinţă, în deznădejde, purtând în el toată tristeţea vieţii care i-a fost hărăzită într'o lume haină.

Orfan la fragedă vârstă de opt ani, când părintele lui s'a jertfit la Majadahonda, unde "se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Christos", copilul lui Ion Moţa crescut sub aripa mamei, chinuită de durere, doliu, prigoniri şi închisori.

A trăit pedeapsa muncii silnice şi barbaria Canalului. I s'au închis porţile universităţilor, unde nu putea fi admis urmaşul strălucitului tânăr din fruntea generaţiei dela 1922.

Ajuns la maturitate, şi-a trăit în cursul anilor amarul cenuşiu, drama interioară, apăsarea unei soarte neîndurătoare.

Răsturnarea din Decembrie 1989 l-a găsit cu aripi frânte. A voit totuşi să facă, timid, un pas către lumea şi locurile unde tatăl lui şi-a încheiase studiile ca doctor în drept. In ţara care se vrea "patria libertăţilor".

Dar cu toate invitaţiile şi garanţiile reglementare,

Consulul Franţei i-a refuzat viza de intrare. Si nici Preşedintele Republicii, la care am apelat, nu s'a îndurat. Din umbră, opreliştea a fost mai tare decât spiritul de omenie.

Indepărtata Americă a fost mai îngăduitoare. I-a acordat o scurtă ospitalitate, o simplă licărire a libertăţilor din lumea necomunistă, de unde însă s'a întors cu certitudinea medicală a sorocului iminent, care s'a împlinit acum.

Aşa s'a stins în suferinţă şi amărăciune ultimul vlăstar purtător de nume al Părintelui Moţa dela Orăştie. In ziua de 13 Ianuarie, ca şi tatăl lui acum 55 de ani!

Ingenunchiem cu adâncă umilinţă în faţa mamei prea îndurerate şi a celor dragi din spiţa Codrenilor.

Fie-ţi, Mihăiţă, uşoară ţărâna ţării unde ţi-a pătimit tot neamul şi fie ca sufletul tău curat să se aşeze lângă al tatălui tău. Amin!

Duiliu SFINŢESCU

— IN

LUAT PENTRU ZIARUL “ CUVÂNTUL ROMÂN

DE CĂTRE CORESPONDENTUL NOSTRU , ADRIAN GRIGOROPOL, D-L

A.G. - La doi ani dela Revoluție, opinia publică internă din România precum și cea externă, sunt preocupate de mutațiile intervenite de curând în eșichierul politic iar partidul al cărui lider sunteți se află în centrul aceștora. După ultima mineriadă soldată cu demisia Premierului Roman, s'a recurs la un guvern denumit “de tranziție” care s'a materializat în acela condus de Theodor Stolojan. Incă de mai multă vreme Dvs. ați purtat mai multe runde de convorbiri cu Președintele Iliescu care nu dăduseră rezultat, însă de data aceasta Partidul Național Liberal, din opoziția parlamentară, a intrat în acest guvern cu o echipă de miniștri, numeric a doua după F.S.N. care și-a menținut majoritatea și deci o poziție hegemonică.

R.C. - F.S.N. nu este hegemonic. Nu are nici o majoritate. Suntem la egalitate prin jocul independenților.

A.G.- Sunteți cel mai în temă asupra temeiurilor și oportunităților care au intrat în joc și care au dus la intrarea îr guvernul Stolojan. V'am ruga să ne dați unele lămuriri.

“...prin prezența noastră în guvern, alegerile locale și cele generale legislative care vor să vină, să fie cât mai corecte...”

R.C. - De nenumărate ori am spus că după demisia lui Petre Roman, pe care noi am dorit-o și acest lucru a contribuit la demisie, s'a produs un vid. Până în ultimul moment nu voia să plece dela putere și odată perfectată, s'au purtat discuții între toate partidele pe diferite teze. Noi am sprijinit teza de a forma un guvern politic, iar alții să formeze un guvern de tehnicieni, teză pe care odată a sprijinit-o și Dl. Iliescu. A prevalat teza guvernului politic, cu excepția P.N.T.C.D.-ului, care era pentru tehnicieni. Acceptată și de Dl. Iliescu, s'a ajuns la ceea ce cerusem noi, un prim-ministru neutru și un guvern politic care să nu țină seama de așa zisa proporționalitate derivată din alegerile dela 20 Mai 1990. Am spus că acest guvern să aibă putere de decizie și că nu vom sta la masă cu oameni compromiși. Prietenii din opoziție ne pronosticau că aveam să primim numai locuri pe strapontină, pe la Ministerul Turismului, vreun secretariat pe undeva, vreo direcție la comerț, la comunicații etc.

In momentul în care FSN-ul și-a exprimat pretenții nelalocul lor, eu am plecat, am ieșit din discuții și am făcut declarații presei că nu poate fi vorba de o participare a PNL decât în condițiile puse de noi și în nici un caz în cele preconizate de FSN. Am crezut că lucrurile s'au terminat aici. A doua zi, invitat la Dl. Stolojan, toate condițiile noastre, în număr de cinci, au fost acceptate. Un prim obiectiv un soi de pacificare socială, pentrucă zilnic erau greve în toată țara. Un al doilea, ca prin legăturile pe care noi le aveam în străinătate, prin ponderea politică din țară și viziunea străinătății despre noi, să contribuim la ameliorarea vieții oamenilor, ca prin credite, să avem mai multă căldură, mai multe alimente, medicamente. Ori așa cum toți știm, guvernul FSN nu avea nici un fel de credit în străinătate, nici politic, nici financiar.

Un alt obiectiv și cel puțin la fel de important, era ca prin prezența noastră în guvern, alegerile locale ca și cele generale legislative care vor să vină, să fie cât mai corecte, cu o campanie electorală liberă, fără nici un fel de constrângere sau amenințări. Evident, este un guvern de tranziție care nu poate fi creditat cu o reformă mare, dar în vederile noastre ințelegem să împingem lucrurile la soluții imediate ca distribuirea titlurilor de proprietate țăranilor, deschiderea cât mai curând a unei rețele de bănci rurale ca să le dea posibilitatea să lucreze pământul. Locul unde lupta este foarte mare și în plină desfășurare este revizuirea structurilor administrative, adică să repunem în discuție numirea anumitor prefecți, primari, și ca în structurile administrative să nu intre numai reprezentanți ai guvernului ci și ai opoziției. Aici rezistența este considerabilă și se spunea de către cineva că două posturi sunt importante, Justiția și Economia -Finanțe; însă să știți că pe lângă acestea este tot atât de important acela pe care-l avem - Administrația Locală - cerut de noi cu intenție ca o condiție a corectidunii alegerilor locale. Tot așa de grea luptă este și aceea împotriva corupției generalizate care foarte mult se vede în Administrație, unde birocrația administrativă sugrumă pur și simplu, sufocă multe inițiative private. Această chestiune este în curs de a fi în parte soluționată.

O altă chestiune este Televiziunea. Si aici am întâlnit o rezistență considerabilă. Am mers personal la Dl. Iliescu și i-am expus acest punct de vedere al meu. Dar nu vom renunța. Am obținut câteva lucruri dar nu tot ceea ce doream. Politica este o luptă constantă și acum avem posibilitatea să luptăm pentru o serie de lucruri pe care le vrem și noi și opinia publică. Am învățat un lucru: că după doi ani de strigăte inutile în stradă, de opoziții fără opțiuni sau de opoziții care s'au dovedit sterile, singura modalitate de a doborî cetatea comunistă este aceea de a intra în ea și ne-am asumat acest risc.

A.G. - In trecut, după reîntregirea României, am avut un guvern de tranziție al Generalului Văitoianu, despre care N. Iorga, în cartea sa, “Sub trei regi”, a spus că a fost cu adevărat de tranziție și s'a achitat perfect de misiunea asumată. Din prezentarea Dvs. apare că aveți o viziune mai departe decât un guvern de tranziție pe 6-7 luni, ca și când ați fi rezultat din niște alegeri pentru o legislatură întreagă. In realitate sunteți niște giranți pentru o perioadă scurtă și alegerile apropiate vor desemna pe cei care să rezolve problemele. Vedeți o conlucrare cu guvernul actual pe o perspectivă mai îndelungată sau determinarea de a duce pe un termen scurt treburile statului?

R.C. - Suntem un guvern de tranziție cu o viață limitată. Eu nu văd unde țintiți Dvs. In partidul nostru, evident, vedem mult mai departe, dar ceea ce v'am spus, de pildă, despre economia agrară, de măsurile cu Administrația, sunt chestiuni imediate, necesare și de termen scurt, care pot fi aplicate din aproape în aproape, nu sunt soluții de termen lung. Evident în obiectivele noastre, central este ca să facem în așa fel ca alegerile să fie corecte. Lucrul fundamental este că suntem în curs să aducem câteva milioane de dolari ca să cumpărăm petrol și să dăm căldură la oameni, să facem să funcționeze întreprinderile și să micșorăm șomajul. Este o chestiune posibilă. Sunt semne foarte bune venite din toate țările occidentale, care până acum s'au materializat puțin dar se vor materializa și mai mult. Așa că nu este nici o politică de perspectivă, ci facem o politică din aproape în aproape ca să reușim să soluționăm ceea ce azi consumă foarte mult viața cotidiană.

A.G.- La Alba Iulia, la comemorarea Unirii, Alianța cuprinzând Convenția pentru instaurarea democrației a celor șase partide împreună cu Forumurile Antitotalitare și Asociația Foștilor Deținuți Politici v'ați extins înglobând formațiuni apolitice și chiar sindicate. Dl. Corneliu Coposu, președintele PNTCD s'a exprimat că această ultimă “Convenție Democratică” ar fi o mișcare. Așa ceva ar presupune un manifest, un program și o serie de elemente de structură. O considerați o mișcare sau numai o umbrelă în scop de testare a posibilităților pentru opoziție ca la alegerile locale să intre în cetatea nesatisfăcătoare a fostei guvernări?

R.C. - In cetate am intrat. Testul este acum ca fiind în cetate să-i aducem în ea și pe cei din afară. Noi am hotărât să se ofere posibilitatea și la partide mai mici sau formații ca să intre pe liste dacă doresc. Operațiunea este în curs. Desigur nu pot să ascund că sunt greutăți. Una este ce stabilim de aici, mergeți toți, uniți-vă, și alta în satul și orășelul în care oamenii au trăit de o viață și au adversități de familie, de grupuri. Noi le simțim. Am creat un fel de comitete de mediere. Le văd lucrând foarte greu, pentrucă ce se lucrează la București nu va fi bun la nivel local. Facem mereu eforturi ca să mergem uniți dar nu este vorba de o mișcare structurală în sensul în care o vedeți Dvs. Chestiunea este să fie aleși oameni nepătați, cei mai buni. Ce va fi mai târziu, vom vedea. Nu-i mai puțin adevărat că sunt greutăți mari și din pretențiile nemăsurate ale unor partide, grupări, pretenții care nu corespund deloc puterii politice. De aici discuții, despărțiri, reveniri. Aceasta este politica.

A.G. - In vreme ce timpul până la alegeri este foarte scurt, care sunt premizele unui succes mai mare decât în trecut?

R.C. - Intr'adevăr, timpul este foarte scurt dar toată lumea a fost de acord asupra termenului. Speranțe, desigur, avem. Nu să câștigăm majorități zdrobitoare, dar de bună seamă, o mare parte din aparatul administrativ va ajunge în mâna opoziției. Evident aș putea să greșesc pentrucă opinia publică românească este foarte fluctuantă, n'are stabilitatea corpului electoral din țările cu vechi tradiții democratice, este supusă unor presiuni de mass-media, de radio-televiziune, dar noi ne luptăm cu realitățile de aici. Pe acestea vrem să le învingem.

A.G. - In lumina principiilor și regulilor democrației, cum vedeți să intre în această Convenție Democratică, asociațiile apolitice, chiar și sindicatele?

R.C. - Cred că aici este o terminologie greșită; sindicatele nu intră. Dacă vor, pot să dea reprezentanți de ai lor , pentru a fi incluși pe liste.

A.G. - Pe liste de alegeri? Au voie?

R.C. - Pe liste. Dar nu în sensul unei uniri cu sindicatele.

A.G. - Trebue să fiți clari. Se crează confuzii...

R.C. - Aveți dreptate. Nu numai confuzii, chiar revolta sindicatelor, pentrucă ele n'au să accepte niciodată să intre în rândul partidelor, pentrucă nu este rostul lor. In nici un caz sindicatele nu pot participa. Un sindicalist poate participa cu titlu personal.

A.G. - Apare în Statele Unite și Canada, și poate și aici, o nedumerire asupra unui paradox, că Partidul Național Liberal poate face parte din guvern și în același timp din opoziție. Cum puteți să fiți pe două locuri opuse?

R.C. - Dacă această întrebare mi-ar fi pus-o un Român care nu are nici un fel de educație politică, nu m'ar fi mirat. Dar pentru un om care trăiește în Occident, un Român care a trăit în Occident și știe ce înseamnă politica, aceasta este o întrebare de ignoranță. In primul rând, noi suntem și în guvern și suntem și în opoziție, dovadă că facem alegeri îm-

RADU

potriva guvernul
A.G. - Ar trebu
apreciere. Este c
problemă de ign
dezvolta această

**“...nu se dobo
soluții din afa
pe stradă, ci**

R.C. - Eu nu
chestiune, pentru
un lucru așa de n
talitatea românea
am spus acum c
rău că nu ați
cetatea cu soluții
stradă, ci cu i
Acesta este un ac
disparitățile ace
raționale. Ori ești
Acest guvern nu
trebui să înțeleag
domnii Dvs. din S
oamenii Dvs. de a
își pun întrebă
nelămuriri, eu cre
și ar sta 2-3 luni
pulsul, atunci și-
soluție afară de
aceasta. Sunt de
unui conflict arn
această soluție
acesteia, nu este
opoziția scleroza
fermă, n'a dus nic
altfel nici nu este
și țin să prec
numărului de deci
este aceea a păstr
Aceasta înseamnă
este ferm pentru
ferm! Eu sunt
atunci când își a
ideile dacă se poa
și identitatea.

A.G. - Față d
subliniat, asigur
secrete...Ați fost
aspect în modul î
dumul pentru Co

R.C. - Știți că
stituției și a Refe

A.G. - Da. Dar î
principal în gu
angajamentului as
corespuns acestui

R.C. - Vreau să
men de compara

U —

DATA DE 23 DECEMBRIE 1991,

ÂMPEANU, PREŞEDINTELE PARTIDULUI NAŢIONAL LIBERAL

făcut în 8 zile. Părerea mea despre Constituţie şi Referendum am spus-o de nenumărate ori, şi la Radio Europa Liberă, BBC şi ziariştilor.

A.G. - Aceste posturi se ascultă în Europa. E vorba să ajungă şi la urechi mai îndepărtate, nu de consum intern. După cum înţeleg, nu doriţi să discutaţi nici Constituţia şi nici Referendumul.

R.C. - Nu. Am votat contra Constituţiei. A mai discuta, este pierdere de timp.

A.G. - Cu toţii am ascultat zilele acestea la TV, o emisiune în care Dl. Weber, preşedintele Partidului Ecologist Român a spus că preşedintele, mi se pare al Senatului elveţian, v'ar fi întrebat dacă nu regretaţi că aţi intrat în guvern.

R.C. - Nu ştiam că am fost întrebat aşa ceva. Si ce am răspuns?

A.G. - Că sunteţi om politic şi aţi făcut acest lucru din risc.

R.C. - Dar nu i-am spus acest lucru lui, ci la diverşi ziarişti: că am luat această hotărâre cu risc.

A.G. - Tocmai pentrucă o reafirmaţi, doresc să continui întrebarea. In jocul de şah există "gambitul" adică un sacrificiu, o jertfă pe care o faci ca să câştigi material.

R.C. - Când eram în liceu jucam şah. Acum nu mai joc.

A.G. - Deci ca să câştigi ceva. Dar este un risc calculat. Dacă l-ai greşit poţi pierde partida mai mult material şi chiar partida. Consideraţi că în jocul politic al Dvs. riscul pe care-l afirmaţi acum este calculat?

R.C. - Nu numai că este un risc calculat dar a fost discutat multă vreme în delegaţia noastră permanentă că afară e frig, în casă frig, oamenii n'au ce mânca...

A.G. - Si erodarea politică?

R.C. - Si situaţia actuală şi erodarea. Ne-am pus în faţă acest risc şi ne-am spus aşa. "Dacă, în condiţiile în care punctul nostru de vedere a fost acceptat de putere, noi avem dreptul să stăm deoparte pentru motive electorale?" Si acum v'aş mai pune şi eu o întrebare. "Dacă în calculul riscului mai trebue să intre cumva şi o idee de morală politică?" Noi, cum bine ştiţi, suntem un partid vechi de 140 de ani. Un partid care a ctitorit în mare măsură ţara aceasta. Intrebarea Dvs. este foarte interesantă pentru care vă mulţumesc. Dvs. credeţi că acest partid a putut să facă acest lucru fără să-şi asume riscuri majore?

Ne-am luat şi noi ceea ce Dvs. pe drept cuvânt spuneţi risc. L-am asumat, cum v'am spus, în primul rând cu plecarea lui Roman pe care noi am cerut-o Dvs. credeţi că în situaţia creerii acestui gol, pentru un partid care a cerut plecarea fostului guvern nu se punea problema cine venea? Nu ştiu dacă aţi urmărit lucrurile. Venea acelaşi om cu acelaşi guvern sau cu 2-3 schimbări, aşa cum a încercat să facă în Iulie şi August. Nu credeţi că răspunderea noastră ar fi fost enormă dacă stam deoparte şi lăsam oamenii aceştia să facă aceeaşi manevră? Noi am spus că trebue intrat în anumite condiţii, care au şi fost acceptate.

In al doilea rând, ceea ce trebuia să cântărească mai mult, dar vă mulţumesc că mi-aţi pus această întrebare, ce trebue să cântărească mai mult? Aceasta înţeleg s'o discut pentrucă este o chestiune de fond. Care este filosofia unui om sau a unui partid politic? La ora actuală el are două viziuni în faţă. Ori, privind cum totul se prăbuşeşte în jurul său încet, încet, stă în expectativă şi-şi spune nu fără inteligenţă de altfel, lasă că după un timp am să culeg cioburile şi am să refac vasul. Culeg nemulţumirile şi culeg şi voturile. Deci o viziune pe care o respect ca atare dar nu este a mea. Si n'a fost a Partidului Liberal. Poţi să intri în acţiune, păstrându-ţi identitatea, posibilitatea pentru obiectivele tale în momentul când vezi că se prăbusesc lucrurile. Atunci poţi să satisfaci marele deziderat al unui om politic. Este ceea ce am făcut. Pot să adaug încă un lucru şi încă o dată pot să vă mulţumesc că mi-aţi pus această întrebare, fiindcă este o chestiune esenţială. In prima ipoteză, pe care eu n'o condamn, este un punct de vedere: cine poate să ştie în situaţia din România când lucrurile se vor prăbuşi complet, cu cine mai stai de vorbă? Nu cumva apare posibilitatea unui guvern militar? E posibil. Dar mai grav lucru. Probabil că aţi umblat şi aţi aflat că există la ora actuală un risc al extremelor şi mie nu-mi este frică de extrema dreaptă, mi-este frică de extrema stângă, pentrucă este un partid care se numeşte Partidul Socialist al Muncii cu cadre, toate din vechiul Partid Comunist şi care are mijloace materiale de zeci de ori mai mari ca ale noastre şi al cărui reprezentant se duce spre pildă la Atelierele Navale dela Turnu Severin şi spune: "Acum riscaţi să fiţi şomeri. Rămâneţi fără mâncare. Aveţi salarii mici. Noi, cum ştiţi bine, vă dăm la toţi salariul cu care să trăiţi". Evident că nimeni nu-i controlează nici ce spun, nici în ce fel de partid sunt aceia care strigă aşa. Lumea crede, pleacă urechea cu uşurinţă. Si atunci vă întreb, dacă lăsăm lucrurile să treacă aşa, ce culegem după aceea, ce riscăm? Iată care sunt motivele fenomenului care ne-a determinat să acceptăm ipoteza noastră. Să ştiţi că patru ore am discutat cu delegaţia noastră de partid, şefi de judeţe şi sectoare din capitală şi surprinzător şi încântător, majoritatea şi-a pus şi ea această problemă, a făcut acelaşi raţionament şi n'a fost unul să spună NU. Si mai este ceva ce Dvs. şi poate mulţi din opinia publică românească nu aveţi în vedere, ca să apreciaţi acest act. Noi avem semne din multe locuri de apreciere a faptului că noi ne-am suflecat mânecile şi încercăm să facem ceva. Pot să vă spun de un mesaj pe care l-am primit din Valea Jiului, unde până acum 10 luni, eu cred că nu puteam să mă duc. Zice: "Chiar dacă nu vor reuşi să facă ceva, numai faptul că au avut curajul să încerce, este mare lucru pentru noi." Să nu uitaţi această parte a opiniei publice care este numeroasă.

A.G. - La emisiunea dela TV "In faţa naţiunii", printre mesajele transmise de Sărbători de către partide, marcate de rutină şi convenţionalism politic, l-am ascultat şi pe al Dvs. In esenţă aţi spus că nutriţi o speranţă sinceră că urmare a ultimelor două luni, în curând, situaţia se va schimba în bine, că au început să vină investori, că avem întreprinderi productive şi competitive extern...

R.C. - Unele.

A.G.-...că întreprinderile neproductive vor fi retehnologizate modern, iar acolo unde nu va fi posibil vor fi suprimate, însă forţa de muncă va fi absorbită de întreprinderi noi care vor lua fiinţă . Un tablou mai mult decât frumos, aproape miraculos. Pentru înlăturarea eventualei suspiciuni că cele spuse constituiau demararea campaniei Dvs. electorale, vă rugăm să daţi exemple concrete care ar justifica respectiva speranţă.

R.C.- Nu pot fi date toate dar voi exemplifica din ele câteva. Ştiţi că nu sunt un oficial, dar am fost invitat la Londra de Ministerul de Externe. Convorbirile au fost mai mult cu reprezentanţii guvernului conservator dar şi cu alţi reprezentanţi ai vieţii politice britanice. La Londra mi s'a dat şi o recepţie la Clubul Directorilor de Intreprinderi unde am avut ocazia să stau de vorbă cu investori şi directori de bănci. Peste tot am constatat că prezenţa noastră în guvern este privită ca un factor pozitiv care-i face să-şi schimbe orientarea de rezervă de până acum. Să vă spun şi un fapt concomitent. S'a întors dela Bruxelles Dl. Danielescu, întâmplător ministru liberal, cu un credit de un miliard ECU. Acest credit era de 8-10 luni ţinut sub cheie şi a fost eliberat acum. Acum o lună jumătate am fost invitat şi primit bine în Grecia, tot ca preşedinte al PNL. Dl. Misotakis, figură europeană bine cunoscută, vechi prieten, mi-a spus că am făcut cel mai inteligent act politic intrând în guvern, că va susţine România în toate comitetele Vest europene ca să beneficiem de programele acordate Cehiei, Poloniei şi Ungariei.

A.G.- Acestea le-a promis şi Preşedintelui Iliescu.

R.C.- Niciodată. Dl. Misotakis era invitat de 5 luni în România şi când a efectuat vizita a spus că se duce şi la invitaţia "prietenilor mei liberali". A acordat imediat 50 de milioane de dolari, iar acum cercurile elene au promis 190 milioane dolari. La Londra m'am dus să susţin cererea făcută la ONU de I.V.Săndulescu de a se ridica pentru România embargoul petrolului aplicat Irakului şi să putem primi dela Irak petrol în contul datoriei de peste un miliard de dolari. Ministrul Adjunct de Externe englez mi-a spus că va insista pentru cererea noastră, deşi aceasta nu este politica lor.

Din ţară relatez un fapt petrecut în Consiliul de Miniştri, unde un ministru, nu spun care, a căutat să reintroducă planificarea în agricultură, ca un judeţ să cultive orez, altul grâu, altul secară etc. La intervenţia miniştrilor liberali din guvern, propunerea s'a respins cu 70 voturi negative. Tot datorită intervenţiei noastre, la ora actuală s'a terminat cu imposibilitatea investorilor străini să dispună de bani. Să vedeţi că în curând se vor distribui în mod serios titlurile de proprietate la ţărani. Ştiţi că din 6 milioane de titluri până acum 15 zile au fost distribuite numai 15.500. Tocmai ca să-i oblige pe ţărani să intre în asociaţii, să-i înnebunească, să nu li se dea garanţia dreptului de proprietate. Iată ce facem din aproape în aproape.

"...sunt de acord că există şi ipoteza unui conflict armat..."

A.G. - In problema sugrumării întreprinderilor neproductive care generează şomaj...

R..C.- Sigur.

A.G.- Ce se întâmplă când întreprinderi noi, moderne, necesită durată să ia fiinţă?

R.C.- Se produce ceea ce noi numim "Protecţia socială". Si pentru aceasta avem nevoie de credite străine.

A.G.- Protecţie socială fără mijloace? Poate de aceea am putut să constat că unui şomer, pentru a putea să fie înregistrat, i se cere să aducă adeverinţă dela Secţia Financiară că nu are alte venituri.

R.C.- Acestea sunt detalii de aplicare pe care le vom vedea cu timpul. Chiar v'aş ruga dacă aveţi legături cu conducători de actuale mari sindicate, să-i întrebaţi dacă n'au constatat o modificare în atitudinea guvernului faţă de sindicate, acum de când legătura se face printr'un ministru liberal.

Sigur că nu putem face mare lucru.

A.G.- Vă mulţumesc. A fost foarte interesant. S'au dezbătut multe lucruri necesare pentru opinia publică.

R.C.- Fireşte sunt încă multe lucruri de lămurit.

A.G.- Incă odată toate mulţumirile pentru beneficiul avut de mine ca interlocutor.

— INTERVIU —

LUAT PENTRU ZIARUL "CUVÂNTUL ROMÂNESC", PE DATA DE 23 DECEMBRIE 1991, DE CĂTRE CORESPONDENTUL NOSTRU, ADRIAN GRIGOROPOL, D-LUI RADU CÂMPEANU, PREȘEDINTELE PARTIDULUI NAȚIONAL LIBERAL

A.G. - La doi ani dela Revoluție, opinia publică internă din România precum și cea externă, sunt preocupate de mutațiile intervenite de curând în eșichierul politic iar partidul al cărui lider sunteți se află în centrul acestora. După ultima mineriadă soldată cu demisia PremieruluiRoman, s'a recurs la un guvern denumit "de tranziție" care s'a materializat în acela condus de Theodor Stolojan. Incă de mai multă vreme Dvs. ați purtat mai multe runde de convorbiri cu Președintele Iliescu care nu dăduseră rezultat, însă de data aceasta Partidul Național Liberal, din opoziția parlamentară, a intrat în acest guvern cu o echipă de miniștri, numeric a doua după F.S.N. care și-a menținut majoritatea și deci o poziție hegemonică.

R.C. - F.S.N. nu este hegemonic. Nu are nici o majoritate. Suntem la egalitate prin jocul independenților.

A.G.- Sunteți cel mai în temă asupra temeiurilor și oportunităților care au intrat în joc și care au dus la intrarea în guvernul Stolojan. V'am ruga să ne dați unele lămuriri.

"...prin prezența noastră în guvern, alegerile locale și cele generale legislative care vor să vină, să fie cât mai corecte..."

R.C. - De nenumărate ori am spus că după demisia lui Petre Roman, pe care noi am dorit-o și acest lucru a contribuit la demisie, s'a produs un vid. Până în ultimul moment nu voia să plece dela putere și odată perfectată, s'au purtat discuții între toate partidele pe diferite teze. Noi am sprijinit teza de a forma un guvern politic, iar alții să formeze un guvern de tehnicieni, teză pe care odată a sprijinit-o și Dl. Iliescu. A prevalat teza guvernului politic, cu excepția P.N.T.C.D.-ului, care era pentru tehnicieni. Acceptată și de Dl. Iliescu, s'a ajuns la ceea ce cerusem noi, un prim-ministru neutru și un guvern politic care să nu țină seama de așa zisa proporționalitate derivată din alegerile dela 20 Mai 1990. Am spus că acest guvern să aibă putere de decizie și că nu vom sta la masă cu oameni compromiși. Prietenii din opoziție ne pronosticau că aveam să primim numai locuri pe strapontină, pe la Ministerul Turismului, vreun secretariat pe undeva, vreo direcție la comerț, la comunicații etc.

In momentul în care FSN-ul și-a exprimat pretenții nelalocul lor, eu am plecat, am ieșit din discuții și am făcut declarații presei că nu poate fi vorba de o participare a PNL decât în condițiile puse de noi și în nici un caz în cele preconizate de FSN. Am crezut că lucrurile s'au terminat aici. A doua zi, invitat la Dl. Stolojan, toate condițiile noastre, în număr de cinci, au fost acceptate. Un prim obiectiv un soi de pacificare socială, pentrucă zilnic erau greve în toată țara. Un al doilea, ca prin legăturile pe care noi le aveam în străinătate, prin ponderea politică din țară și viziunea străinătății despre noi, să contribuim la ameliorarea vieții oamenilor, ca prin credite, să avem mai multă căldură, mai multe alimente, medicamente. Ori așa cum toți știm, guvernul FSN nu avea nici un fel de credit în străinătate, nici politic, nici financiar.

Un alt obiectiv și cel puțin la fel de important, era ca prin prezența noastră în guvern, alegerile locale ca și cele generale legislative care vor să vină, să fie cât mai corecte, cu o campanie electorală liberă, fără nici un fel de constrângere sau amenințări. Evident, este un guvern de tranziție care nu poate fi creditat cu o reformă mare, dar în vederile noastre înțelegem să împingem lucrurile la soluții imediate ca distribuirea titlurilor de proprietate țăranilor, deschiderea cât mai curând a unei rețele de bănci rurale ca să le dea posibilitatea să lucreze pământul. Locul unde lupta este foarte mare și în plină desfășurare este revizuirea structurilor administrative, adică să repunem în discuție numirea anumitor prefecți, primari, și ca în structurile administrative să nu intre numai reprezentanți ai guvernului ci și ai opoziției. Aici rezistența este considerabilă și se spunea de către cineva că două posturi sunt importante, Justiția și Economia -Finanțe; însă să știți că pe lângă acestea este tot atât de important acela pe care-l avem - Administrația Locală - cerut de noi cu intenție ca o condiție a corectidunii alegerilor locale. Tot așa de grea luptă este și aceea împotriva corupției generalizate care foarte mult se vede în Administrație, unde birocrația administrativă sugrumă pur și simplu, sufocă multe inițiative private. Această chestiune este în curs de a fi în parte soluționată.

O altă chestiune este Televiziunea. Si aici am întâlnit o rezistență considerabilă. Am mers personal la Dl. Iliescu și i-am expus acest punct de vedere al meu. Dar nu vom renunța. Am obținut câteva lucruri dar nu tot ceea ce doream. Politica este o luptă constantă și acum avem posibilitatea să luptăm pentru o serie de lucruri pe care le vrem și noi și opinia publică. Am învățat un lucru: că după doi ani de strigăte inutile în stradă, de opoziții fără opțiuni sau de opoziții care s'au dovedit sterile, singura modalitate de a doborî cetatea comunistă este aceea de a intra în ea și ne-am asumat acest risc.

A.G. - In trecut, după reîntregirea României, am avut un guvern de tranziție al Generalului Văitoianu, despre care N. Iorga, în cartea sa, "Sub trei regi", a spus că a fost cu adevărat de tranziție și s'a achitat perfect de misiunea asumată. Din prezentarea Dvs. apare că aveți o viziune mai departe decât un guvern de tranziție pe 6-7 luni, ca și când ați fi rezultat din niște alegeri pentru o legislatură întreagă. In realitate sunteți niște giranți pentru o perioadă scurtă și alegerile apropiate vor desemna pe cei care să rezolve problemele. Vedeți o conlucrare cu guvernul actual pe o perspectivă mai îndelungată sau determinarea de a duce pe un termen scurt treburile statului?

R.C. - Suntem un guvern de tranziție cu o viață limitată. Eu nu văd unde țintiți Dvs. In partidul nostru, evident, vedem mult mai departe, dar ceea ce v'am spus, de pildă, despre economia agrară, de măsurile cu Administrația, sunt chestiuni imediate, necesare și de termen scurt, care pot fi aplicate din aproape în aproape, nu sunt soluții de termen lung. Evident în obiectivele noastre, central este ca să facem în așa fel ca alegerile să fie corecte. Lucrul fundamental este că suntem în curs să aducem câteva milioane de dolari ca să cumpărăm petrol și să dăm căldură la oameni, să facem să funcționeze întreprinderile și să micșorăm șomajul. Este o chestiune posibilă. Sunt semne foarte bune venite din toate țările occidentale, care până acum s'au materializat puțin dar se vor materializa și mai mult. Așa că nu este nici o politică de perspectivă, ci facem o politică din aproape în aproape ca să reușim să soluționăm ceea ce azi consumă foarte mult viața cotidiană.

A.G.- La Alba Iulia, la comemorarea Unirii, Alianța cuprinzând Convenția pentru instaurarea democrației a celor șase partide împreună cu Forumurile Antitotalitare și Asociația Foștilor Deținuți Politici v'ați extins înglobând formațiuni apolitice și chiar sindicate. Dl. Corneliu Coposu, președintele PNTCD s'a exprimat că această ultimă "Convenție Democratică" ar fi o mișcare. Așa ceva ar presupune un manifest, un program și o serie de elemente de structură. O considerați o mișcare sau numai o umbrelă în scop de testare a posibilităților pentru opoziție ca la alegerile locale să intre în cetatea nesatisfăcătoare a fostei guvernări?

R.C. - In cetate am intrat. Testul este acum ca fiind în cetate să-i aducem în ea și pe cei din afară. Noi am hotărât să se ofere posibilitatea și la partide mai mici sau formații ca să intre pe liste dacă doresc. Operațiunea este în curs. Desigur nu pot să ascund că sunt greutăți. Una este ce stabilim de aici, mergeți toți, uniți-vă, și alta în satul și orășelul în care oamenii au trăit de o viață și au adversități de familie, de grupuri. Noi le simțim. Am creat un fel de comitete de mediere. Le văd lucrând foarte greu, pentrucă ce se lucrează la București nu va fi bun la nivel local. Facem mereu eforturi ca să mergem uniți dar nu este vorba de o mișcare structurală în sensul în care o vedeți Dvs. Chestiunea este să fie aleși oameni nepătați, cei mai buni. Ce va fi mai târziu, vom vedea. Nu-i mai puțin adevărat că sunt greutăți mari și din pretențiile nemăsurate ale unor partide, grupări, pretenții care nu corespund deloc puterii politice. De aici discuții, despărțiri, reveniri. Aceasta este politica.

A.G. - In vreme ce timpul până la alegeri este foarte scurt, care sunt premizele unui succes mai mare decât în trecut?

R.C. - Intr'adevăr, timpul este foarte scurt dar toată lumea a fost de acord asupra termenului. Speranțe, desigur, avem. Nu să câștigăm majorități zdrobitoare, dar de bună seamă, o mare parte din aparatul administrativ va ajunge în mâna opoziției. Evident aș putea să greșesc pentrucă opinia publică românească este foarte fluctuantă, n'are stabilitatea corpului electoral din țările cu vechi tradiții democratice, este supusă unor presiuni de mass-media, de radio-televiziune, dar noi ne luptăm cu realitățile de aici. Pe acestea vrem să le învingem.

A.G. - In lumina principiilor și regulilor democrației, cum vedeți să intre în această Convenție Democratică, asociațiile apolitice, chiar și sindicatele?

R.C. - Cred că aici este o terminologie greșită; sindicatele nu intră. Dacă vor, pot să dea reprezentanți de ai lor, pentru a fi incluși pe liste.

A.G. - Pe liste de alegeri? Au voie?

R.C. - Pe liste. Dar nu în sensul unei uniri cu sindicatele.

A.G. - Trebue să fiți clari. Se crează confuzii...

R.C. - Aveți dreptate. Nu numai confuzii, chiar revolta sindicatelor, pentrucă ele n'au să accepte niciodată să intre în rândul partidelor, pentrucă nu este rostul lor. In nici un caz sindicatele nu pot participa. Un sindicalist poate participa cu titlu personal.

A.G. - Apare în Statele Unite și Canada, și poate și aici, o nedumerire asupra unui paradox, că Partidul Național Liberal poate face parte din guvern și în același timp din opoziție. Cum puteți să fiți pe două locuri opuse?

R.C. - Dacă această întrebare mi-ar fi pus-o un Român care nu are nici un fel de educație politică, nu m'ar fi mirat. Dar pentru un om care trăiește în Occident, un Român care a trăit în Occident și știe ce înseamnă politica, aceasta este o întrebare de ignoranță. In primul rând, noi suntem și în guvern și suntem și în opoziție, dovadă că facem alegeri împotriva guvernului. Acest guvern...

RADU CÂMPEANU

A.G. - Ar trebui să vă retrageți această apreciere. Este cam jignitor. Nu este o problemă de ignoranță. Chiar Dvs. veți dezvolta această chestiune.

"...nu se doboară cetatea cu soluții din afară, cu strigăte pe stradă, ci cu idei politice..."

R.C. - Eu nu am de dezvoltat această chestiune, pentrucă această chestiune este un lucru așa de normal când cunoști mentalitatea românească. Incă odată, repet ce am spus acum câteva minute și-mi pare rău că nu ați reținut, nu se doboară cetatea cu soluții din afară, cu strigăte pe stradă, ci cu idei politice interesante. Acesta este un act politic inteligent. Adică disparitățile acestea care par foarte raționale. Ori ești în guvern, ori nu ești. Acest guvern nu mai este fesenist. Ar trebui să înțeleagă toată lumea, iar dacă domnii Dvs. din Statele Unite sau Canada, oamenii Dvs. de acolo pe care eu îi cunosc își pun întrebări din acestea sau au nelămuriri, eu cred că dacă ar veni în țară și ar sta 2-3 luni ca să înceapă să simtă pulsul, atunci și-ar da seama că singura soluție afară de soluția sângeroasă, este aceasta. Sunt de acord că există și ipoteza unui conflict armat, dar eu nu cred că această soluție este de dorit. In afara acesteia, nu este decât cea politică. In rest, opoziția sclerozată, o așa zisă poziție fermă, n'a dus niciodată la un rezultat. De altfel nici nu este fermitate. Fermitatea, și țin să precizez, nu este aceea a numărului de decibeli strigat, ci fermitatea este aceea a păstrării ideilor, obiectivelor. Aceasta înseamnă fermitate. Un om nu este ferm pentrucă strigă tare "Eu sunt ferm! Eu sunt grozav!", ci este ferm atunci când își apără ideile, își impune ideile dacă se poate și pozițiile, păstrându-și identitatea. Ori noi aceasta facem.

A.G. - Fața de obiectivul central subliniat, asigurarea unor alegeri libere, secrete...Ați fost implicați sub acest aspect în modul în care s'a ținut referendumul pentru Constituție.

R.C. - Stiți că am fost împotriva Constituției și a Referendumului.

A.G. - Da. Dar în calitate de participant principal în guvern și în lumina angajamentului asumat, în ce măsură ați corespuns acestui obiectiv?

R.C. - Vreau să vă spun că nu am termen de comparație. Referendumul s'a făcut în 8 zile. Părerea mea despre Constituție și Referendum am spus-o de nenumărate ori, și la Radio Europa Liberă, BBC și ziariștilor.

A.G. - Aceste posturi se ascultă în Europa. E vorba să ajungă și la urechi mai îndepărtate, nu de consum intern. După cum înțeleg, nu doriți să discutați nici Constituția și nici Referendumul.

R.C. - Nu. Am votat contra Constituției. A mai discuta, este pierdere de timp.

A.G. - Cu toții am ascultat zilele acestea la TV, o emisiune în care Dl. Weber, președintele Partidului Ecologist Român a spus că președintele, mi se pare al Senatului elvețian, v'ar fi întrebat dacă nu regretați că ați intrat în guvern.

R.C. - Nu știam că am fost întrebat așa ceva. Si ce am răspuns?

A.G. - Că sunteți om politic și ați făcut acest lucru din risc.

R.C. - Dar nu i-am spus acest lucru lui, ci la diverși ziariști: că am luat această hotărâre cu risc.

A.G. - Tocmai pentrucă o reafirmați, doresc să continui întrebarea. In jocul de șah există "gambitul" adică un sacrificiu, o jertfă pe care o faci ca să câștigi material.

R.C. - Când eram în liceu jucam șah. Acum nu mai joc.

A.G. - Deci ca să câștigi ceva. Dar este un risc calculat. Dacă l-ai greșit poți pierde partida mai mult material și chiar partida. Considerați că în jocul politic al Dvs. riscul pe care-l afirmați acum este calculat?

R.C. - Nu numai că este un risc calculat dar a fost discutat multă vreme în delegația noastră permanentă că afară e frig, în casă frig, oamenii n'au ce mânca...

A.G. - Si erodarea politică?

R.C. - Si situația actuală și erodarea. Ne-am pus în fața acest risc și ne-am spus așa. "Dacă, în condițiile în care punctul nostru de vedere a fost acceptat de putere, noi avem dreptul să stăm deoparte pentru motive electorale?" Si acum v'aș mai pune și eu o întrebare. "Dacă în calculul riscului mai trebue să intre cumva și o idee de morală politică?" Noi, cum bine știți, suntem un partid vechi de 140 de ani. Un partid care a ctitorit în mare măsură țara aceasta. Intrebarea Dvs. este foarte interesantă pentru care vă mulțumesc. Dvs. credeți că acest partid a putut să facă acest lucru fără să-și asume riscuri majore?

Ne-am luat și noi ceea ce Dvs. pe drept cuvânt spuneți risc. L-am asumat, cum v'am spus, în primul rând cu plecarea lui Roman pe care noi am cerut-o Dvs. credeți că în situația creerii acestui gol, pentru un partid care a cerut plecarea fostului guvern nu se punea problema cine venea? Nu știu dacă ați urmărit lucrurile. Venea același om cu același guvern sau cu 2-3 schimbări, așa cum a încercat să facă în Iulie și August. Nu credeți că răspunderea noastră ar fi fost enormă dacă stam deoparte și lăsam oamenii aceștia să facă aceeași manevră? Noi am spus că trebue intrat în anumite condiții, care au și fost acceptate.

In al doilea rând, ceea ce trebuia să cântărească mai mult, dar vă mulțumesc că mi-ați pus această întrebare, ce trebue să cântărească mai mult? Aceasta înțeleg s'o discut pentrucă este o chestiune de fond. Care este filosofia unui om sau a unui partid politic? La ora actuală el are două viziuni în față. Ori privind cum totul se prăbușește în jurul său încet, încet, stă în expectativă și-și spune nu fără inteligență de altfel, lasă că după un timp am să culeg cioburile și am să refac vasul. Culeg nemulțumirile și culeg și voturile. Deci o viziune pe care o respect ca atare dar nu este a mea. Si n'a fost a Partidului Liberal. Poți să intri în acțiune, păstrându-ți identitatea, posibilitatea pentru obiectivele tale în momentul când vezi că se prăbușesc lucrurile. Atunci poți să satisfaci marele deziderat al unui om politic. Este ceea ce am făcut. Pot să adaug încă un lucru și încă o dată pot să vă mulțumesc că mi-ați pus această întrebare, fiindcă este o chestiune esențială. In prima ipoteză, pe care eu n'o condamn, este un punct de vedere: cine poate să știe în situația din România când lucrurile se vor prăbuși complet, cu cine mai stai de vorbă? Nu cumva apare posibilitatea unui guvern militar? E posibil. Dar mai grav lucru. Probabil că ați umblat și ați aflat că există la ora actuală un risc al extremelor și mie nu-mi este frică de extrema dreaptă, mi-este frică de extrema stângă, pentrucă este un partid care se numește Partidul Socialist al Muncii cu cadre, toate din vechiul Partid Comunist și care are mijloace materiale de zeci de ori mai mari ca ale noastre și al cărui reprezentant se duce spre pildă la Atelierele Navale dela Turnu Severin și spune: "Acum riscați să fiți șomeri. Rămâneți fără mâncare. Aveți salarii mici. Noi, cum știți bine, vă dăm la toți salariul cu care să trăiți". Evident că nimeni nu-i controlează nici ce spun, nici în ce fel de partid sunt aceia care strigă așa. Lumea crede, pleacă urechea cu ușurință. Si atunci vă întreb, dacă lăsăm lucrurile să treacă așa, ce culegem după aceea, ce riscăm? Iată care sunt motivele fenomenului care ne-a determinat să acceptăm ipoteza noastră. Să știți că patru ore am discutat cu delegația noastră de partid, șefi de județe și sectoare din capitală și surprinzător și încântător, majoritatea și-a pus și ea această problemă, a făcut același raționament și n'a fost unul să spună NU. Si mai este ceva ce Dvs. și poate mulți din opinia publică românească nu aveți în vedere, ca să apreciați acest act. Noi avem semne din multe locuri de apreciere a faptului că noi ne-am suflecat mânecile și încercăm să facem ceva. Pot să vă spun de un mesaj pe care l-am primit din Valea Jiului, unde până acum 10 luni, eu cred că nu puteam să mă duc. Zice: "Chiar dacă nu vor reuși să facă ceva, numai faptul că au avut curajul să încerce, este mare lucru pentru noi." Să nu uitați această parte a opiniei publice care este numeroasă.

A.G. - La emisiunea dela TV "In fața națiunii", printre mesajele transmise de Sărbători de către partide, marcate de rutină și convenționalism politic, l-am ascultat și pe al Dvs. In esență ați spus că nutriți o speranță sinceră că urmare a ultimelor două luni, în curând, situația se va schimba în bine, că au început să vină investori, că avem întreprinderi productive și competitive extern...

R.C. - Unele.

A.G.-...că întreprinderile neproductive vor fi retehnologizate modern, iar acolo unde nu va fi posibil vor fi suprimate, însă forța de muncă va fi absorbită de întreprinderi noi care vor lua ființă. Un tablou mai mult decât frumos, aproape miraculos. Pentru înlăturarea eventualei suspiciuni că cele spuse constituiau demararea campaniei Dvs. electorale, vă rugăm să dați exemple concrete care ar justifica respectiva speranță.

R.C.- Nu pot fi date toate dar voi exemplifica din ele câteva. Stiți că nu sunt un oficial, dar am fost invitat la Londra de Ministerul de Externe. Convorbirile au fost mai mult cu reprezentanții guvernului conservator dar și cu alți reprezentanți ai vieții politice britanice. La Londra mi s'a dat și o recepție la Clubul Directorilor de Intreprinderi unde am avut ocazia să stau de vorbă cu investori și directori de bănci. Peste tot am constatat că prezența noastră în guvern este privită ca un factor pozitiv care-i face să-și schimbe orientarea de rezervă de până acum. Să vă spun și un fapt concomitent. S'a întors dela Bruxelles Dl. Danielescu, întâmplător ministru liberal, cu un credit de un miliard ECU. Acest credit era de 8-10 luni ținut sub cheie și a fost eliberat acum. Acum o lună jumătate am fost invitat și primit bine în Grecia, tot ca președinte al PNL. Dl. Misotakis, figură europeană bine cunoscută, vechi prieten, mi-a spus că am făcut cel mai inteligent act politic intrând în guvern, că va susține România în toate comitetele Vest europene ca să beneficiem de programele acordate Cehiei, Poloniei și Ungariei.

A.G.- Acestea le-a promis și Președintelui Iliescu.

R.C.- Niciodată. Dl. Misotakis era invitat de 5 luni în România și când a efectuat vizită a spus că se duce și la invitația "prietenilor mei liberali". A acordat imediat 50 de milioane de dolari, iar acum cercurile elene au promis 190 milioane dolari. La Londra m'am dus să susțin cererea făcută la ONU de I.V.Săndulescu de a se ridica pentru România embargoul petrolului aplicat Irakului și să putem primi dela Irak petrol în contul datoriei de peste un miliard de dolari. Ministrul Adjunct de Externe englez mi-a spus că va insista pentru cererea noastră, deși aceasta nu este politica lor.

Din țară relatez un fapt petrecut în Consiliul de Miniștri, unde un ministru, nu spun care, a căutat să reintroducă planificarea în agricultură, ca un județ să cultive orez, altul grâu, altul secară etc. La intervenția miniștrilor liberali din guvern, propunerea s'a respins cu 70 voturi negative. Tot datorită intervenției noastre, la ora actuală s'a terminat cu imposibilitatea investorilor străini să dispună de bani. Să vedeți că în curând se vor distribui în mod serios titlurile de proprietate la țărani. Stiți că din 6 milioane de titluri până acum 15 zile au fost distribuite numai 15.500. Tocmai ca să-i oblige pe țărani să intre în asociații, să-i înnebunească, să nu li se dea garanția dreptului de proprietate. Iată ce facem din aproape în aproape.

"...sunt de acord că există și ipoteza unui conflict armat..."

A.G. - In problema sugrumării întreprinderilor neproductive care generează șomaj...

R..C.- Sigur.

A.G.- Ce se întâmplă când întreprinderi noi, moderne, necesită durată să ia ființă?

R.C.- Se produce ceea ce noi numim "Protecția socială". Si pentru aceasta avem nevoie de credite străine.

A.G.- Protecție socială fără mijloace? Poate de aceea am putut să constat că unui șomer, pentru a putea să fie înregistrat, i se cere să aducă adeverință dela Secția Financiară că nu are alte venituri.

R.C.- Acestea sunt detalii de aplicare pe care le vom vedea cu timpul. Chiar v'aș ruga dacă aveți legături cu conducători de actuale mari sindicate, să-i întrebați dacă n'au constatat o modificare în atitudinea guvernului față de sindicate, acum de când legătura se face printr'un ministru liberal.

Sigur că nu putem face mare lucru.

A.G.- Vă mulțumesc. A fost foarte interesant. S'au dezbătut multe lucruri necesare pentru opinia publică.

R.C.- Firește sunt încă multe lucruri de lămurit.

A.G.- Incă odată toate mulțumirile pentru beneficiul avut de mine ca interlocutor.

Evanghelia Exilului (Februarie 1992)

PĂCATUL FĂȚĂRNICIEI

Sergiu GROSSU

In cea de a treia Duminică a lunii se citește în toate bisericile ortodoxe "PILDA VAMESULUI SI A FARISEULUI", această cutremurătoare pericopă evanghelică, menită să pună în evidență două profiluri tipologice absolut contradictorii, respectiv două categorii de oameni în exercitarea vieții lor religioase, și anume:

- Pe de oparte, VAMESUL care nu îndrăznea nici ochii să și-i ridice spre cer, ci se bătea în piept și zicea: "Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!" (LUCA, 18.13). Cu alte cuvinte, individul smerit, ce se recunoaște păcătos și nevrednic înaintea lui Dumnezeu, care nu-și scuză micimea spirituală și starea lui de permanentă infracțiune morală, care stă sincer în puținătatea credinței și nu se ascunde după deget.

- Pe de altă parte, FARISEUL, omul mândru, îngâmfat, plin de sine însuși, trufaș, disprețuitor, socotindu-se neprihănit, dar fals în trăirea sa cotidiană, meschin și ipocrit pe planul evlaviei, după cum ni se descoperă în rugăciunea rostită astfel: "Dumnezeule, îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, hrăpăreți, nedrepți, preacurvari sau chiar ca vameșul acesta. Eu postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din toate veniturile mele" (LUCA, 18.11-12).

Noi ne vom ocupa, în rândurile care urmează, numai de aprofundarea aspectului negativ din Evanghelia mai sus amintită, adică de FARISEIC, de omul fățarnic, mostră fidelă a unei societăți în care domină minciuna și prefăcătoria - pe care-l întâlnești pretutindeni, în orașe sau la țară; de care te izbești la tot pasul: în tramvai sau pe stradă, la birou sau în fabrică, la petreceri sau la întrunirile politice, și ceea ce este mai trist - în biserică, chiar... Se strecoară încet, cu o aparentă religiozitate, făcând niște "cruci" mari, cât mai vizibile, sărutând icoanele iconostasului, ori prăbușindu-se în mătănii spectaculare. Aidoma Fariseului, din pilda Mântuitorului, își trâmbițează "credința" și se laudă - în situația că s'a lepădat de "idolatria" ortodoxă sau catolică, trecând la neoprotestantism - cu noua, prodigioasa lui viață creștină, ignorând înțelepciunea biblică: "Fiul omului, oamenii aceștia își poartă idolii în inimă..." (EZECHIEL, 14.3).

Ce-i drept, cercetând cu de-amănuntul portretul psihologic al Fariseului în discuție, parcă îți vine să te întrebi (socotindu-te cu desăvârșire deosebit de el): "Este posibil să existe o atare ființă?" Si totuși, privindu-l cu atenție, realizăm surpriza că seamănă cu fiecare din noi: cu mine, în primul rând, și cu tine, cititorule. Ba, mai mult, se ridică acuzator și ne apostrofează:- Tu mă judeci? Dar credința ta n'are nici o umbră de fățărnicie? Uită-te bine cum te rogi tu însuți, cum postești, cum faci milostenie... Si spune-mi, îți iubești, cu adevărat, aproapele, mistuindu-te din dragoste pentru el, sau în mod fățarnic?

Trebue să ne recunoaștem vinovăția: nu suntem sinceri nici în fața lui Dumnezeu, nici în fața oamenilor, cu toate că știm cât de mult apreciază Domnul Iisus sufletul sincer, curat, nefățarnic. Văzându-l pe Natanael, dosit sub un smochin, exclamă: "Iată un Israelit, în care nu este vicleșug!" Pe când pe ipocriții care mișunau în preajma Sa, trenându-și falsitatea vicleniei, îi sfichiuiește cu asprime: "Vai de voi, cărturari și Farisei fățarnici! Pentrucă voi sunteți ca mormintele văruite, care pe dinafară se arată frumoase, iar pe dinlăuntru sunt pline de oasele morților și de orice fel de necurățenie. Tot așa și voi, pe dinafară vă arătați neprihăniți oamenilor, dar pe dinlăuntru sunteți plini de fățărnicie și de fărădelege" (MATEI, 23.27-28).

FATARNICIA reprezintă meteahna capitală a vieții creștine, deoarece pătează, ca o rugină diabolică, haina duhovnicească a inimii; deoarece otrăvește și deformează spiritualitatea noastră dibuielnică, prăbușindu-ne în dualitatea unui creștinism reprobabil, care "pe dinafară" ne face să arătăm evlavioși și plini de credință, iar "pe dinlăuntru" ne răzvrătim împotriva Părintelui Ceresc și-I călcăm învățătura. Cu alte cuvinte, purtăm măștile unui fals comportament creștin și trăim în minciună, după cum suntem avertizați: "Cine zice "Il cunosc", și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos, și adevărul nu este în el" (1 IOAN, 2.4). Iar Apostolul Pavel, scriindu-i lui Timotei că "ținta poruncii este dragostea", subliniază rolul decisiv al celor trei factori care o generează: inima curată, cugetul bun și credința neprefăcută (1 TIMOTEI, 1.5).

Fățarnicul în credință se va manifesta cu fățărnicie și'n milostenie, și'n rugăciune, și'n post. Să-L ascultăm pe Mântuitorul grăindu-ne fiecăruia: "Tu, dar, când faci milostenie, nu suna cu trâmbița înaintea ta, cum fac fățarnicii...." (MATEI, 6.2) Sau: "Când vă rugați, să nu fiți ca fățarnicii, cărora le place să se roage stând în picioare... pentru ca să fie văzuți de oameni..." (MATEI, 6.5). Sau: "Când postiți, să nu vă luați o înfățișare posomorâtă, ca fățarnicii, care își slutesc fețele, ca să arate oamenilor că postesc...." (MATEI, 6.16).

***

Cum să scăpăm de păcatul fățărniciei? Curățindu-ne inima de toți idolii care-o pângăresc și pe care îi denunță Evanghelia (a se citi MARCU, 7.21-22), ca unii care știm că din inimă "ies izvoarele vieții" (PROVERBE, 4.23). Să fim atenți dacă legătura noastră cu Dumnezeu, prin Iisus Hristos, este o legătură de durată, autentică, sinceră, că să nu ne apropiem de Domnul ca norodul fățarnic, numai "cu gura", și să nu-L cinstim numai "cu buzele", dar inima rămânând "departe" de EL (MATEI, 15.8). Să ne silim ca inima să ne fie NEPREFACUTA, întocmai războinicilor lui David, care "gata de luptă", au venit la Hebron "cu inima neprefăcută" (1 CRONICI, 12.38).

Altfel, fățărnicia își va aplica amprenta ticăloasă pe întreaga noastră trăire pseudo - creștină, anulându-ne, cum am mai spus, și faptele de milostenie, și strădania postului, și mesajul sufletului în lauda sau cererea adresată lui Dumnezeu din obișnuință , în chip fățarnic.

Mă opresc asupra rugăciunii, fiindcă noi, Românii din exil, prin rugăciune am trăit și-am căutat să ne dezvoltăm spiritualitatea, departe de țară și de altarele copilăriei; prin rugăciune am așteptat ziua deplinei eliberări a României; și tot prin rugăciune - o rugăciune a smereniei, țâșnită din străfundurile unei interiorități convertite - poporul dela gurile Dunării își va regăsi libertatea și plenitudinea. Să dăm crezare promisiunii biblice: "Dacă poporul Meu, peste care este chemat Numele Meu, se va smeri, se va ruga și va căuta Fața Mea, și se va abate dela căile lui rele, îl voi asculta din ceruri, îi voi ierta păcatul și-i voi tămădui țara" (2 CRONICI, 7.14).

ERRATUM

In numărul 189, Ianuarie 1992, al publicației noastre, s'au strecurat următoarele greșeli tipografice:

- primul paragraf al articolului "Ziua Unirii", pag.15 se va citi:

"Data de 24 Ianuarie constituie un important moment istoric și prilej de evocări pentru toți Românii din lume, iar ziua este sărbătorită într'un mod mai festiv sau mai puțin festiv, după împrejurări".

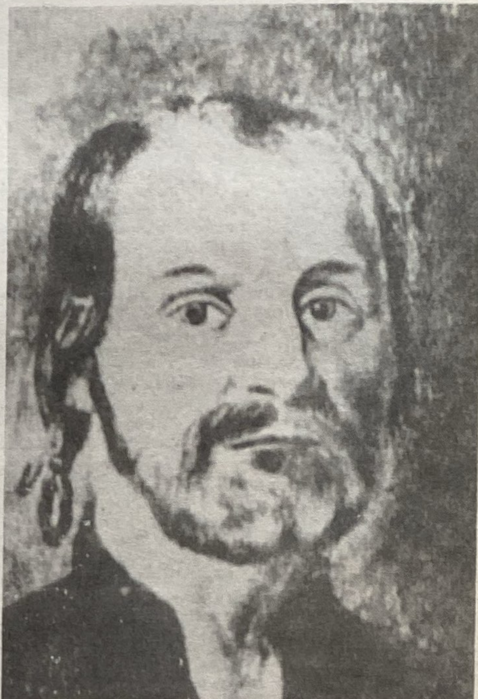
- în cadrul aceluiași articol, la începutul celui de-al doilea paragraf, se va citi:

"Anul acesta se împlinesc 133 de ani..."

La 28 Februarie 1785 a fost tras Horia pe roată

DESPRE RĂSCOALA LUI HORIA

Alex. NEMOIANU

Perioada ce a urmat încorporării Transilvaniei între posesiunile Casei de Austria a fost grea, plină de suferință și de lacrimi. Românii, care atunci, ca și acum , reprezentau populația majoritară a Transilvaniei erau supuși la crâncene împilări sociale, iar credința și obiceiurile le erau batjocorite și întinate. Abuzurile și samavolniciile la care erau supuși Românii de către nobilimea maghiară erau considerate revoltătoare chiar și într'o Europă dispusă încă să accepte și să închidă ochii în fața nedreptăților.

Este bine să repetăm și să ne aducem aminte că dintre toate popoarele aflate la acea dată sub stăpânirea Casei de Austria, Românii transilvăneni erau cel mai prost tratați. Fără a încerca să diminuăm vina Austriecilor și încă mai puțin fără a încerca să îi exonerăm de vina ce au avut-o, vina tratamentului neomenesc ce îl primeau Românii se datora nobilimii și "națiunii" maghiare.

Cu o semeție prostească această nobilime, descendentă din nomazi și în fapt doar foarte superficial creștinată, considera pe Români, populația majoritară a țării, ca "tolerați", "o națiune menită a fi în perpetuă stare de sclavie și menită a avea o singură bucurie, îngăduința de a respira". Supuși unui regim de umilință și împilare de o cruzime extremă, Românii transilvăneni au suportat cu o răbdare fără egal. Au adunat dureri peste dureri strecurându-le în doine, balade și în basme.

Acești bieți Români au știut însă să își păstreze credința și cred că au aflat motiv de amuzament îngăduitor atunci când au comparat măreția Ortodoxiei lor cu Calvinismul vremelnicilor lor stăpânitori. Au mai crezut acești Români, care în văile lor intramontane au conservat vrednicia, virtuțile și respectul pentru lege al strămoșilor lor veniți cu pajurile Romane, că vor putea câștiga cu argumente înțelegerea și ajutorul unui împărat, care deși bine intenționat, s'a dovedit incapabil să se ridice deasupra timpului istoric.

Atunci când toate s'au dovedit zadarnice, Românii transilvăneni s'au ridicat cu arme spre a afirma răspicat că există, că au drepturi pe care și le cunosc și la care nu vor renunța nicicând, "că am fost ș'om fi".

Trebue bine înțeles, că victoriile reale nu se cuceresc în bătălie ci în suflete. Victoriile nu înseamnă suma adversarilor uciși și a trofeelor câștigate pe câmpuri de bătaie. Victoriile reale sunt o categorie specială ce trebuesc considerate sub specia ideilor și a trăiniciei.

Când în 1784 Românii transilvăneni conduși de Horia, Cloșca și Crișan s'au ridicat spre "a-i stinge" pe nobili, ceea ce înseamnă asuprirea maghiară, ei nu puteau sconta pe o victorie imediată. Dar Horia începea, poate nu conștient dar cu siguranță sub porunca unui "plănuitor" mai mare și mai drept, un proces lung și anevoios dar care trebuia să se termine în victorie.

Horia se făcea parte unei lucrări ce începuse mai devreme de el și care s'a continuat după el și se mai continuă și astăzi. O lucrare ce avea ca scop afirmarea statorniciei Românilor, a dreptului ce l-au primit prin naștere și continuitate neîntreruptă de a stăpâni pământul pe care viețuiesc, a nevoii Românilor de dreptate socială și libertate națională. Dintr'o asemenea perspectivă întreaga mișcare dela 1784-85 capătă o nouă semnificație iar conducătorul ei, Horia, primește o valoare simbolică.

Nicula Ursu din Albac, pe care datorită meșteșugului său de a doini din fluier poporul l-a numit Horia, a fost un om simplu și în parte de aici izvorăște taina și măreția lui. Căci fără a avea multă știință de carte, Horia a înțeles nevoile și aspirațiile neamului său. A priceput în chip genial de unde vine mișcarea istorică a Românilor și încotro se duce. A înțeles că mai mult decât ușurarea nevoilor clipei, în 1784 Românii aveau nevoie să își reafirme existența și identitatea.

Această înțelegere venită dintr'un adânc ce depășește mintea noastră omenească a îngăduit lui Horia să meargă la Viena, să pătrundă în cancelariile imperiale și să impresioneze pe Iosif al II-lea.

Horia nu s'a trudit pentru el niciodată ci numai pentru neamul lui în nevoie. Pentru acest neam de necăjiți ai pământului el a întocmit petiții, le-a documentat și argumentat, a pledat pentru ele. Cu o intuiție fantastică Horia a înțeles că situația în care se aflau Românii transilvăneni era de două ori nedreaptă. O dată în sine, căci ființe omenești nu trebuesc tratate în felul în care "națiunea" ungară îi trata pe Români, dar mai mult încă era situația nedreaptă prin faptul că acei iobagi români erau scoborâtori ai stăpânilor liberi și din totdeauna ai pământului ardelean.

In efortul peste seamă de mare pe care nobilimea ungară îl punea spre a distruge pe Români se recunoaște pe de o parte răutatea și intoleranța migratorului parazitar și, pe de altă parte îndârjirea de a fi și a dăinui a sedentarului, a omului pământului, creator de valori, frumusețe și adevăr.

Durerea de veacuri a neamului său pe care a simțit-o mereu vie în inima lui și pe care a încercat să o aline cum s'a priceput mai bine, l-a făcut pe Horia să își primească moartea cumplită, zdrobirea cu roata, fără murmur și ca parte a unui plan mai mare.

Horia, ca de altfel toate marile personalități dinainte și după el, a întrupat și concentrat virtuțile românești. El a avut intuiția istoriei, conștiința datoriei, curajul de a înfrunta obstacole și voința de a nu se lăsa biruit.

Martiriul, zdrobirea cu roata la 28 Februarie, 1785 Horia l-a primit ca încununare a unei vieți trăită cu rost. Fără grabă, cu pas apăsat de muntean, Horia intra pentru Neamul lui în moștenirea Celui care vântură împărățiile ca pleava.

366 DE ÎNTREBĂRI PENTRU MONAHUL DELA ROHIA

-NICOLAE STEINHARDT-

(1 IANUARIE 1988-11 MARTIE 1989)

Zaharia SÂNGEORZAN

-Prefaţa cărţii-

APEL

Pentru a reuşi să tipărim în condiţiile de azi cartea inedită - 366 de întrebări pentru MONAHUL DELA ROHIA - NICOLAE STEINHARDT - care este o continuare a JURNALULUI FERICIRII, Editura VIRTUS ROMANA REDIVIVA din Iaşi, face un cordial apel către toţi Românii din străinătate, să ne sprijne financiar în vederea apariţiei acestei spovedanii tragice aparţinând călugărului N. Steinhardt. Editura pune la dispoziţia celor interesaţi acest nou Jurnal al Fericirii, exemplare prin comandă: expedierea, prin cec nominalizat, a sumei de 50 de dolari SUA (în suma trimisă intră şi cheltuieli de expediţie) la adresa: ZAHARIA SANGEORZAN, Piaţa Unirii, 2, sc. C. ap. 19, 6600 IASI ROMANIA. Se primesc ajutoare de sprijin din partea Fundaţiilor culturale şi religioase care vor să intre în posesia acestei cărţi de o mare valoare morală şi artistică, un zguduitor document de viaţă şi de conştiinţă românească.

Continuare

Iată cele două texte mărturii:

"Către tovarăşul Ion Tăranu, redactor-şef al revistei "Cronica", către Colegiul de redacţie al revistei "Cronica": Subsemnatul (...), vă rog să luaţi în atenţie şi consideraţie următoarele fapte, care ţin de etica şi echitatea socialistă; de mai mult timp şi fenomenul nu are un caracter întâmplător, ci el a devenit, din păcate, permanent, articolele şi cronicile pe care le dau spre a fi vizate, se "bucură" de o cenzură foarte atentă, care le anulează sensul, cu un cuvânt le schimbă radical punctul de vedere exprimat. Tăieturile făcute de tov. Stefan Oprea - fără să mă consulte, fără ca eu să fiu de acord cu ele - mi se par cu totul abuzive şi nejustificate. In ultimul timp, asemenea practică s'a repetat şi de aceea am fost nevoit să-mi retrag articolele care după severa şi nedreapta viză - nu e vorba de viza politică a textului - nu mai reflectau ceea ce voiam să susţin. (Vă stau la dispoziţie textele cenzurate, mutilate).

Ultimul caz, petrecut în data de 4 Noembrie 1981: un articol, un portret (moral, fizic, intelectual) al lui Alex. Stefănescu - text care a fost pur şi simplu masacrat - nu din lipsă de spaţiu! - fără să fiu întrebat, urmând o discuţie umilitoare pentru mine. O singură replică: "Nu este revista mea!" Parcă aş fi susţinut acest drept de "proprietate!".

Care este raţiunea acestei poziţii redacţionale? Nu valoarea sau nonvaloarea criticii lui Alex. Stefănescu a condiţionat, după cum m'aş fi aşteptat, o astfel de cenzură, ci faptul că Alex. Stefănescu a îndrăznit să scrie acum câteva săptămâni o notă critică de nota 10, e adevărat dreaptă, obiectivă, la adresa "Cronica". De aici, reacţia negativă, "intransigentă", totală a lui Stefan Oprea. Sau că Alex. Stefănescu lucrează, întâmplător, nu? la ziarul "Scînteia tineretului", cu care cei care vizează articolul, a purtat, nu de mult, o polemică?! E normal oare ca din aceste motive articolul să fie mutilat, să ia o înfăţişare de nerecunoscut? Procedeul mi se pare cu totul lipsit de temei, de logică. Ca să nu mai fiu ţinta permanentă a unor asemenea cenzuri nedrepte, arbitrare, fără sens şi obiect, care îmi crează prejudicii morale, ca să-mi motivez faţă de publicul cititor cauzele adevărate, de verificat, ale încetării colaborării la "Cronica" vă rog să analizaţi cu obiectivitate cazul, să-mi publicaţi scrisoarea pe care o anexez. De asemenea, vă rog ca răspunsul la cererea mea să-mi fie dat în scris, şi nu oral, Iaşi 5 Noembrie 1981".

"Stimate tovarăşe redactor-şef, Subsemnatul (...) vă rog să publicaţi în paginile revistei această scrisoare, conform cu legea presei din ţara noastră.

Incepând cu data de 13 Noembrie 1981 sunt pus în neplăcuta situaţie, cu totul obiectivă, de a înceta colaborarea la revista la care lucrez, din următoarele motive reale şi care pot fi oricând controlate: articolele şi cronicile pe care le-am încredinţat spre publicare sunt abuziv cenzurate, fără motiv, de către tov. Stefan Oprea, încât ele nu mă mai reprezintă, nu au forma şi conţinutul adevărat, pe care eu vreau să-l comunic cititorilor. Masacrarea lor o socot nedreaptă, efect al unui procedeu nociv spiritului democratic, o practică, sper, revolută, a cenzurii de ieri. De aceea, ca să nu mai fiu pus în situaţia de a semna articole care nu au nimic comun din felul meu de a gândi, de a judeca şi analiza critic fenomenul literar actual, de a nu "colabora" cu noua cenzură, vă rog să daţi publicităţii această scrisoare, prin care îmi motivez încetarea oricărei colaborari la "Cronica" moral şi intelectual, pe deplin justificată, urmând să mă întâlnesc cu cititorii mei în paginile altor reviste şi ziare, Iaşi, 5 Noembrie 1981".

***

Nici până astăzi nu am primit un răspuns la aceste cereri! Urmarea? A fost mărită "vigilenţa revoluţionară"! "Replicile" nu au dispărut. Să-i amintesc "Soldatului partidului" numai două: "dezbaterea" dela Biblioteca Centrală Universitară "Mihai Eminescu" din Iaşi, care a avut loc în 14 Noembrie 1985, când am fost obligat, sub ameninţarea că o să fiu dat afară din redacţie dacă nu organizez, nu particip la demascarea publică a scriitorului Octavian Paler. "Soldatul partidului" a răspuns, prompt, slugarnic, fără nici o remuşcare "indicaţiilor" de sus şi de jos (Petre Enache, Petru Ispas şi Alecu Floareş) să fie executat, defăimat public romanul " Un om norocos! " Tov. Tăranu a făcut-o cu o teribilă conştiinciozitate de activist ce servea până la fanatism "cauza". Nu a absolvit el cursurile postuniversitare ale Academiei "Stefan Gheorghiu"? Nu era "Soldatul partidului", pregătit profesional şi ideologic să decapiteze opere de valoare care erau expresia rezistenţei antitotalitariste? Romanul " Un om norocos " trebuia desfiinţat, ars, scos din librării şi biblioteci. Sistemul funcţiona la cote maxime! Despre această formă de inchiziţie culturală o să discut în altă parte.

A doua "faptă bună" a "Soldatului partidului": pentrucă am participat, ca invitat al Uniunii Scriitorilor la Centenarul Liviu Rebreanu la Bistriţa şi Năsăud şi fiindcă am întârziat o zi, tov. Tăranu a fost necruţător. El mi-a tăiat 14 zile din concediu, drept pedeapsă că am participat la Centenar! Si ce şedinţă furtunoasă a fost! Ce replici s'au schimbat, câte insulte am primit! A fost o şedinţă de pomină. Trebue să spun că vocaţia adevărată a "Soldatului partidului" erau şedinţele, nesfârşitele, năucitoarele, stupidele şedinţe mori de vânt unde tov. Tăranu era lider, un brav cârmaci! Jurnalul meu e suprasaturat de asemenea "evenimente"! Timp de aproape un deceniu, tov. Tăranu a domnit la "Cronica", ca un autentic terorist civil. Lumea poate să creadă că exagerez, că nu sunt obiectiv. Totul e adevărat, totul poate fi verificat. Nu am rememorat aceste fapte ale vieţii ca să ies în faţă, ca să mă înfăţişez în postură de victimă, ca un disident de ultimă oră. Nu. M'am spovedit oglinzii adevărului, pentru a justifica într'o bună măsură dialogul cu Profetul dela Rohia: Nicolae Steinhardt. Să motivez întrebările de faţă, care s'au născut dintr'o mare singurătate, revoltă, injustiţie şi marginalizare care nu au dispărut nici până azi. Confesiunea de faţă s'a născut din dorinţa de a-mi explica aceste refugii. Cum s'a născut acest dialog, jurnal, document moral şi estetic? Marginalizat şi umilit de cei doi redactori şefi şi de eternul adjunct, cu articolele şi cronicile cenzurate, mutilate cu o cruzime fără margini, aveam nevoie să comunic cu un om de bună credinţă, de mare sinceritate, de autentic curaj. Din 1963 am cunoscut fanarioţi, duplicitari, veninul rotaţilor. Eram decepţionat, savurat de fariseii de care eram înconjurat. Aveam nevoie de un om , de o conştiinţă, de o fiinţă morală care nu a cunoscut nici un compromis. Cine să fie, unde să-l descopăr? Citindu-i cărţile, textele din reviste, m'am gândit la Domnul Nicolae Steinhardt. Cu toate că nu-l cunoşteam, i-am scris numaidecât la Rohia şi l-am rugat să-mi accepte ideea de a-i pune în fiecare zi o întrebare, dar fără "sistem", fără "teme" dinainte fixate, fără "regie". Dialogul nostru a început la 1 Ianuarie 1988. Profetul dela Rohia era de o mare seriozitate şi promptitudine în răspunsuri. Domnul Nicolae Steinhardt a fost o extraordinară conştiinţă care mi-a dat curajul să supravieţuiesc terorii "Soldatului partidului". Zilnic îi trimiteam o scrisoare cu o întrebare, aproape zilnic dela Rohia mă fericea cu răspunsuri ce azi formează o carte, postumă, dar memorabilă, mărturie a rezistenţei intelectuale româneşti. Era cea mai bună formulă de a fi în contact permanent cu un om superior. Nu l-am văzut niciodată. Mi-a dat de câteva ori telefon. Tot îi promiteam că-l voi vizita la Rohia. Amânam din motive reale. "Soldatul partidului" nu îngăduia nici o evadare! Tot din cauza lui am ratat întâlnirea cu Constantin Noica dela Păltiniş.

Moartea lui Nicolae Steinhardt a întrerupt dialogul epistolar. Răspunsul la întrebarea 366 e profetic.

Despre ce l-am întrebat pe profetul dela Rohia? Sunt întrebări neconvenţionale, sincere, rostite cu gândul că numai după moarte vor fi cunoscute. L-am întrebat, asumându-mi orice risc, despre destinul nostru social şi politic, despre satul românesc, despre scriitori şi filosofi, despre viaţa lui la mânăstirea Rohia - Maramureş, despre generaţia '80, despre Noica, Eliade, Cioran, Blaga, Sandu - Tudor, Mircea Vulcănescu, Esenin, Tolstoi, Balzac, Avram Iancu, Nicolae Bălcescu, Augustin Buzura, Ileana Mălăncioiu, Ana Blandiana, Mircea Dinescu, Doina Cornea ş.a. Erau întrebări din orizontul actualităţii, o actualitate despre care nu se putea vorbi pe faţă, despre care nu se tipărea în presă aproape nimic. Mi-a scris cu tristeţe şi scepticism despre soarta unei opere: Jurnalul fericirii.

Multe scrisori au ajuns la Rohia, dar multe au fost sechestrate, "pierdute". Nu am renunţat să-l interoghez pe Nicolae Steinhardt cu o cordialitate ce uneori lua forma afectivităţii. Era setea de a purta un dialog de idei, trăit şi gândit în afara conformismului.

Sunt 366 de întrebări şi răspunsuri ce nu credeam nici în vis că vor fi vreodată tipărite. E averea mea cea mai de preţ: arhiva postumelor de care astăzi mă despart cu melancolie. Numai Revoluţia Naţională din 22 Decembrie 1989 a făcut posibilă ieşirea din anonimat a acestui jurnal-document al rezistenţei intelectuale. Păcat că profetul dela Rohia nu mai poate să vadă cum îşi iau azi zborul ideile sale, cum încep să vorbească lumii.

DE TOATE PENTRU TOŢI

SCRIEREA, ISTORIA NOASTRĂ

Probabil că frământările de ordin metafizic, născute în mintea omului preistoric, i-au inspirat necesitatea de a-şi exprima grafic gândirea. Admirăm şi astăzi exprimarea acestor preocupări contemplând picturile parietale - de acum cca. 18.000 ani - din grotele dela Lascaux şi Sormiou (Franţa) sau Altamira (Spania), fără să ignorăm gravurile şi desenele anterioare găsite pe alte continente: toate sunt imagini al căror sens nu ştim să-l descifrăm.

Dacă vorbirea, apărută acum vreo 2.200.000 ani (1) s'a impus strămoşilor noştri din necesitatea de a crea grupe sociale, scrierea şi-a dovedit utilitatea la epoca la care omul a descoperit agricultura, acum vreo 10.000 ani.

Povestea scrierii e lungă, lentă şi complexă. Unealtă abstractă, scrierea a zămislit istoria oamenilor. Cauzele apariţiei ei sunt absolut prozaice: agricultura creind comerţul, acesta a dovedit necesitatea ţinerii unei evidenţe contabile.

Cele mai vechi urme de scriere propriu zisă (3300 a.C.). gravate pe tăbliţe de argilă, s'au găsit pe locul unde fusese cetatea Uruk, în regatul Sumer (al IV-lea mileniu a.C.) din Mesopotamia (2). Tăbliţele conţin evidenţa sacilor cu grâne şi numărul de vite aparţinând celui mai mare templu din oraş.

Menţionăm că, din păcate, cele 3 tăbliţe găsite la Tartaria (România) în 1961 nu pot fi omologate în ce priveşte vechimea.

Deoarece oamenii cunoşteau de mult desenul, gravura şi pictura prin scriere - cuneiformă - utilizată în Asia timp de 3000 de ani, a fost alcătuită din desene cuprinzând semne care aveau forma unui cui, desenele reprezentând un obiect sau o fiinţă; acestea denumite pictograme, grupate mai multe la un loc exprimau o idee, de unde numele lor de ideograme. Scrierea cuneiformă au întrebuinţat-o de asemenea Sirienii, Mezii şi Perşii.

Aproape la aceeaşi epocă, în jur de anul 3100 a.C., Egiptenii au inventat hieroglifele, pictograme inspirate de scrierea sumeriană, mai puţin geometrice şi abstracte. Hieroglifele puteau avea o valoare figurativă (semnul "leu" reprezenta un leu), ideografică (semnul "om care dansează" reprezenta veselia etc.) sau fonetică (semne reprezentând 2 sau 3 consoane). Tot Egiptenii au inventat un suport, revoluţionar, pentru scriere: papirusul, primul suport flexibil!

Fără genialul Champollion care a descifrat hieroglifele (1822-1824) cea mai mare parte a istoriei antice egiptene nu ar fi cunoscută astăzi.

Datorită dezvoltării ei continue, scrierea devine - după un început timid - un martor al limbii vorbite. Asirienii inventaseră chiar şi corespondenţa în plicuri de... argilă! De asemenea scrierea a contribuit, încă dela început, la dezvoltarea fără precedent a artelor, a literaturii şi a culturii antice.

În timp ce secretul scrierii popoarelor din Mesopotamia şi Egipt a fost dezvăluit, scrierea silabică din Creta (mileniul II a.C.), din care se trage alfabetul grec, încă nu a fost descifrată.

TABLETA DELA URUK (SUMER)

La aceeaşi epocă, la capătul celălalt al pământului, Chinezii (3) au inventat o scriere care, caz unic, se mai întrebuinţează şi astăzi! Scrisă, la început, pe carapace de broască ţestoasă sau pe omoplaţi de cerb şi două mii de ani mai târziu (către anul 105) pe hârtie vegetală, inventată de Tsailun, ea este de asemenea desenată sub formă de pictograme şi de combinaţii ale acestora. Cu timpul caligrafia ei câştigă, prin stilizarea desenelor primitive, o dimensiune poetică. Caracteristica limbii şi a scrierii constă în faptul că un singur sunet poate reprezenta - în funcţie de cum este scris - o multitudine de noţiuni. In general, ea cuprinde o "cheie" care indică sensul şi o parte "fonică" indicând pronunţia. Scrierea savantă şi poezia se citesc de sus în jos şi dela dreapta la stânga; scrierea "de toate zilele", dela stânga la dreapta.

"Democratizarea" scrisului are loc în cursul mileniului al II-lea datorită apariţiei alfabetului. Faţă de cele 4000 de caractere chinezeşti, cele 600 hieroglife egiptene şi cele câteva sute de semne cuneiforme ale scrierii sumeriene, cele 25 de litere ale alfabetului nostru reprezintă o adevărată revoluţie.

SCRIERE SUMERIANA:
FIG.1 - CAP DE BOU; FIG.2 - FEMEIE

Numim alfabet (dela alfa şi beta, din limba greacă) o culegere de semne grafice care servesc la transcrierea sunetelor vocale într'o limbă sau un grup determinat de limbi. Litera este ultima unitate care compune elementul grafic al unei limbi. Alfabetul are ca origine necesitatea de a simplifica scrierea devenită, din cauza complexităţii, monopolul unei caste reduse ca număr dar foarte influente, scribii care ajunseseră mai puternici decât nobilii şi chiar decât unii regi "analfabeţi". Simplificarea scrierii permitea şi răspândirea largă a acestui mijloc de comunicare devenit indispensabil.

Fenicienii, popor de navigatori colonizatori şi comercianţi, cu mult spirit inventiv, sunt primii care au reuşit, în sec.XII a.C., să simplifice scrierea, inventând alfabetul. Necuneiform, alfabetul lor era compus din numai 22 consoane scrise dela dreapta la stânga. El s'a răspândit în întregul bazin mediteranean şi a fost folosit până în sec.IIIe.n. Din limba feniciană se trage arameana, limba în care s'a scris o parte a Bibliei şi din care se trag araba, ebraica şi siriana.

Inspiraţi de limba arameană, Grecii, vorbind o limbă care cuprindea şi vocale, au imaginat în sec. V. a.C. alfabetul lor propriu compus din 17 consoane şi 7 vocale scrise (pentru prima dată) dela stânga la dreapta. Cultura noastră o datorăm, în cea mai mare parte, civilizaţiei şi culturii greceşti (4) care ne-a fost transmisă prin alfabetul grec. Datorită acestuia am devenit moştenitorii poeziei, teatrului, istoriei, filosofiei şi a gândirii matematice greceşti. De altfel, fără scriere nu se poate concepe o civilizaţie intelectuală. Astfel alfabetul latin s'a inspirat din alfabetul grecesc transplantat în nenumărate cetăţi întemeiate de Greci, pe ţărmurile Mediteranei, încă din sec. VII a.C.

Alfabetul latin apare, în prima versiune, către sec II a.C. compus din 19 litere la care s'au adăugat, două secole mai târziu, literele X şi Y. Semnele greceşti ph, th şi kh au fost eliminate ulterior introducându-se litera G. In versiunea definitivă el are 26 de litere care se scriu şi ele dela stânga la dreapta.

Tot din alfabetul grec s'au născut scrierile iberice, anatoline, copta şi scrierea glagolitică concepută de Sf. Ciril în sec. IX e.n. pentru scrierea limbilor slavonă, bielorusă, ucraineană, bulgară şi sârbă.

Alfabetul latin, răspândit de Romani în aproape toată Europa şi mai târziu de Portughezi şi Spanioli în cele două Americi, a supravieţuit invaziilor barbare, graţie faptului că fusese adoptat de biserica catolică. In zilele noastre el s'a răspândit şi în Turcia, în Africa şi chiar în China, Japonia şi în Sud-Estul Asiei. Sub influenţa alfabetului latin s'au născut alfabetele specifice "Braille", pentru orbi şi "Morse" pentru comunicaţiile telegrafice.

Merită să menţionăm că primele notaţii muzicale alfabetice sunt datorate Grecilor din Antichitate. Călugării din Evul Mediu au întrebuinţat alfabetul pentru a reprezenta notele muzicale care, începând cu sec. IX au fost înlocuite cu notele scrise pe portative.

Astăzi constatăm că în timp ce civilizaţiile indo-europene par să fie civilizaţii ale conceptului, cele din Extremul Orient, care mai întrebuinţează şi astăzi ideogramele, par a fi mai degrabă civilizaţii ale imaginii, ale emblemelor. Nimeni nu se poate pronunţa asupra superiorităţii uneia faţă de cealaltă.

Adevărul constă în felul în care este folosită această minunată descoperire care a pictat cuvântul şi ne-a dat memoria istoriei noastre.

E.C.F.

1) Claude Hagege, "L'homme des paroles", Fayard Paris 1985
2) Georges Jean, "L'écriture, mémoire des hommes", Gallimard, Paris 1987
3) Etiemble, "L'écriture", Gallimard, Paris 1973
4) Thierry Maulnier, "Cette Grèce ou nous sommes nés", Flammarion

ÎMPĂRATUL CHINEI

—— G.N. VIFOREANU ——

Bunăvoinţa şi răbdarea criticului literar Eugen Lovinescu, în ce priveşte solicitudinea faţă de cei care îi deschideau uşa, au rămas proverbiale. Mărturie stau memoriile multor scriitori care de-a lungul anilor, între cele două războaie mondiale, au trecut pragul casei din str. Câmpineanu cu numărul 40.

S'a întâmplat, totuşi, odată când amfitrionul a făcut excepţie dela regulă, mult mai chiar, şi şi-a ieşit din pepeni.

Era într'o Duminică seară. Sedinţa de cenaclu începută ca de obicei pe la ora şase, se sfârşise.

Deodată, zbârnâi soneria dela intrare. Până să vină Stana, femeia din casă, uşa se dădu în lături şi în cadrul ei apăru un ins de statură mijlocie, bine legat, cu pălărie bej şi costum maron.

In mâna dreaptă, tipul ţinea o servietă din acelea pe care le foloseau, cândva, avocaţii, fie pentru a face impresie, fie pentru valoarea şi gravitatea proceselor pe care le apărau.

Insul năvăli înăuntru şi oprindu-se în faţa biroului la care trona încă statura masivă a profesorului, schiţă un gest de ezitare.

- Aici este cenaclul "Sburătorul"? - întrebă el cu o jumătate de gură.

Profesorul, care se pregătea tocmai să cineze cu familia şi invitaţii de ocazie, răspunse afabil, deşi străinul pătrunsese în încăpere fără să i se deschidă.

- Da! Aici este! Dar, pe cine căutaţi dumneavoastră?

- Pe Domnul Lovinescu.

- Eu sunt.

- Domnule Lovinescu! - reluă străinul fără să se prezinte. Am în această servietă un manuscris de circa trei sute de pagini. Un manuscris foarte important. Vă rog să-l citiţi şi să-mi spuneţi părerea dumneavoastră!

- Ce fel de manuscris? - întreabă criticul, măsurându-l de sus în jos pe ciudatul vizitator.

- V'am spus! Un manuscris foarte important. Aceasta o spun eu. Dar ţin neapărat să cunosc şi opinia celui mai mare critic român de azi.

- Fără flatări, vă rog. Pot să văd manuscrisul?

- Tocmai de aceea am şi venit, ca să vi-l prezint.

Zicând acestea, individul scoase din servietă o mapă cu circa trei sute de file bătute la maşină, la două rânduri.

Criticul luă mapa în mână, o cântări şi zise:

- Lăsaţi materialul la mine până Duminica viitoare. Exact peste o săptămână veniţi să vă spun părerea mea. Trebue să-mi fac timp pentru aşa ceva, în mod special.

- Nu, domnule Lovinescu! - zise tăios ciudatul musafir. Eu vă rog să-l citiţi imediat şi să-mi daţi răspunsul tot astă seară. Eu vin de departe, domnule, şi tot în seara aceasta trebue să plec înapoi.

- Aşa ceva îmi este imposibil! - răspunse grav criticul. Practic este imposibil. Manuscrisul dumitale are aproape trei sute de file. Eu nu sunt maşină de citit, domnule.

- Spuneţi că nu puteţi citi manuscrisul imediat? se holbă individul către profesor.

- Am spus-o doar. Aşa ceva îmi este peste putinţă!

- Da? Peste putinţă? Dar, stimate Domnule Lovinescu. Dumneavoastră ştiţi cine sunt eu? - răcni individul urcându-se pe un scaun aflat în vecinătatea imediată a biroului dela care profesorul conducea şedinţele de cenaclu.

Fără să vrea, criticul deveni mai scund. Era într'o jenantă stare de inferioritate.

- Eu sunt împăratul Chinei, domnule! - urlă tipul uitându-se la profesor cu nişte ochi gata să sară din orbite. Un leu turbat nu putea să pară altfel. Iţi dau ordin să-mi citeşti imediat opera! Eu n'am timp de pierdut. Nu admit nici o întârziere; cu atât mai mult, un refuz.

Pentru Eugen Lovinescu, cazul era uluitor. Faţa i se congestionă dintr'o dată. Stana nu-l văzuse în asemenea ipostază, nicicând.

Reacţia veni prompt. Cu toate că în mod obişnuit criticul se mişca încet, el nu stătu pe gânduri nici o clipă. Isi dădu seama numaidecât cu cine avea de-a face. Se urcă pe birou cu multă uşurinţă, în ciuda făpturii sale corpolente, aşa încât să-l depăşească în înălţime pe extravagantul musafir.

De astă dată situaţia îl avantaja pe criticul Eugen Lovinescu. El era mai înalt acum decât măria sa împăratul Chinei, cu o jumătate de metru.

Luându-şi o atitudine marţială, pe care nu şi-ar fi putut-o bănui nici el, cât de impunător putea să fie, dacă nu se ivea această ocazie, profesorul de latină la Liceul Matei Basarab din Bucureşti, răcni cât putu de tare:

- Domnule! Dumneata eşti împăratul Chinei! Dar, află dela mine că eu sunt bunicul împăratului.

Străinul înmărmuri. Pe semne că nu se aştepta la un asemenea răspuns. Cine ştie ce resort intim declanşase în fiinţa lui replica neaşteptată a reputatului critic şi profesor că nu mai scoase o vorbă. Coborî de pe scaun, îşi puse manuscrisul în servietă şi se îndreptă grăbit spre uşă fără să schiţeze un gest măcar în chip de salut. Numai după ce trecu pragul uşii dela intrare şi se văzu pe scări, nocturnul şi impertinentul vizitator începu să strige din răsputeri:

- Săriţi oameni buni! Săriţi! A înnebunit Domnu' Lovinescu!

FARA ARMÂNEASCĂ

MIZERERE, poezii di Theodor Zuca

NĂNDAU ZBOARĂ TI THEODOR ZUCA

D.BACU

Ori di czti ori ni-aduc aminti di Todi, ni-iasi dininti icoana a unei mulleri, tricută di eta, cai s'da cu de-alaga după un "leoforiu" ți fudzea ca zur. Mulliarea țânea lu mână ună bucceaua ñică. Fați semn cu măna ma aftuchinata nu chindureaşti. S'cum dispari machina, mulliarea arămâni ca di chiatră, ancrufusită tu pulbirea di pi cali. Brațăli illi cad, aftuchinata s'chiari tu ună mardzină ş'Todi arămâni cu fața alichită di geama lăvoasă.

Tricură di atumțea pisti țindzăț di ăñi, eram tiniri ficiori la şcoală, cu capu amplin di nvisi...ma videarea ninga nu s'astindzi...

Mullearea era dada al Todi. Trăţeam pi Elasona tu cali cătă Bucureşti iu nă duţeam acllimaț la "Tinerimea Română", cum era adetea, an di an, la sărbătorili di la Paşti. Vineau tiniri di la tuti sculiili dit România ma ş'di la sculiili româneşti di nafoară, căti ună ceată, alepț dit ațelli cama buñilli, la ună soiă di "antrițeari". Noi aveam anchisită di Grebina, di la liceu ş'lipsea s'agiundzem Pireu alantă dimineață fără di altă, ca s'lom pamporea ti Constanța, ma isapea di acasă nu s'udusi cu ațea dit păzari. Cu aftuchinata ți fudzim di Coceani, nu feațim ma mult di dzați kilometrică, ună răpădină, s'asparsiră frenili, şoferu li chiru di-aspărare ş'mihani u pârñi la vali 'ndrept tu ună ripă pisti cai era arucată ună punti, di văra dzați metri analtă. Dumnizdă su-l lliartă pi Anton Ciumetti, directoru di la liceu, cai tu oarați va nă răsturnam pisti, punti, trapsi di timoni s'nă scăpă di la moarti sigură. Până s'putem s'lom ligătura cu stașonea di Cojani, tricu ca multă oară. Di aua ş'pățarea cu dada al Todi. Aftuchinata nu chinduri că lipsea s'agiungă trenu şi trițea Larsa... Amisticată isapi di cai mărata mulliari nu avea hăbari... Pit gremurli di la Sarandapur va li spilam di ma multi ori... Cu tută avuñiseara, trenu nu lu-apucăm, altă dizligari află directoru, ma aistă altă istorie...

Todi s'trădzea dit ună fumeallii fără aveari. U duțea greu acasă, ma Dumnidză lu-avea hărdzită cu mari dhori lu-avea ancărcată cu multi hări. Bun la carti, bun la suflit, niheam ca chirut tu lumea tu cai băna ş'cu cai nu putea să-s udusească. Bitisi ghini şcoala di Grebena şi s'dusi tu Românie, la alti sculii cama analti. Tu chirolu ațel, cusuriñilli a nostri dit România nă mutreau cu alț ocili...Ma di atumțea tricură añi şi multă apă tu Sălămbrie...

Pi Todi ul vidzui diznou, mulț ani după ți nă dispărțăm di la sculiă, tu România. Polimu avea tricută ş'avea alăsată seamnili. Noi li purtam tu suflit ma ş'tu cară. N'adunăm diznou, nu tu un loc di hăire ma tu heari, la...Canalu ți-l săpa tu irhia di Dobrogea tuț ațelli ți ți nu ireau di partea putearillei...Măratu Todi! El, cai tută bana nu avea țânută tu mână alt țiva dicăt cundilliu ş'țigarea, iara furțat să sapă cu măñili goali chiatra seacă, tu ună arăcoari ți angllița scuchiatlu ninti s'cadă ampadi pi loc. S'nu zburăsc di foamea ți nă mățina mațăli...Căftă lailu di Todi s'u andreagă, feați taha ş'ñă nică poezie (di cai ş'arăsiră soțilli, ma el nu putu s'lli ardă pi comuniştii...). Trapsi vără trei añi ş'işe di la Poarta Albă fără s'hibă giudicat.

- Cum ti aclliamă? Dzăş di ună nillia di ori numa.

- Iu ti amintaşi? Dzăş di ună nillia di ori iu mi amintai.

- S'cățe ti amintaş?

Aistă iara antribarea! Căte s'amintă omu? (dit Mărturisirea a unui mort). La aistă antribari Todi nu apăndisi. Di iu putea al să ştie căţe s'amintă? Eşti stipsit că ti amintaş!

După alț ani grei, după ți işei ş'mini dit hăpsani, n'adunăm cu Todi, Bucureşti. Todi s'avea însurată. Trădzeau doilli "mața di coadă" că doilli ireau tricuț tu catalogu a "duşmanilor a popului lucrător", ma Todi tut poet avea armasă. Ună dzuă n'adunăm pi nipriviđzută, tu păzari. Era Dumănica di Vaiu ş'mi duțeam la un soț tu viziță. Todi țânea tu mănă, stăngaciu, dauă lilici roşi, garoafi 'ni si pari.

- "La cai hii acllimat ore furate di ti duț cu lilieci?" Ca s'poț s'ancupări lilici tu chirolu ațel lipsea s'ai zgrămaț s'nu para videam di iu putea să-lli aibă Thodhuru că lucru cu mari greutati putea s'acaţă.

- "S'veadi că acățaşi dzațea icâ lozu ațel marili...

- "Lli-adun di ma ghini di un mes", dzăşi Todi cu gura amară. "Azâ easti dzua all Oltea-Maria, cum si-lli dzăc tri mulț ani, fără ună lilice? Ti alt țiva ma curat di căt ună lilice poati s'aspună ți simti tu suflit, căt di mari easti vrearea ți lli-u port ali aleapti a inimllei?" Oltea-Maria era numa ali mulliari al Todi. Ca s'poată s'ancupără lilicili, Todi avea strimtă curaua, avea agiunată poati multi dzăli...

***

Dauă vreri avu Todi tu bana lui! Ninti di tuti vrearea ti Oltea. Scriă tu prefața dit "Miserere": "Oltea mea, una şi pentru totdeauna, cum să-ți dedic aceste stihuri când dintr'ale tale sunt şi ale mele trăiri? E însăşi viața noastră comuniune de dragoste şi mister..."

Alantă vreari al Todi fu cundilliu. Todi ahurhi să scrie poezii ninga di la liceul di Grebena. Tu Românie stămbusi ma ninti un volum di poezii pi armâneaşti, acllimat "Tindilini" după cai viniră "Văzduh în Vitralii", deapoia "Prichindel". După ți-l sălghiră dit hăpsani nu mai putu să scoată altțiva că ațeali ți scria Todi nu earau pe chefea comuniştilor. S'pari că manuscrisilli arămasiră la editura la cai le-avea dată, nu putu s'li scoată. S'când până tu soni, cu mari greutăț ş'nu maş di la Români, putu s'ascapă ş'el dit hăpsanea mari cai eara tu chirolu ațel România, află apanghi Anthina. Tuti ți avea scriată tu limba română, fu anănghisit s'li traducă pi grăţeaşti ca s'poată s'li stămbusească. Limba greacă u cunuştea ghini, ca tuț tinirlli armâni ți anvițară carti la sculiili româneşti dit Grecia ninti di polim. Maş tomu di poezii "Mizerere" u-l scoasi pi limba română, cu puțăni dzăli ninti ca să-s astingă. Nu ma ştiu di alăsă altțiva, ți avea ninga scriată. Stiu maş că, după căți ni-avea dzăsă când zburăi cu el ninti s'fug dit Grecia, Todi avea multi scrieri armâneşti. Iu s'află ază, cai li ari, nu ştiu. Ma pi Todi nu lipseaşti s'lu agărşem. Treili pezografii scoasi Anthina: "Pories pera apo tin Stahti" (Imnari napărti di cinuşe), "Anisiha monopatia" (Cărări turburati) şi "Exomologhisi enos necru" (Mărturisirea a unui mort) sănt poati lucrărili ațeali cama buni şi fură scriati pi limba anoastră di un armân. Poati că va s'află caiva cu dari di inimă s'li traducă şi s'li stămbusească, iaste visteari scumpă, ş'noi nu avem ahât di multi ca s'li alăsăm să-s hărisească altă mileti cu eali.

Anvisili ş'minduerli al Todi putem s'li aduchim ma s'arucăm ună ñică mutreari pi nădaua maş poezii, aleapti dit volumu "MIZERERE" ş'adusi pi armâneaşti. Poati că alț, cu ma multă hari s'poată să scoată cama ghini, tut easti maş s'ai niheam vreari ş'puțăn curaj.

MIZERERE

di Theodor Zuca

Mini T-ded sfungu cu puscă?/ Eram ninga Tini spindzurat / Eram tu ceată / Ori cărturar pirifan? / Iuva eram, nu ş'poati.../ Mini T'bătui pironili tu cicioari / Născânti ori mi-arăd, Doamne, / Cu ună ñică amărtiă. / Poati că fui zugravu / Cai scriă pi lemn I.N.R.I. / Ma amărtia mi discoapiră / Tu tățeari / Iisuse Iliirtare

URICLLIATU AȚEL BUN S'TUGEARU DIT THESALIE

Cai nu-l cunoaştipi tugearu di biligiut, neali, liviï, şamii? Mini hiu ațel, ş'a featillei a preftui di Pretoria Ili-aduc di Larissa, stulii scumpi. Tu tută Potamñiaua nu-i văr ca mini s'vindă lucări ma buni, după vreari, ş'văr nu ştiă ca mini s'cântă doru a omului niavut, sireac, ricearea a featilor arăsi tu căsăbadz, antrisărarea dit somn a tinirlui. Pi mini mi aşteaptă tu hoara dit munti ună vedură s'lli-aduc sulemenelli. Si s'nu va si pară că-ñi fați țiva măyii sum lună.

Uricliiatu-a meu, maş tini ñi-eşti martur şi aspuni averu curat. Hai s'nă avuñisim că easti mari păzari la Vlahuvani. Aco s'vedz şiretlicurli a măscăradzalor cu tămpăñi. Aco va discllid ş'mini ună ducheani 'mpultită cu dedz di brad ş'va părñesc s'cânt. Să s'adună featili dit dzați hori, Potamniaua'nteagă. Voi si-lli fac inati ațăllei, ună cu oclli lăi ş'cai ştiă, poată că va-lli vind suflitul ameu, că nu ma pot su-l țăn pârpas pit călliuri...

***

S'alăsară neguri pisti Potamniaua. Dit strehili di casi s'prilingu chicuti di ploaiă cu ună trimburari ascumtă. Avdză plăngutu a unei mulleri nividzuti tu tu pădurea arară di neguri. S'aduți aminti di vrutu allei, mort, diparti ş'lli si pari că aumbra a lui s'toarnă năpoi...

Iasti toamnă amu. Ma su lliai cătă mardzina di hoară, va s'avdz pi dzenuri fliturarea a cetilor di pati agri tu trățearea a lor cătă alti anotimpuri. Aco va astrisari ş'va ti anclini tu vintu a tățerilor, la stritălliarea a căllilor, ninga făntâna di la Leche. Di aua ş'ninti, noi aştiptam s'cadă prota neauă. Tu vatră treamburä licşor pira a focului, ş'nă luñineadză suratea. Easti ca tu unălăngoari tu cai nu aduchim dureri ma nă ariseaşti s'him dizñirdaț, s'anvisăm.

Tu ună niturburată suțată, zburăm doilli di tuti lucărli di anvărliga...Pisti niheam, tati va s'anclliñă dulți ş'isih, iar sora va anțasă tu războiu ună chilimi cu tuti dorurli a llei nimărturisiti. Ocllii a cilimeanui va strisară poati disdidimineață ş'va sumarădă cânda veadă lilicili timpurii pi amivdalli, tu firidă.

Hăriseaşti tu anvis vumărățu-ameu vrut, primnă-ț minduerli cumință pisti tută Thesalia a noastră pit cai culindăm deadun, oamiñilli zburăsc ş'dzăc ti noi doilli ca ti doi soț nidispărțăț.

Ma. pisti niheam (va vină) primveara cu cupiili di oi, va imnăm pi ninga agărli anvirdzăti vumăriciu-ameu. Viniț la ñilli di muşuteț, pişchiri noi, samii, măndilli, ciupări, flueri ti cilimeani. S'ocllii ațăi mări va sumarădă la ună videari niachicăsită ma scumpă.

Va hibă primuveară.

***

Uricliatu-ameu cuminti, ai s'aspindzurăm di dedz, di arburilli di pi mardzina di cali mărdzeali, flueri, liviï, şamii, tuti stulismatli di sărbători.

S'vină cilimeañi, s'vină mulleri, auşi, oamini tiniri ş'tini vumăriciu-ameu, s'lă spuñi s'achicăsească, ți nu para achicăsiră vără oară.

căt him tricători noi, ş'căt muşată easti lumea.

***

Uricliatu-ameu mutrea munțălli di chiatră, munțălli Piaping, alghi şi lăhtăroşi, fără un hir di iarbă, alghi şi lăhtăroşi. Singurătatea alor easti curată. Arar căti un vultur lă aduți aumbră tricătoari. N'alinăm pi scări di cheatră, trițem pisti vălării pit balcoñi di cheatră. Sunt munțălli Paiping, fără pom, fără un cip di iarbă. Aua văr nu aştepată ş'soarilis dirină tu şcrăcă. Aua da ploaie di steali cu luñiñi arăț dzuă ş'noapti.

mă

S'nă discurmăm vumărățu-ameu. Ocllilli atăi mări nu ma ved alt țiva di munțălli alghi ş'lăhtăroşi. Va s'aprind un foc aua, tu analțimi ş'pi piştirei ş'va chiplisesc suratea ata ş'ma s'pot, ş'pi a mea. S'arămână di la noi ti aduțeari aminti, ca ti suflit...

Cățe ti turburi, vumăriciu-ameu?

Nă culcăm pi şcămbi ş'tu somnu anostu avdzăm ascumta frimintari a chețărlor, avdzăm murmuru di moarti a munțălor Piaping.

SINGURĂTĂȚ DI VULTURI

Stăauslu ameu ma mari/Nuñi alăsă diădohii, / Alexandrii / S'nică un cran di zeu/ Perikefaleu... / Maş scrăcurli / Cu singurătăț di vulturi, / Zghirarea a bineclui Ducipal / Tu arsărearea a soarilui, / Giuneapiñili, / Cu astrisărearea dit somn ali zulapi / La anivisu dintăniu / Maş Sălămbriili ți fac diznou / Cănticu di dimult / Cu alti boț, di daima...

PROHOD

T'alag urmilipi tuti cărărli, ansăndzinati, / Umili a păţărilor, fuga tu surghiuni, ansingurătatea Ta / Dit cănticu di ma ninti... / Mi trănipsesc cu zboarăli a meali / Să-ț aspuna numa Ta, mistiriu s'săntu· Ună soie cu stealili, luñinăndalui nimărdzinarea. / Pi tuti cărărli ț-ved urmili ansăndzinati, / Urmili a păţărilor. Ti caft, Ti caft ş'astrig: / Muşuteața iu u alăsaşi / Primveară dulți?

Pi grailu armânesc di D. Bacu după volumul MIZERERE a lui Theodor Zuca

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele *Basarabia* e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - *Mihail Eminescu*

SCUMPĂ BASARABIE, ÎNCOTRO TE ÎNDREPŢI?

——Nicolae D. RUSU——

Deşi născut la Bucureşti, din părinţi refugiaţi din Transilvania, la 1940, am considerat din totdeauna că Moldova de dincolo de Prut este în egală măsură Patria mea ca şi restul României. Ba chiar gândurile mele sunt mai mult către acest vechi ţinut românesc smuls cu de-a sila acum 50 de ani din trupul ţării, supus prin masacrul numeroaselor aşezări unui genocid organizat, deportării în îngheţata Siberie, rusificării forţate, într'un cuvânt, anihilării totale ca naţiune română, pentru unica vină că erau Români.

Timp îndelungat în cărţile de istorie ale generaţiei mele, despre Moldova înglobată în imperiul sovietic nu se pomenea decât o singură frază: "La 28 Iunie 1940 Basarabia şi Bucovina de Nord au intrat în componenţa Uniunii Sovietice".

Dar nu omul este deasupra vremurilor, ci el trebue să se supună lor; tot astfel şi soarta popoarelor este schimbătoare, cu momente prielnice sau dimpotrivă, de grele încercări.

Un astfel de moment, a început în vara lui 1989 când fostul imperiu sovietic şi-a început dezintegrarea. Tările Baltice, au ştiut fiind unite, să profite la maximum de acest moment, şi cu sprijinul Balticilor din diasporă să-l fructifice şi să obţină deplina independenţă. In prezent merg pe o cale democratică fără deplină independenţă. In prezent merg pe o cale democratică fără echivoc, încercând să se integreze cu paşi mari în viaţa restului Europei.

Deşi acaparată de Stalin în aceeaşi perioadă ca urmare a pactului Ribbentrop- - Molotov dela 23 August 1939. Republica Moldova nu a reuşit până acum aceeaşi performanţă.

Cauzele sunt multiple:

- Statul Moldova de dincolo de Prut, smuls României a fost împărţit:

a) Bucovina de Nord (ce nu a aparţinut niciodată Rusiei în istorie), Tinutul Herţa (nici măcar pomenit în ultimatum), şi Sudul Basarabiei, au fost date de Stalin cadou Ucrainei.

b) Republica Moldova astfel ciopârţită a primit un teritoriu fără graniţe naturale în stânga Nistrului, Transnistria cu o populaţie de circa 650.000 locuitori (din care cca. 125.000 Români), pentru accentuarea structurii slave a populaţiei.

- O astfel de Moldova, fără materii prime, dependentă de energie dar mai ales fără ieşire la mare nu poate supravieţui singură.

Orice independenţă rămâne pur declarativă şi formală.

Frontul Popular Moldovenesc, născut ca urmare a renaşterii conştiinţei naţionale din Moldova de Răsărit dispune de oameni capabili, cu dragoste de neam, animaţi de curate sentimente patriotice.

Mircea Druc, fostul prim-ministru îndepărtat sub presiunea rusească s'a străduit să reintroducă limba română, cu alfabetul său latin, tricolorul românesc, imnul românesc de Stat, ora oficială din România etc., favorizând drumul pentru reîntregirea ţării. Pentru scurta vreme cât a stat la conducere merită un loc de seamă în istoria României.

Din păcate, România secătuită economic, nu a putut "cumpăra" Moldova de la Ruşi aşa cum a făcut cancelarul Kohl cu fosta RDG. Fosta R.F.G. adoptase o lege prin care orice etnic german indiferent de locul naşterii sau domiciliu, odată ajuns în Germania, să capete automat cetăţenia germană; aceasta i-a ţinut pe Germani solidari şi a uşurat ulterior reunificarea ce s'a realizat cu o majoritate covârşitoare.

Parlamentul român şi moldovean trebue să găsească grabnic o soluţie în acest sens, şi să adopte imediat o lege prin care se acordă reciproc şi simultan cetăţenie unică locuitorilor de pe ambele maluri ale Prutului din România şi restul Moldovei.

Aflată ea însăşi în situaţia de a cerşi combustibil, România a acceptat să semneze un tratat cu fosta Uniune în care nu se pomeneşte nimic de tratatul Ribbentrop - Molotov şi implicit de reunificarea României cu Moldova.

Actuala conducere a tratat cu multe menajamente acest subiect din motive de recunoştinţă şi servilism că se află la putere: a sosit acum vremea să facă totul pentru reîntregirea ţării.

Trebue să reamintim totuşi că în 1940, când Moldova a fost cedată fără luptă, România a fost avertizată de Rusia şi Germania că va dispare de pe hartă în caz că va opune rezistenţă.

Dacă România a intrat în război împotriva Rusiei un an mai târziu a fost exclusiv pentru a-şi elibera ţara şi fraţii aflaţi sub ocupaţie în Basarabia şi Bucovina. România nu a fost totuşi niciodată progermană, simpatiile sale îndreptânduse către Anglia şi Franţa, garanţii antebelici, ai frontierelor sale.

Când a fost întrebat de ce nu a oprit armata română la Nistru, Antonescu a răspuns: "Nu se putea; de peste 2000 de ani, dela Romani încoace, doctrina militară spune că trebue să urmăreşti duşmanul până la distrugerea finală."

Dragi şi scumpi fraţi basarabeni,

După cum ştiţi, România a săvârşit greşeala de a-şi încredinţa tezaurul Rusiei în Primul Război Mondial: el a fost sechestrat de comunişti: aur, valută, tablouri de valoare, creanţe, arhivă etc. valori inestimabile pe care nu le-a mai văzut nici până azi. România a fost gata să cedeze totuşi o bună parte din el (aur şi alte valori financiare) la tratativele din 1924 cu Cicerin în schimbul recunoaşterii apartenenţei Basarabiei la România. Puţin a lipsit - Lenin fiind în principiu de acord - ca această recunoaştere să aibă loc.

Dacă România nu vă poate azi ajuta economic este pentrucă la rândul ei a fost ţinută sub ocupaţie şi exploatată sălbatic de toate bogăţiile ei: uraniu, aur, petrol, lemn, sare etc. plătind despăgubiri de război Rusiei de peste 100 miliarde dolari. Dar sufletul întregului popor român este alături de voi.

Episcopul greco-catolic (azi cardinal) Alex. Todea a fost întemniţat - în virtutea politicii comuniste de genocid al intelectualilor ţării - împreună cu George Brătianu prin 1952 la Sighet. Acesta era bolnav de stomac şi făcuse dizenterie. Venise o comisie dela Bucureşti, care i-a promis un tratament medical, cu o singură condiţie: să revină asupra a ceea ce scrisese, că Basarabia şi Bucovina erau pământuri româneşti şi să afirme într'o nouă ediţie că ele aparţineau Rusiei. Cu alte cuvinte, să se lepede de Moldova.

"N'am să-mi trădez niciodată patria. Nu pot dezminţi o realitate istorică şi nimeni în această lume nu va putea argumenta că eu aş afirma neadevăruri în ceea ce priveşte istoria Românilor." "Atunci nu vei fi îngrijit, n'o să ai parte nici de tratament, nici medicamente şi vei pieri aici". "Si voi veţi pieri într'o bună zi dar nu la fel: una e să mori demn şi alta în mod laş". L-au părăsit şi a murit singur în chinuri groaznice. Nu a fost decât unul dintre martirii neamului nostru. Nu s'a trădat nici măcar pe el insuşi. Dumnezeu să-l odihnească în pace iar sufletul său să vegheze la reîntregirea ţării pe care atât a iubit-o.

Fraţi basarabeni, se apropie alegerile.

După înlocuirea lui Mircea Druc, după ce timp îndelungat Preşedintele Snegur a refuzat în mod lăudabil să semneze tratatul Unional, după ce la Bucureşti ne-a reamintit acel minunat îndemn "- Să ne ţinem de neamuri", brusc Dl. Snegur a schimbat orientarea semnând tratatul economic urmat de un alt acord pentru plata solidară a unui împrumut pe care "Cei 7" urmează să-l acorde numai acelor republici care acceptă să rămână într'o nouă uniune.

Este într'adevăr cu totul regretabil că Dl. Mircea Snegur să declare că se opune cu vehemenţă unui eventual acord cu Ucraina pentru schimbul de teritorii (Transnistria contra Nordului Bucovinei, Tinutului Herţa şi Sudului Basarabiei). Aceasta ar pava calea celui mai scump ideal al tuturor Românilor, reîntregirea ţării.

Locul firesc al Moldovei nu este alături de Kazahi, Turkmeni, Tadjici etc., ci alături de fraţii lor de sânge din restul României. Este un adevăr atât de simplu că numai un duşman al intereselor ţării ar putea spune nu. Personal, i-aş încredinţa absolut orice funcţie unui Basarabean, inclusiv cea de preşedinte al ţării în noul stat românesc, socotindu-l ceea ce este de fapt, fratele meu.

Dacă cineva a afirmat că nu poate uita palmele jandarmilor români, atunci am să-l rog să citească revista "Patrimoniu" din Chişinău, şi alte materiale, în care se tratează cu amănunt masacrele din Basarabia şi Bucovina de Nord, unde sate întregi au fost masacrate sau trimise în Siberia în toată această perioadă de 50 de ani. Românii moldoveni daţi pieirii nu mai pot vorbi.

Pentru noi ca Români, acesta este un eveniment de importanţă covârşitoare deoarece Moldova nu are frontieră cu Rusia. Este una din ocaziile favorabile pentru ca şi Românii de pe ambele maluri ale Prutului SA SE REUNEASCA ACUM IN VIRTUTEA DREPTULUI SAU ISTORIC DE NEAM, LIMBA SI CREDINTA STRAMOSEASCA.

Toţi Românii, şi mai ales oamenii de Stat, cu cele mai înalte funcţii în frunte cu preşedinţii celor două state trebue să facă totul pentru împlinirea acestui ideal. Nimeni să nu se cramponeze de putere, de scaunul pe care-l ocupă. In noua Romanie, toţi fiii săi capabili îşi vor găsi locul.

Când Dumnezeu, supărat pe poporul israelit că-şi făcuse un idol de aur, a vrut să-l piardă, Moise l-a rugat: "Iartă Doamne păcatul acesta mare, sau şterge-mă pe mine din cartea ta." Intr'atât de mare a fost iubirea sa faţă de neam.

Ocaziile favorabile apar în istorie rar, mai ales pentru o ţară aşezată la răscruce de drumuri ca a noastră.

Toată suflarea românească de pretutindeni trebue să fie UNA. Aromânii, fraţii noştri din Sudul Dunării, trebue şi ei să ne susţină în această ultimă încordare pentru realizarea celei mai scumpe aspiraţii ale noastre: REINTREGIREA TARII.

DUMNEZEU SA AJUTE POPORUL NOSTRU IN ACEASTA SFANTA IMPLINIRE.

PROCLAMAŢIA DELA IAŞI A "CONSILIULUI NAŢIONAL AL UNIRII"

Unul dintre idealurile pentru care a luptat poporul român în istoria sa milenară a fost realizarea unităţii naţional-statale. Aspiraţiile de unitate au fost continuu prezente în întreaga viaţă economică, politică şi culturală a naţiunii noastre, având-u-şi temeiul în vieţuirea neîntreruptă pe acelaşi teritoriu, în legăturile multiple şi neîntrerupte ce au existat de-a lungul veacurilor între toate regiunile româneşti, în conştiinţa unităţii de origine, neam, limbă, de obiceiuri şi credinţă creştină.

Dezmembrarea statului naţional român la 1940 prin aplicarea prevederilor pactului Molotov-Ribbentrop a cauzat numeroase suferinţe poporului român. Lichidarea consecinţelor acestui pact de violenţă asupra suveranităţii şi integrităţii teritoriale a României poate avea loc doar prin realizarea voinţei întregului popor român de unitate şi independenţă naţională.

Intrunit în Convenţie, Consiliul Naţional al Unirii adresează întregii naţiuni române în sfânta zi a Unirii prezenta Proclamaţie:

In baza dreptului popoarelor la autodeterminare şi unitate naţională, înţelegând necesitatea restabilirii Statului Naţional Unitar Român în hotarele lui fireşti de la 1 Decembrie 1918, recunoscute prin tratate internaţionale, fiind conştienţi de oportunitatea momentului istoric favorabil lichidării consecinţelor pactului Molotov-Ribbentrop şi ale agresiunii sovietice asupra României, în urma căreia Basarabia, Nordul Bucovinei şi ţinutul Herţa au fost desprinse din trupul Tării, act silnic ce a determinat exodul a peste 800.000 de Români, exterminarea în masă a Românilor rămaşi sub ocupaţia sovietică, distrugerea sistematică a fiinţei naţionale, a credinţei creştine şi a conştiinţei de neam, precum şi implementarea de populaţie alogenă în teritoriile anexate în scopul dizolvării şi asimilării totale a elementului etnic românesc, stăpân dintotdeauna pe aceste pământuri, constatând urmări nefaste ale politicii colonialiste asupra resurselor şi a economiei acestor regiuni, soldate cu menţinerea Basarabiei şi Nordului Bucovinei într'o permanentă stare de subdezvoltare, reducându-le la condiţia de sursă de materii prime -situaţie ce a generat un nivel mediu de trai sub limita sărăciei- considerăm că naţiunea română are datoria sacră în faţa lui Dumnezeu şi a oamenilor să înlăture nedreptatea istorică ce i s'a făcut, printr'un act de voinţă naţională care să reîntregească România în graniţele ei fireşti. Numai o asemenea decizie asumată de către toată suflarea românească în deplină solidaritate prin depăşirea disensiunilor interne de orice natură, precum şi a complexului de inferioritate în raporturile cu statele vecine, poate apropia ziua reunificării patriei. Numai astfel putem evita efectele dezastruoase asupra economiei şi calităţii vieţii, dar şi pericolul unui conflict militar cu forţele antinaţionale din aceste teritorii.

Dezagregarea statului sovietic provoacă tendinţe periculoase de restaurare sub o altă mască a acelorasi structuri imperiale, obligându-ne să adoptăm o decizie similară cu cea din 1918, adică ieşirea imediată a teritoriilor ocupate de sub influenţa vecinilor din Est şi reaşezarea României în frontierele ei legitime.

Fiecare Român trebue să-şi găsească locul în mişcarea unionistă.

Astăzi, la 130 de ani dela prima şedinţă a parlamentului Principatelor Unite care a avut loc la Bucureşti în ziua de 24 Ianuarie 1862, istoria face să fim reuniţi într'o şedinţă a parlamentarilor români dela Bucureşti şi Chişinău, sprijiniţi de forţe unioniste din toate teritoriile româneşti, pentru a împlini ceea ce vitregiile unui veac ne-au împiedicat să înfăptuim.

Noi nu sărbătorim îngroparea unui imperiu, ci învierea unei naţiuni, întrucât acest secol a demonstrat încă odată că Dumnezeu îşi face istoria sa cu oamenii prin naţiuni şi nu imperii.

Perceptul biblic de a-i face aproapelui ceea ce ţi doreşti ţie îl vom aplica faţă de conlocuitorii noştri de alte naţionalităţi.

Suntem convinşi că prin întregirea României, în conformitate cu normele de drept internaţional, ţara noastră va deveni un factor stabilizator în această zonă a Europei.

Aşa să ne ajute Dumnezeu!

Iaşi, 24 Ianuarie 1992

"BUCOVINA CU MÂNĂSTIRI ŞI BRAZI..."

Apărători ai românismului în Nordul Bucovinei

VEŞTI DIN ŢARA FAGILOR

Ultima jumătate a anului 1991 a fost marcată în Bucovina ruptă dela sânul Patriei-mame printr'un nou avânt de intensificare a luptei Românilor de aici pentru drepturile lor legitime, printr'un şir de fapte ce le fac cinste. Iată doar câteva, mai semnificative.

——Ion CREŢU——

Teatrul de vară din Grădina Publică (astăzi botezată Parcul T.G.Sevcenco) din Cernăuţi, s'a dovedit prea mic pentru a-i putea găzdui pe toţi doritorii de a participa la marea sărbătoare naţională "Limba noastră cea română". Câteva mii de intelectuali, ţărani, funcţionari, muncitori, studenţi, elevi din toate colţurile Bucovinei s'au adunat să se închine limbii materne, s'o apere, s'o salveze dela pieire. Căci timp de jumătate de secol de dominaţie bolşevică s'a făcut tot posibilul pentru rusificarea şi ucrainizarea populaţiei băştinaşe, pomenindu-ne astăzi noi, Românii, să constituim, la noi acasă, doar 20 la sută din numărul total de locuitori!

Sărbatoarea a început cu o slujbă divina, ţinută de un sobor de preoţi din Cernăuţi şi din mai multe oraşe din România, care au sfinţit mulţimea de steaguri tricolore, au înalţat rugăciuni întru ocrotirea Românilor şi graiului lor matern.

In zecile de cuvântări rostite de reprezentanţi ai Românilor bucovineni, de oaspeţi din toate provinciile istorice româneşti a răsunat ferm cerinţa de a ni se acorda dreptul inalienabil pentru a ne păstra şi dezvolta ceea ce avem mai scump - limba maternă.

Printre oaspeţii sărbătorii s'a numărat şi Domnul Nicolae Lupan (Paris), Preşedintele Asociaţiei Mondiale "Pro Basarabia şi Bucovina", care cu ani în urmă a fost unul din organizatorii emisiunilor în limba română, la postul de radio Cernăuţi.

***

La chemarea conducerii Societăţii pentru cultură românescă "Mihai Eminescu", câteva sute de Români purtând drapele tricolore şi placarde, s'au adunat în faţa sediului comitetului executiv al sovietului regional Cernăuţi, protestând împotriva tărăgănării rezolvării cerinţelor lor. Iar acestea sunt:

- Recunoaşterea Tricolorului drept simbolul naţional al Românilor din regiune şi arborarea lui pe clădirile de Stat şi ale organizaţiilor obşteşti;
- Recunoaşterea limbii române, alături de cea ucraineană, ca limbă oficială pe teritoriul regiunii Cernăuţi;
- Retrocedarea Societăţii pentru cultură românească "Mihai Eminescu", a caselor naţionale care au aparţinut până la cotropire Societăţii pentru cultură şi literatură în Bucovina.

Lumea a continuat pichetarea sediului prefecturii până ce a fost informată asupra hotărârii adoptate în chestiunea respectivă de sesiunea sovietului regional, care tocmai avea loc. In linii mari, doleanţele Românilor au fost acceptate, Dar, spre regret, rezolvarea lor practică se tărăgănează ca şi mai înainte, găsindu-se o mulţime de motive. Ne întrebăm până când?

CRUCEA PE MORMÂNTUL LUI IANCU FLONDOR DIN STOROJINET

Foto: Vadim GOMANIUC

BUSTUL LUI STEFAN CEL MARE ŞI SFÂNT LA ŞCOALA DIN VOLOCA

***

Una dintre cele mai cumplite urgii comuniste căzute peste capetele Bucovinenilor a fost "ateismul stiinţific". Hulirea credinţei în Dumnezeu, închiderea şi distrugerea bisericilor, interzicerea sărbătorilor religioase şi chiar persecutarea credincioşilor au fost ridicate la rang de politică de Stat. Insă zadarnic totul! Credinţa moştenită din moşi strămoşi a suportat, a ieşit învingătoare în lupta, s'ar părea inegală, cu totalitarismul bolşevic - antichrist.

Numai toamna aceasta în străvechea vatră românească Crasna (la o aruncătură de baţ de Putna lui Stefan cel Mare şi Sfânt, de care o desparte sârma ghimpată), la Carapciu pe Siret şi la Ropcea au fost ridicate, prin osardia credincioşilor, biserici noi. In multe alte localităţi s'au reconstruit cele vechi. In ultimii doi ani, numărul parohiilor din Nordul Bucovinei a crescut dela 67 la 110, serviciul divin în ele îl fac astăzi 93 de preoţi români. In prezent 24 de tineri bucovineni urmează studiile teologice în România.

***

La 26 Octombrie 1991, s'au împlinit 494 de ani dela stralucita victorie din Codrii Cosminului a lui Stefan cel Mare asupra Leşilor.

Intr'un mod original au hotărât să marcheze această dată profesorii şi elevii dela şcoala medie din Voloca, comună situată chiar la poalele Codrilor Cosminului: ei au dezvelit în şcoală bustul Domnului Stefan (sculptor Dumitru Gorşcovschi).

Evenimentul s'a transformat într'o emoţionantă şi vibrantă sărbătoare naţională.

Un sobor de preoţi a sfinţit bustul, sălile de clasă.

In cuvintele rostite de Viorel Paulencu, directorul şcolii, Gheorghe Cazacu, director adjunct şi profesor de istorie, Silvian Boicu, preşedintele comitetului executiv al sovietului raional Hlisoca, Corneliu Nichitovici, şef adjunct al direcţiei regionale Cernăuţi pentru învăţământul public, Lilia Cogan, elevă, Vasile Paulencu şi Mihai Sternioală, preoţi, profesorul Ion Capros, decanul Facultăţii de Istorie a Universităţii "A. I. Cuza" din Iaşi, Petru Bejenaru, directorul Liceului Teoretic "Eudoxie Hurmuzachi" din Rădăuţi, doctorul în filologie Grigore Bostan, şeful catedrei de filologie română şi clasică a Universităţii din Cernăuţi, s'a subliniat importanţa acestui act, pentru procesul de educaţie patriotică a generaţiei tinere, în trezirea constiinţei naţionale a Românilor din Nordul Bucovinei. Ori, dela ocupare încoace numele lui Stefan cel Mare lipsea în manualele de istorie şi literatură a neamului, era interzisă până şi pomenirea lui în presa scrisă, la radio şi televiziune. Intr'un cuvânt, se făcea totul pentru a ni se fura trecutul glorios, pentru a nu ne cunoaşte istoria adevărată.

***

La fel de interzis, hulit şi batjocorit de toţi aceia ce nu-şi au rădăcini în Bucovina a fost şi marele om politic Iancu Flondor (1865-1924), Preşedintele Consiliului Naţional Român al Bucovinei din neuitatul an al Marii Uniri - 1918, doctor în drept, Ministru al Bucovinei până în 1919.

Barbarii comunişti, cu slugarnicul ajutor al cozilor lor de topor din partea locului, s'au străduit să-i şteargă de pe faţa pământului până şi mormântul din orăşelul Storojineţ, unde-şi avusese moşia.

Descoperit în vara anului 1980 de membrii Cercului "Arboroasa" (preşedinte ziaristul Dumitru Covalciuc), s'a început munca pentru aducerea mormântului în ordinea cuvenită. Din iniţiativa Domnului Ioan Groza, membru al filialei Bihor a Asociaţiei Mondiale "Pro Basarabia şi Bucovina" şi cu concursul prefecturii judeţului Bihor şi al episcopatului Oradei şi Bihorului, a fost cioplită în marmoră albă o frumoasă cruce, adusă la Storojineţ de amintitul Domn Ioan Groza şi de Domnul Vasile Ilica.

La dezvelirea acestui monument pe mormântul lui Iancu Flondor, care a avut loc în ziua Sfinţilor Arhangheli Mihail şi Gavril, la Storojineţ s'au adunat oaspeţi din Cernăuţi, Bucureşti, Iaşi, Braşov, Timişoara, Oradea, Suceava, Rădăuţi, Chişinău, reprezentanţi ai Românilor din Statele Unite ale Americii şi Letoniei.

Mai mulţi preoţi au slujit un parastas şi au sfinţit crucea şi mormântul. Deasupra mormântului lui Iancu Flondor din nou a fâlfâit semeţ Tricolorul. Mulţimea de popor adunată aici a adus un profund omagiu marelui fiu al Bucovinei, aceluia care după cum e scris pe cruce, "împreună cu Iuliu Maniu, Pantelimon Halipa, şi alţii aţi organizat şi condus înfăptuirea Marii Uniri a tuturor Românilor".

***

La Cernăuţi a avut loc Congresul de consfătuire a Alianţei Creştin-Democrate a Românilor din Ucraina. A fost elaborat proiectul de Statut, care, printre altele, prevede:

– Apărarea drepturilor omului şi cetăţeanului pe baza Declaraţiei generale a drepturilor omului;
– Sprijinirea oricăror iniţiative şi acţiuni legitime având drept scop ridicarea nivelului de trai al cetăţenilor, consolidarea tuturor forţelor progresiste;
– Reîntoarcerea creştinilor la credinţă, renaşterea valorilor morale creştineşti.

Fiind o mişcare social-politică care activează pe teritoriul Ucrainei, se menţionează în proiectul de Statut, A.C.D.R. îşi va desfăşura întreaga activitate prin metode democratice, respectând Constituţia şi legile Ucrainei, normele dreptului internaţional. Propovăduirea urii şi violenţei, a oricăror forme de discriminare este incompatibilă cu aflarea în rândurile A.C.D.R.

In prezent are loc crearea organizaţiilor primare.

NOUA BISERICĂ "ACOPERĂMÂNTUL MAICII DOMNULUI" DIN CRASNA

Foto: Vasile BĂCU

Mărturie

A 4-A MINERIADĂ DESCRISĂ DE UN MARTOR OCULAR

—Lt.Col.Ing. SILVIU POPESCU—

Pe 25 Septembrie 1991, în jurul orei 14.00, primele garnituri cu mineri au sosit în Gara Băneasa. La ora 15.00, aproximativ 4000 de mineri au ocupat Piața Victoriei, așezându-se turcește în fața sediului guvernului.

Bucureștenii i-au așteptat cu flori la Gara de Nord și Băneasa, deoarece nu știau unde au să vină. De asemenea, o altă parte a populației capitalei se postase pe trotuarele învecinate ale sediului guvernului, așteptând în tăcere sosirea minerilor.

Această populație care cunoștea scopul noii descinderi în București a minerilor a dorit și a reușit să le demonstreze acestor oameni care i-au bătut, în mai multe rânduri, că știu să uite, și că trebue să fie uniți împotriva impostorilor și a demagogilor.

Pentru cei care nu cunosc acest lucru, scopul venirii minerilor în București, în Septembrie, a fost acela al rezolvării conflictului lor de muncă, a tragerii la răspundere a Primului ministru Petre Roman și a guvernului său de unicate tehnocrate, pentru toate promisiunile economice neonorate.

Deși acești oameni nu aveau decât în parte dreptate, noi i-am sprijinit. Lupta nu trebue să se dea pentru obținerea unor drepturi ale uneia sau altei categorii sociale. Toți Românii trebue să o ducă mai bine. Egoismul trebue să dispară.

In fine, Domnul Petre Roman, aflat în sediul guvernului, cu aroganța care îl caracterizează, accentuată pe zi ce trece, a refuzat să dea ochi cu minerii și a preferat să fugă pe scara de serviciu, nu înainte de a da ordin trupelor Ministerului de Interne și armatei masate în sediul guvernului, să deschidă focul. Surprinși de atacul brutal cu grenade, petarde, rachete fumigene, lacrimogene și sufocante, de tirurile, inițial, numai cu gloanțe de cauciuc, minerii au reacționat violent. Aceasta și ca urmare a uciderii de către agresori a unui student, a unei femei și rănirea deosebit de gravă a unui miner. S'a apelat la sticle incendiare și s'a încercat forțarea ușii principale de intrare în sediul guvernului. Așa zisele trupe de restabilire a ordinii au ripostat cu cartușe de război.

Față de această situație, deosebit de gravă, și luând în considerare faptul că, conducerea României a desconsiderat avertismentul C.A.D.A., prin care cerea puterii să nu facă apel la violență, această organizație a decis sprijinirea luptei minerilor prin asigurarea asistenței de specialitate.

Ofițerii C.A.D.A au fost alături de mulțimea dezlănțuită a Bucureștiului și de partea minerilor.

Numai încăpățânarea liderului minerilor, domnul Cosma, i-a salvat și de această dată pe guvernanți. De altfel acest lider era la mâna puterii, lucru pe care l-a aflat mai târziu din gura Primului ministru Petre Roman, care a dat în vileag că acest lider sindical, în urmă cu mai bine de trei luni de zile, a săvârșit un accident mortal cu mașina. Desigur că acest lucru ar fi fost ascuns și pe mai departe dacă minerii nu s'ar fi revoltat împotriva acestui Don Juan al României. Tot dela această personalitate "mic burgheză", comunistă Petre Roman, am aflat că justiția cercetează în prezent cazul domnului Cosma!??

Minerii au venit la București, de data aceasta, hotărâți de a nu apela la violență și distrugeri materiale și cu atât mai mult nu s'au așteptat la o reacție brutală din partea "pretinilor" lor comuniști, vorba răposatului Ceaușescu, pe care i-au scăpat de atâtea ori de furia "bandelor de legionari".

Cu siguranță că dacă s'ar fi așteptat la o asemenea reacție criminală ar fi venit, cum afirma Cosma, cu trotil să-i termine odată, și mamă ce bine ar fi făcut. Au greșit și pe mulți dintre ei și dintre noi ne-a costat viața.

In dimineața celei de a doua zi, 26 Sept. 1991, ortacii dispersați în tot Bucureștiul s'au regrupat în Piața Victoriei.

Aici ofițerii de rezervă, membri ai C.A.D.A., au reușit să-i determine pe camarazii lor de arme, aflați în sediul guvernului, să nu mai apeleze la forță, să nu mai deschidă focul asupra minerilor.

Ca urmare a pactizării armatei cu minerii, trupele Ministerului de Interne nu au avut ce face și au trebuit să renunțe, pentru un moment, la folosirea forței. Până în jurul prânzului, minerii împreună cu soldații au făcut plaje, în fața sediului guvernului, urcați pe blindatele armatei.

In toată această perioadă de acalmie, Ministrul Apărării Naționale, Generalul locotenent Spiroiu Nicolae, un alt pui de trădător al poporului și armatei române, copil de suflet al ex-Ministrului Stănculescu, spumega de furie.

In după amiaza zilei, Cosma dirijează ortacii către Parlament, unde se aflase că se găsea Primul ministru Petre Roman. Deși manevra a fost deosebit de rapidă și i-a surprins pe apărătorii acestui edificiu, nici de această dată minerii nu au avut noroc. Acest pui de cățea comunistă, a reușit din nou să fugă. Minerii au dezarmat trupele care apărau această instituție și au pătruns, fără a li se opune nici o rezistență, în incinta Parlamentului. Mult s'au mai căinat cei doi miniștri de Interne, recte Doru Viorel Ursu și Ministrul Apărării Naționale Generalul Spiroiu Nicolae. Parlamentarii feseniști i-au făcut cu ou și cu oțet, i-au făcut albie de porci, ba mai mult unii i-au calificat, trădători. Cu alte cuvinte le-au spus pe nume.

Da, domnilor parlamentari, nu aveți dreptate, sunt trădători, dar nu trădătorii dumneavoastră, ci ai națiunii. I-ați calificat drept trădători că nu au tras și de această dată, în popor? Care este deosebirea între timpurile lui Ceaușescu și cele de azi? Astăzi, în timpurile prezente, ați votat o lege de a ucide legal oamenii. Aceasta este democrația dumneavoastră. Vă vine și vouă rândul, la toți. Nimic nu se va uita. Aceasta este democrația unor avocați ratați, a unor incapabili și îmbuibați, relicve ale dictaturii ceaușiste. Niște fosile, infantili politici, senili și plini de aroganță și pretenții. O rușine a acestui popor.

In timp ce minerii au descins în Parlament, eu mă aflam cu o delegație a acestora la Televiziunea Română "liberă", unde doream să citesc Comunicatul organizației noastre, către țară. In acest comunicat ceream, din partea noastră, demisia domnilor Ion Iliescu, Petre Roman și Răzvan Theodorescu.

Vă imaginați desigur că am fost refuzat, în termenii cei mai "politicoși" de către apreciatul "istoric" Răzvan Theodorescu, care mi-a trimis la poartă patru securiști înarmați pentru a mă aresta. Noroc cu minerii, că altfel acest nimeni cu fason de intelectual și-ar fi văzut visul îndeplinit. I-am promis că o să ne întoarcem, și așa a și fost.

Aflând că minerii sunt la Parlament, ne-am îndreptat și noi pașii spre incinta acestei instituții. Am pătruns înăuntru. Era un vacarm de nedescris, un sfert dintre parlamentari au dat bir cu fugiții. Ceilalți nu se mai puteau ridica din cauza greutății pantalonilor. Când am pătruns, la microfon se afla domnul Papion, Ion Rațiu. Ne-a povestit cum este democrația occidentală, și că Parlamentul acolo este sacru. In acest sens a cerut minerilor să-i lase pe parlamentari să-și continue munca creatoare. Ce fel de muncă? De legi antipopulare. După ce au luat cuvântul și alți mineri în afara Domnului Cosma, care a expus scopul venirii în București și la Parlament, au mai vorbit și alți oameni arătând parlamentarilor tipurile de cartușe cu care s'a tras în ei. Ca un fapt divers vă aduc la cunoștință că s'a tras în oameni și cu cartușe dum-dum, de vânătoare, cu alice.

Așa suntem noi oamenii din România catalogați, în continuare, ca animale, întocmai, sau mai bine zis, mai rău ca pe vremea lui Ceaușescu.

Am luat cuvântul și eu din partea C.A.D.A. și am citit comunicatul nostru. Parlamentarii feseniști au rămas ca la dentist. Nu se așteptau din partea noastră la o asemenea reacție. Am avut plăcerea să reascult și să mă revăd la televizor citind în Parlament acest comunicat. El a fost difuzat ca să justifice pericolul ce planează din partea acestei organizații paramilitare, legionare. Probabil după mintea lor de găgăuță, o nouă Gardă de Fier.

Terminând treaba la Parlament, ne-am îndreptat spre Televiziune, însoțiți de mii de bucureșteni. Pe tot parcursul traseului mulțimea a scandat toată gama de lozinci antiprezidențiale, antiguvernamentale, anticomuniste și promonarhiste, învățate în cei aproape doi ani de luptă împotriva noului regim. Populația, care ne privea, era invitată să se alăture coloanelor de demonstranți.

"Nu mai stați în balcoane, că o să muriți de foame!"

"10 lei o pâine ați votat un câine!", "Petre bișnițarul!"

"Jos comunismul!", "Jos guvernul comunist!" "Jos Iliescu!" "Demisia!"

La Televiziune, trupele combinate ale celor două ministere represive și securiștii, erau împărțite pe zone de importanță. In fața intrării principale se aflau numai cadre militare, care aveau grijă ca trupele să nu fraternizeze cu populația.

Ajunși în zonă, am început să discutăm cu militarii, rugându-i să nu deschidă focul, deoarece am venit la Televiziune, cu scopuri pașnice, pentru ca liderul minerilor să citească un comunicat, adresat țării.

Observând că militarii încep să ezite, cadrele militare au deschis din proprie inițiativă focul împotriva mulțimii. In mai puțin de 10 minute au fost debitate peste 100.000 de grenade, petarde cu substanțe toxice, lacrimogene, sufocante, fumigene, cartușe de semnalizare și gloanțe de tot felul. Intreaga zonă a fost învăluită într'un nor imens și dens. Aerul a devenit insuportabil, ochii usturau și lăcrimau îngrozitor. Se trăgea din toate direcțiile și dela toate nivelurile Televiziunii. Militarii erau postați inclusiv pe acoperișul acesteia, de unde revărsau gloanțele, proiectilele aducătoare de moarte.

In fața acestei noi mârșăvii oamenii au ripostat cu cocteiluri Molotov. Din nefericire distanța, până la zidurile acestei instiuții, era prea mare. Nimeni nu se putea apropia de gardul de protecție, blindat cu sârmă ghimpată și dublat cu curent electric.

Sanțurile adânci, ce completau această apărare, zădărniceau orice încercare de depășire a gardului Televiziunii.

In această situație am greșit pentrucă nu am adus basculante de tonaj mare, pe care să le apropiem de gard, și sub protecția lor să acționăm.

Nu am avut, din nefericire, de partea noastră sindicatul șoferilor, care ca și celelalte sindicate au privit pasive lupta sindicaliștilor mineri.

Un om curajos și cu inițiativă a adus un buldozer cu care a încercat să distrugă poarta principală, prin care pătrundeau mașinile în curtea Televiziunii. Armata și trupele Ministerului de Interne au ripostat cu focuri de armă automată. A murit excavatoristul, iar alți oameni, foarte mulți, au fost răniți. Deși fără mijloace eficiente de ripostă manifestanții au continuat lupta lor până în jurul orei 2 noaptea, aruncând cocteiluri Molotov, confecționate de copiii aflați în zonă. Pericolul încercuirii totale de către scutieri, concentrația mare a gazelor toxice, ne-au obligat să ne retragem în Piața Universității. Aici am hotărât să așteptăm ivirea zorilor. Oamenii s'au așezat tăcuți pe caldarâm, mulți dintre mineri adormind.

La patru dimineața, trupele de bătăuși și criminali profesioniști au atacat mulțimea dispusă în piață. Minerii obosiți, nemâncați și însetați au fost surprinși în somn. Aceștia au fost uciși sau bătuți crunt. S'au operat numeroase arestări. Concomitent, pentru a șterge urmele masacrului, echipe speciale evacuau morții și răniții. Demonstranții s'au salvat fiecare cum a putut, unii năvălind în hotelul Intercontinental, alții retrăgându-se spre Ambasada Americană. La sfatul meu, în dimineața zilei a treia, Cosma a participat cu o parte din mineri, la Congresul P.N.T.C.D. Minerii au fost primiți cu urale și ovații prelungite. Lucrările Congresului se desfășurau în sala mică a Teatrului Național, deci în imediata apropiere a terenului de luptă, a Pieții Universității. Delegații străini participanți la acest Congres au putut vedea cu ochii lor adevărata față a drepturilor omului din România post Ceaușescu.

Geamurile sparte și celelalte stricăciuni produse hotelului Intercontinental și Teatrului Național, aerul încă greu respirabil, datorită persistenței gazelor, mașinile carbonizate ale turiștilor cazați la hotelul amintit, toate acestea i-au edificat. Minerii le-au arătat, de asemenea cartușele de toate calibrele, mărimile cu care s'a tras în ei.

Continuare în numărul viitor

MINERII CELEBRÂND DEMISIA LUI PETRE ROMAN

MICA PUBLICITATE

Anunțurile din această rubrică sunt redactate de solicitanți

CĂSĂTORII

*Doamnă văduvă, 57 ani, 1,66 m, cu studii superioare, fără obligații, stabilită în RFG caută domn corespunzător, cca. 1,80 m, cu situație financiară și carnet de conducere auto. RASPUNSURI LA J. Schonberger Weissenburgerstr. 7, 5100 Aachen, West Germany.

*Domn, rezident american, ajută o doamnă care dorește să se stabilească în America, cu toate drepturile legale, prin căsătorie. Relații la tel. (213)467-6447, după ora 6.00 p.m., ora Californiei.

*Tânăr, 23 ani, 1,85 m, cu suflet bun, ochi căprui, păr șaten (foarte atrăgător fizic), domiciliat în Danemarca de 3 ani de zile, doresc să cunosc o tânără între 20-35 ani, cu inima caldă și iubitoare, în vederea unei căsătorii în orice altă țară sau continent. Aștept oferte serioase pe adresa: Somnea Florin, PG Ramms Alle 69 st. th. 2000 Frederiksberg, Copenhagen, Danmark.

*Român, 27 ani, dorește parteneră de viață și căsătorie din una din următoarele țări: Canada, Suedia, Australia, Statele Unite. Vârsta partenerei să fie până în 40 ani. Aștept răspuns pe adresa: Ovidiu Băisan, Hotel "Waldhorn", room 13, 14-Nothelfer-str.39, 6500 Mainz-Gonsenheim, Germany.

R.F.P.A. ANUNȚĂ

Edităm cărți, broșuri, reviste la prețuri competitive, în limbile română, engleză și franceză.

Pentru informații, contactați agenția RFPA la adresa:

P.O.Box 78010
Westcliffe Postal Outlet
Hamilton, Ontario, Canada L9C 7N5

CARTI IN LIMBA ROMANA

1001 BANCURI POLITICE

1001 BANCURI POLITICE — ediție adăugită a cărții „600 bancuri politice"; peste o mie de glume. Preț US $10.00 o carte și transportul în USA, Canada. Trimiteți check sau money order la: YellowBird Publishing, 4050 Waveland, Chicago IL 60641

TRANSFER PASAGERI

La sosire sau plecare pe aeroporturile *J. F. Kennedy* și *La Guardia* de la *Tarom* sau alte companii europene pe linii americane sau canadiene *TARIFE REZONABILE!*

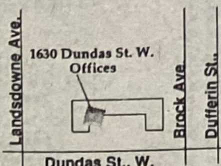

(718) 899-9564

DENTAL OFFICE

DR. AUREL DAVID & DR. SIMION MUSULAN

PROGRAM
Luni - Vineri: 10 a.m. - 7 p.m.
Sâmbătă 9 a.m. - 3p.m.

ACCEPTĂM URGENȚE

531-8704

1630 DUNDAS STREET WEST, TORONTO

- MATOL -

MATOL este un amestec lichid format din extrase a 14 plante diferite, bogat în vitamine și minerale.

~ Produs miracol canadian ~

Pentru toate vârstele, pentru toate bolile. Garantat.

DISTRIBUITOR INDEPENDENT
P.O. Box 20057 Upper James
Hamilton, Ont. L9C 7M5
TELEFON: (416) 574 2556

- MATOL-NUMAI PRIN DISTRIBUITORI -

ACCEPTĂM URGENȚE

ALL DENTAL PLANS ACCEPTED

DR. M. STRUGURESCU
DENTAL SURGEON

745 DANFORTH AVE. #309
(LA EST DE PAPE AVE.)
PARCARE AMPLĂ

469-1968

STAȚIA DE METROU PAPE

DANFORTH
PAPE

LUNI - VINERI (10a.m – 8 p.m.)
SÂMBĂTA (9 a.m. – 2 p.m.)

TEC THE EUROPEAN CONNECTION

TRAVEL

LEGĂTURA DVS. PERMANENTĂ CU ROMÂNIA

TORONTO – BUCUREȘTI de la	$ 775
MONTRÉAL – BUCUREȘTI	$ 775
HALIFAX – BUCUREȘTI	$1039
VANCOUVER – BUCUREȘTI	$1300
EDMONTON – BUCUREȘTI	$1238
NEW-YORK – BUCUREȘTI	$ 675
CHICAGO – BUCUREȘTI	$ 675

TELEVIZOARE
PHILIPPS MULTI-SYSTEM 21" $657
JVC PAL-SECAM 21" $621
TRANSPORT ȘI ASIGURARE INCLUSE

TORONTO – FRANKFURT $590
TORONTO – LONDRA $490
TORONTO – AMSTERDAM $590
TORONTO – LOS ANGELES $350
TORONTO – NEW YORK $199

FLORIDA $199 ACAPULCO $299
JAMAICA $299 VENEZUELA $399

VCR AKAI $345
PLAYER AKAI $285
VIDEO CAMERA JVC $1150
MICRO WAVE $245
CONVERTOR SATELITE $240
TELEFOANE CU ANTENĂ $59
ANSWERING MACHINE $49
FAX $399

PACHETE ALCĂTUITE DE DVS.
25lb = $57.33
peste 25lb = $2.80Kg
LIVRAREA LA DOMICILIU ÎN BUCUREȘTI ȘI MARILE ORAȘE

ÎNCHIRIERI DE MAȘINI PE TERMEN LUNG/VÂNZĂRI DE MAȘINI NOI TAX FREE
CURIER SĂPTĂMÂNAL TORONTO – BUCUREȘTI (PUTEȚI TRIMITE SCRISORI, ACTE, ETC.)

TRIMITERI DE BANI ÎN ROMÂNIA ÎN 48 DE ORE
PRODUSE ALIMENTARE LIVRATE ÎN 24 DE ORE

SERVICIILE NOASTRE SUNT DISPONIBILE ȘI CU PLATA ÎN RATE (PLĂȚI PESTE $1000)

TORONTO
TEL: (416) 463-6000
FAX: (416) 463-7990

CHICAGO
TEL:(312) 561-3163
FAX:(312) 561-0784

BUCUREȘTI
TEL: 33 44 17
FAX: 10 10 59

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

George DONEV

DESPRE POCAINTĂ ȘI ACUZĂRI OMAGIALE

Semnalăm inițiativa ce-a pornit din orașul pe care străbunii îl numeau Napocensis Coloniae, azi Cluj-Napoca.

Sase reprezentanți ai Uniunii Democratice a Maghiarilor au cerut iertare "Federației Evreilor din România" pentru acțiunea Budapestei care, în timpul războiului, a trimis pe Evrei din Transilvania în lagărele de concentrare.

Procesiunea condusă de Dl. Domokos Geza, Președintele UDMR și deputat în Parlament s'a oprit și-a îngenuncheat în fața "Templului Memorial al Deportaților" cerând iertare dela Dl. Moses Rozen, Rabinul șef al comunității evreiești. Dl. Rozen a declarat că în fața acestui gest de pocăință Dumnezeu le-a acordat iertarea, apoi i-a îmbrățișat și i-a pupat pe fiecare.

Sperăm că pupăturile să fie întru binele și liniștea, țării îngropându-se calomniile că'n România ar fi început holocaustul.

Repetăm că sub guvernul Antonescu-Legionar (de 4 luni) și guvernul Antonescu nu s'a extrădat un singur Evreu ci, din contra, foarte mulți Evrei din Ungaria și-au găsit salvarea în România.

Asta nu înseamnă că n'au fost, nu sunt și nu vor fi omoruri între cetățenii de diferite naționalități, rase sau religii pe motive ce n'au nimic de-a face cu naționalitatea, rasa sau religia; dar să nu exagerăm cerând Papei să fugă călare dela Mecca la Medina dacă un catolic a omorât un musulman, și nici Rabinului șef să mănânce Vinerea fasole pentrucă un Evreu a omorât un creștin.

Sperăm că gestul de pocăință să devină contagios. Susținătorii monarhiei să ceară iertare poporului pentru jafurile și crimele comise sub Carol al II-lea.

P.C.R. și F.S.N. să-și ceară iertare Regelui Mihai I pentrucă l-au alungat de două ori din țară; iar comuniștii să imite gestul Ungurilor, îngenunchind în fața temnițelor unde au murit Maniu, Brătianu, Mihalache etc., făuritorii României Mari.

Nu trebue uitat pentru spovedanie, nici P.F. Patriarh Teoctist care a susținut un regim ateu, n'a protestat când i s'au dărâmat bisericile și-a îmbrăcat în odăjdii pe agenții Securității.

In schimb comuniștii nu datorează legionarilor nici măcar un pardon, deoarece făuritorii Impărăției Diavolului ("Evil Empire" cum i-a numit Președintele Reagan) și-au cerut iertare dela cei omorâți prin temnițe scriind despre ei cele mai identificatoare pagini din istoria cămășilor verzi:

Redăm din volumul D-lui avocat Virgil Mateiaș: "Mărturii".

"București, Vineri 9 Aprilie 1959".

In fața unui Tribunal format din 5 ofițeri superiori "Președinte fiind Paul Fanchi din Cluj".

Procurorul, după citirea actului de acuzare, a cerut pedeapsa maximă pe motivul că acuzatul, Virgil Mateiaș, fost prefect în județul Făgăraș "...a contribuit la biruința Mișcării Legionare, ceea ce înseamnă activitate intensă contra clasei muncitoare și INTARZIEREA BIRUINTEI COMUNISMULUI IN TARA" (Sublinierile noastre).

Acuza că Mișcarea Legionară a cauzat întârzierea biruinței "Impărăției Diavolului" sunt omagii ce se înscriu în istorie.

VA COLABORA O.C.E.P. CU F.S.N. ?

O. C. E. P. a adresat Procuraturii Generale din București o cerere, însoțită cu dovezi, prin care arată că distinșii membri ai organizației n'au putut lua parte la genocid și deci trecutul lor este iertat de orice alte inculpări cum s'a stabilit cu ocazia procesului dela Timișoara când au fost dați în judecată numai cei care au comis crime în timpul revoluției.

Se subliniază atitudinea morală a Ocepiștilor față de unii conducători ai actualului regim:

Membrii O.C.E.P. nu pot fi acuzați nici măcar că au huiduit pe tinerii revoluționari dela Timișoara, Cluj, București etc.

Membrii O.C.E.P. asteaptă cu încredere hotărârea Curții Supreme și speră să fie plasați, dacă nu mai sus, cel puțin pe același piedestal moral și legal ca și membrii din P.C.R. și F.S.N.

Plângerea adresată Procuraturii Generale în numele O.C.E.P. (Organizația Criminalilor și Excrocilor Profesioniști) e semnată de firma de avocați: Bulă & Bulă.

AUZITE

In dreptul Palatului Regal din București o rață albă legată la gât cu un papion roșu se plimba pe stradă în amuzamentul pietonilor care i-au ghicit partidul. Rața a scăpat nevătămată.

..

Principiul tovarășilor care se descurcă pe coridoarele ministerului însărcinat cu privatizarea:

Sălom-totul!

ÎNAINTĂM ÎNAPOI

Ultima vizită a minerilor are drept consecință o minimă întârziere de 6 luni în dezvoltarea economică.

EDITORIALE

Dl. Tudor Murgoci

P.O. ROCKTON ONT., CANADA LOR 1X0

Puteți procura dela adresa de mai sus, următoarele cărți:

PITESTI de D. BACU	$ 20.00
POEZII DIN INCHISORI , culegere de Zahu PANA	20.00
CU ACUL PE SAPUN , poezii de Zahu PANA	18.00
AMINTIRI DIN INCHISOARE de Nicolae DIMA	15.00
CETATI SFARAMATE, schițe și nuvele de N.NOVAC	7.00
CORNELIU ZELEA CODREANU (53 de ani dela asasinare) SI CITATE CULESE DIN DOCUMENTE PRIVIND MISCAREA LEGIONARA — Se comandă împreună	22.00
PENTRU LEGIONARI, Corneliu Z. CODREANU	20.00
DEZGROPAREA CAPITANULUI, de Vasile POSTEUCA	8.00
DIN IMPARATIA MORTII, de Gabriel BALANESCU	22.00
ARON COTRUS, opere complete	20.00
DESPRE NOI, de Eugenia USERIU	15.00
TEMELIE DE VEAC NOU, de Vasile MILITARU	18.00
STROPI DE ROUA, de Vasile MILITARU	20.00
POEMELE NEMURIRII, de Vasile MILITARU	18.00
VORBE CU TALC, de Vasile MILITARU	$ 6.00
PUNCTE DE VEDERE, de Eugen POPESCU	15.00
POVESTE DE DINCOLO, de Ana Maria MARIN	7.00
DESTARATII, poezii de Ana Maria MARIN	7.00
PARMITHI, de Victoria BATU	5.00
DURERI CONDENSATE, poezii de Vasile MUSTATA	5.00
MEDITATII SI MARTURISIRI, de Ilie OLTEANU	5.00
PICURI DINTR'O LUME FARA SOARE, poeziide Alex. BIDEANU	10.00
CARUTA CU SCANDURI, de Marcel PETRISOR	5.00
VRETI SA RADETI, de Florin SCARLATESCU	5.00
JURNALUL FERICIRII de monahul N.STEINHARDT	22.00
TRANSYLVANIA (limba engleză) de Traian GOLEA -Restablishing Historical Truth-	10.00
POEMS FROM COMUNIST PRISONS (limba engleză) translated by Mother ALEXANDRA	7.00
THE ANTI-HUMANS (Pitești, tradus în limba engleză) de D.BACU	20.00

★ La fiecare comandă se adaugă $ 2.00 pentru expediție

Din presa franceză

ROMÂNIA
AMBIGUITĂȚILE POST REVOLUȚIONARE

Parfumul libertății plutește deasupra țării. Dar acesta este amestecat cu impresia apăsătoare a unei democrații amânate și a unei partide de pocher bazată numai pe cacialmale

Considerând că impresia care o fac - în străinătate - matrapazlâcurile conducerii noastre actuale, are o influență certă asupra relațiilor noastre internaționale publicăm, mai jos, sinteza articolului trimisului special al revistei pariziene "Le Monde", Dominique Audibert, apărut în Nr. 1006 din 28 Dec.1991.

***

Bătrânul Jet BAC 111 al companiei Tarom a cunoscut, probabil, zile mai bune. Din compartimentul pasagerilor se răspândește un miros acru de vagon al unui tren de periferie; mocheta este jerpelită, fotoliile sunt desfundate. Zborul RO 342, Viena-București amintește, în mod irezistibil, de una din acele companii aeriene improbabile dela capătul pământului. Printre coletele înghesuite pe unde au apucat, călătorii români se întorc acasă, încărcați ca asinii, după ce și-au făcut "piața" în Austria. Piese de schimb pentru automobile, veselă, instalații acustice hi-fi, tot soiul de vechituri heteroclite, tipice unei caravane a timpurilor moderne.

La sosire, în permanenta penumbră a aeroportului Otopeni, ai aceeași impresie acidă de șubrezenie, de murdărie, de "bișniță". La o distanță de trei ore de Paris, în inima Europei, România te primește cu o lovitura la plex, ca un târg al lumii a treia cu mirosurile lui putrede.

Pentru cine nu a mai văzut străzile Bucureștiului din timpul lui Ceaușescu ceva, totuși, s'a schimbat. Ceva ce nu se poate defini, ceva omniprezent care se citește pe fețele oamenilor, care îmbibă aerul timpului. Ceva esențial după ce ai văzut această țară frântă, acest oraș distrus, cu oamenii umiliți. Vezi, pur și simplu, libertatea, bine'nțeles precară și poate la discreția unei viitoare lovituri nepermise sau a unei alte descinderi a minerilor la București.

Pe vremea aceea oamenii deveniseră un popor de umbre, siluete care se furișau cu capul plecat. Astăzi poporul este în picioare, după ce și-a regăsit o demnitate elementară: în ciuda cozilor care se constituie în fața magazinelor, în continuare, a întreruperii sistemelor de încălzire și a inflației care este de peste 300% pe an. De asemenea în ciuda moștenirii unui socialism halucinant care, aici, a fost mai distrugător decât oriunde aiurea.

In Piața Universității, în fața zidurilor pe care sunt înscrise lozinci răzbunătoare - "Jos Iliescu, comuniștii afară" - un grup de visători îndârjiți reconstruiesc, zilnic, lumea, cu voce tare. Pe partea cealaltă a bulevardului, la barul hotelului Intercontinental, o veritabilă faună de proxeneți și de traficanți de toate felurile se agită în văzul lumii. La doi pași de Intercontinental, la Muzeul de Istorie al Capitalei, expoziția de fotografii ale revoluției din Decembrie '89 nu vede picior de om. După doi ani de zile, ambiguitatea revoluției române mai plutește în aer, la fiecare colț de stradă. In parfumul libertății regăsite se amestecă impresia apăsătoare a unei democrații amânate și a unei permanente partide de pocher bazată numai pe cacialmale.

Istoric și membru al opoziției asociate Grupului pentru Dialog Social, Andrei Pippidi rezumă: "Iliescu nu este și nu va fi niciodată altceva decât un comunist necioplit. El predică democrația ca unul care ar vorbi o limbă străină învățată în mod superficial. Din nefericire, mulți Români se găsesc în aceeași situație!"

Intr'adevăr, la Palatul Cotroceni, Președintele Iliescu poate să-și frece mâinile. Ultima "mineriadă" dela finele lui Septembrie i-a permis să sacrifice pe altarul impopularității - fără remușcări pe Petre Roman, Primul lui ministru și principalul său rival. La sfârșitul lui Noembrie, Parlamentul a votat cu o majoritate de 80% Constituția care, la 8 Decembrie a fost aprobată - prin referendum - de 77.3% dintre Românii care au votat. O "ungere democratică" de nesperat la numai câteva luni de alegerile prezidențiale prevăzute pentru primăvara viitoare, la care Iliescu este considerat mare favorit. "Cota sa de popularitate a scăzut, dar opoziția nu are nici un contra-candidat credibil, care să-i fie opus", declară sociologul Pavel Câmpeanu care a înființat un centru independent de sondaje, după ce s'a constatat că cel oficial trișează. Un diplomat confirmă: "Singura necunoscută este eventuala candidatură a lui Petre Roman. Altfel, în fața oricărui candidat X al opoziției, Iliescu câștigă fluierând".

Iliescu sau Roman? Pentru Doina Cornea, personalitate simbol a revoluției, tot aia este. "Divorțul lor nu este decât un artificiu. Amândoi împreună au prea multe crime pe conștiință pentru a se putea separa. Ei vor să dea impresia că sunt diferiți numai pentru a putea domni împreună, mai bine", ne asigură ea. Iți vine greu să pricepi cum această ființă plăpândă, blândă, a fost singura care a avut curajul să se opună, fățiș și în public, lui Ceaușescu. La Cluj, unde trăiește și astăzi, ne spune ea - nimic nu s'a schimbat. Este amenințată, în continuare, la telefon. Securiștii anchetatori care au torturat-o, s'au "recalificat" în afaceri. Fostul șef al Securității locale este fondatorul societății BDF, cea mai mare întreprindere din Cluj. La plângerea care a depus-o după revoluție, împotriva ultimului anchetator trimis de Ceaușescu, nu a primit răspuns nici până astăzi "Sunt foarte îngrijorată", ne spune ea. "Metodele nu s'au schimbat. Sansele noastre au fost, deliberat, spulberate pentru ca burghezia roșie să-și păstreze intactă puterea care o avea înainte". Da, dar totuși, alegerile libere, Constituția, libertatea presei nu sunt nimic? "Care libertate a presei?" ne întreabă ea. "Guvernul invocă convertibilitatea leului pentru a justifica mărirea prețului hârtiei care duce la imposibilitatea vânzării ziarelor. Libertate, dar pe aceasta noi am cucerit-o; ea nu ne-a fost dată nici de FSN, nici de Iliescu sau Roman.

Intr'o mansardă minusculă, tapițată de cărți, cu ochii înflăcărați ai unei fețe de Christos, Marian Munteanu, 29 ani, încearcă să-și păstreze capul limpede. Totuși, și el vine de departe: conducător al studenților în lupta contra regimului, "golanul", cum zicea Iliescu, a fost torturat cu sălbăticie de minerii aduși la București în Iunie 1990. Ziarele din lumea întreagă au publicat, la vremea aceea, imaginea feței lui tumefiate. "Nimeni nu ne-a urmat, în fapt, în lupta noastră de opoziție față de conducere. Majoritatea Românilor sunt deformați de comunism; ei reacționează politic, încă și astăzi, cu aceleași reflexe".

In ciuda acestei realități, el refuză amărăciunea sau decepția. Părăsind "Alianța Civică" în perioada în care aceasta s'a transformat în partid politic el a creat, la rândul lui, un partid al tinerilor, "Mișcarea pentru România". "Generația tânără este singura, în România, care poate crea alte atitudini", ne mărturisește el. "Dar trebue să ne grăbim. Mii de tineri au și emigrat fiindcă la noi, astăzi, este pur și simplu imposibil să duci o viață normală, să ai o locuință, un copil." Faima de țară "putredă" atribuită României nu-l miră, prea mult. El rectifică epitetul afirmând "mai de grabă țară bolnavă; bolnavă și obosită după ce a suferit ani de zile, datorită unui sistem care vroia să distrugă structurile cele mai intime ale oamenilor".

Cu un oarecare regret, el adaugă: "Am oroare de acest cuvânt dar, dintr'un anumit punct de vedere, țara noastră are nevoie de o reeducare politică ceea ce nu se poate realiza decât în timp îndelungat".

In splendida lui vilă din cartierul Primăverii, Petre Roman, costum bleu impecabil, destins și surâzător, dă impresia de a fi digerat dizgrația lui. Ceea ce nu-l împiedică să fie categoric: "Dela început și până la sfârșit am fost supus unei manipulări (n.n.!!) politice sub motivul de revendicări sociale". După ce a fost făcut K.O. în picioare, timp de câteva săptămâni, el a descoperit solitudinea celui care a pierdut, dar pretinde ca a învățat lecția. Care? "Toată ambiguitatea României față de democrație constă în îmbucarea permanentă a comuniștilor (n.n. a uitat "frumosul" ex-premier crimele - în numele comunismului - comise de tatăl lui, câte cizme a lins și pe câți i-a vândut pentru a huzuri, pe banii sclavilor, ani de zile, în Franța?) cu reformiștii aflați la putere. Trebue să se termine odată cu acești indivizi pentru care democrația este un lux și care consideră reformele inutile. Dacă FSN-ul nu câștigă această luptă el este sortit pieirii".

Oficial, încă șef național al partidului, Petre Roman a început campania de recucerire, a FSN-ului înainte de convenția națională din Martie viitor, puțin timp înainte de alegerile din primăvară. "Nu este vorba de o luptă personală Roman-Iliescu", declară el, "ci de un conflict între două concepții politice totalmente diferite. Această dezbatere trebue radicalizată dacă vrem să lămurim lucrurile". (n.n.sic)

BUCUREȘTI
NU SE TRECE ÎN DOI ANI DELA EPOCA DE PIATRĂ POLITICĂ, LA DEMOCRAȚIA AVANSATĂ

Despre o eventuală candidatură la alegerile prezidențiale nu pomenește nimic. Dar este conștient că președintele actual îl poate paraliza dacă hotărăște concomitența alegerilor generale cu cele prezidențiale; el nu poate duce amândouă luptele, în același timp. Prioritatea lui este să ducă - pe "linia" lui - FSN-ul la victorie pentru a redeveni un prim ministru de neocolit.

Dar pentru aceasta Românii trebue să constate o schimbare. Intre o putere care nu a rupt realmente cu trecutul dar care conduce jocul, o opoziție care, nevrând să-și mânjească mâinile, este în afara jocului fiind aiurea și o opinie publică care divaghează în lipsa unei alternative credibile, dezbaterile românești "cu ușa închisă" par fără nici o ieșire. Si asta fiindcă nu se trece, în doi ani de zile, dela epoca de piatră, politică, la democrația avansată.

Dacă-l întrebi pe Andrei Pippidi cât timp va dura normalizarea României el îți răspunde cu o vorbă de duh: "Normalizarea? Stiți, problema este că, aici, nu mai știm nici ce este normal!".

E.C. FIANU

A dat Domnul!

Motto: "Nu putem să-i ajutăm dacă nu se ajută ei, cât de cât!" - un participant la ajutorarea fostei nomenclaturi române care, de cât le-a tot cărat, a rămas cocoșat.

—Chiorean ALEXANDRU—

A dat Domnul, de-am reușit și eu să asist la o ședință a unei Association Solidarité de Roumanie.

Am ajuns cu întârziere, dar am ajuns totuși. De mult vânam un astfel de deliciu:

Deci vechea poveste a unei comune din Franța, care în zilele de după sau dinaintea cameleonicei Revoluții și-a manifestat interesul de-a întreține relații de această natură cu locuitorii României.

Nu citez nici nume, nici localități, pentru a nu-i încurca pe bravii luptători pentru democrație în emiterea indicațiilor, sau lămuririlor, sau ...... ("Caragiale e cu noi!")

Acțiunile umanitare ale acestei asociații vizează o comună din apropierea Băilor Herculane. Comuna, din România, și-a propus să deschidă un sediu al acestei colaborări într'o clădire mai veche, care trebue renovată. A rămas în stadiul de proiect.

Mai trist este că interesul pentru România scade dela o zi la alta, dela o Mineriadă la alta.

Se fac totuși proiecte. Va fi invitat un grup de dansuri populare. Si se pune problema dacă va fi interesată lumea de așa ceva, dacă va plăti...Concluzia finală a rămas să intre în cadrul relațiilor culturale, cheltuielile.

S'ar putea organiza și-o expoziție de pictură, s'a spus. Cu pictori din zona respectivă s'a specificat.

Un proiect trăznet ia ființă, lansat de cele câteva Romănce invitate la această întrunire: "Să-i învățăm românește pe Francezi!" (Cine cunoaște "sistemul D" de care-i mândru tot Francezul de rând, nu se mai miră de ce le poate trece prin cap cocoanelor!)

Se vorbește de ajutoarele care tot mai încap pe mâinile celor care, pre neagra bursă zilele-și duc, și se hotărăște că se vor trimite altele pe care se vor atârna adresele celor mai nevoiași. Se speră că vor ajunge, cât de cât, mai multe... acolo unde se simte nevoia lor.

Anul trecut, se spune, pardon, mi se mărturisește, într'o discuție mai în particular cu președintele acestei asociații, au fost aduși în cadrul unui schimb cultural-administrativ toți cei din trupa comănduirii: pân' la primar și șăf de post. Toți acei care-au mai fost. "Si nu i-a interesat nimic altceva decât învârtelile". "Ehe, România asta revoluționară și cei care nu pot fi înlocuiți, deoarece nu pot fi găsiți alții care să ne caracterizeze!"

Cei câțiva Români care iau parte la aceste discuții: unii rămași de ani de zile în Franța, alții sosiți mai recent cu burse de stat (cu niște cunoștințe destul de vagi de limbă franceză, numai pentru a le face în ciudă Francezilor, care au convingerea că majoritatea Românilor le cunosc limba) nu sunt nici unul din zona respectivă. Mai nostim încă, faptul că după ce le explic, că uite domnule...eu am fost și ziarist acolo... aproape toți uită de renumita solidaritate românească, unii chiar își uită și limba.

ŞTIRI, ŞTIRI, ŞTIRI

TRANSMISE ŞI COMENTATE DE CORESPONDENTUL NOSTRU FABIAN STICLARU

ELECTORALE

In preajma alegerilor, peste 200 de partide şi-au depus candidaţii pentru câştigarea a cât mai multe locuri de primar şi de consilier de primar. Semnalăm că în alegerile locale dela 9 Februarie, s'au format mai multe alianţe electorale. Dintre acestea menţionăm:

Convenţia Democratică, formată din 14 formaţiuni politice şi apolitice şi anume: P.N.T.C.D., P.N.L., P.E.R., P.S.D.R., U.D.M.R., P.U.D., U.D.C. şi Alianţa Civică, Sindicatul "Fraternitatea", Asociaţia Foştilor Deţinuţi Politici, Mişcarea România Viitoare, Solidaritatea Universitară şi Uniunea Mondială a Românilor Liberi.

Coaliţia Forţelor Democrate, formată din: Partidul Revoluţiei Române, Uniunea Civică Radicală, Partidul Conservator şi Partidul Democrat.

Opoziţia Democrată Unită, formată din: Partidul Democrat Progresist, Partidul Naţional Român, Partidul Micilor Proprietari şi Confederaţia Organizaţiilor Revoluţiei din Decembrie.

Alianţa de Centru Stânga, formată din: Partidul Social Democrat Independent, Partidul Democrat Cooperatist, Uniunea Republicană şi Partidul Democrat al Muncii.

Uniunea Stângii Democrate, formată din: Mişcarea Neoliberală, Partidul Român pentru Noua Societate, Partidul Socialist Român, Frontul Democrat din România şi Asociaţia Generală pentru Apărarea Dreptului la Muncă. Partidul Socialist al Muncii -declarat continuator al Partidului Comunist- nu va putea candida, nefiind înregistrat legal.

UNIUNEA ARTIŞTILOR PLASTICI CONTRIBUIE LA FAIMA ARTIŞTILOR ROMÂNI

Un grup de artişti plastici români, printre care 4 timişoreni, au fost invitaţi nominal, prin telex, adresat UAP-ului din Bucureşti, la 17 Iunie 1991, să participe, cu lucrările lor, la o prestigioasă expoziţie de artă la Edinburgh (Anglia). Această invitaţie a ajuns la artiştii timişoreni pe data de...12 August, după vernisajul expoziţiei !

In acest interval invitaţia a stat în mapa personală a preşedintelui Uniunii, Dl. Mihai Mănescu. Abuzul D-lui preşedinte, acela de a nu transmite în timp util mesaje personale, a fost, în plus, absolut gratuit: UAP nu era implicată financiar în această deplasare: fiecare invitat trebuia să-şi asigure, personal, cheltuielile de transport şi cazare.

Arbitrariul "şefilor" continuă ca pe "vremurile bune" de altă dată.

FARĂ CIUBUC NU-I AUTORIZAŢIE

Săteanul Aurică Rache, de lângă Fundulea (jud.Călăraşi), se hotărâse să vândă o căsuţă dărăpănată, proprietatea lui. După ce a găsit cumpărător , s'a dus la primărie pentru a obţine autorizaţia de vânzare. Secretarul primăriei, Nicolae Ţigănilă l-a informat că nu poate elibera autorizaţia cerută fiindcă lipseşte.......o piesă de schimb!?! Si pentru ca săteanul Rache să priceapă bine despre ce-i vorba, Ţigănilă i-a înmânat un bilet pe care scria, negru pe alb: "vilbrochen pentru maşină ARO 243 Diesel". Inutil să pomenim că tov. Ţigănilă refuză - cu toate că primarul şi inspectorul fiscal sunt de acord- eliberarea autorizaţiei, până nu primeşte "ciubucul". Lupu'şi schimbă păru', dar năravu', ba: în fond, de ce un prăpădit de secretar n'ar avea dreptul, şi el, să aplice metodele clasice ale administraţiei FSN?

SCRIITORUL ROMÂN CEL MAI CUNOSCUT

La celebra NATIONAL DIET LIBRARY dela Tokio "scriitorul" român cel mai reprezentat este...Nicolae Ceauşescu!! Pe rafturile bibliotecii se găsesc 48 de titluri semnate de "geniul Carpaţilor". Ce-i drept, pe aceleaşi rafturi există şi două cărţi ale lui Liviu Rebreanu.

Probabil că lichelele dela Ambasada noastră din Tokio muncesc de zor!

SPITAL MATERNITATE, FOCAR DE INFECŢIE

Cine trece pe la maternitatea din Turnu-Severin are ocazia să se ia cu mâinile de cap, constatând halul de degradare materială în care se găseşte această instituţie "sanitară".

In faţa intrării, câteva şanţuri surpate - în care, noaptea, au căzut şi două maşini ale salvării- aşteaptă o serie de conducte ipotetice. Clădirea nu mai are tencuială; peste tot dai de lăzi, cutii goale, şi moloz. Din Septembrie 1990 nu s'a mai primit nici un bec. Din 70 de tuburi de neon cerute, n'au ajuns la maternitate decât 20.

La internare, femeile gravide primesc cămăşi de noapte şi halate rupte ferfeniţă şi sunt întrebate dacă şi-au adus o lamă de ras: spitalul nu a mai primit aşa ceva de ani de zile. Rufăria se spală într'un loc unde ajunge şi cea a unei secţii de boli contagioase. Medicamente ocitocice, antiseptice, analgezice, tifon, vată, material chirurgical indispensabil, lipsesc în majoritatea timpului.

In saloane, pereţii şi tavanele sunt pline de găuri, uşile nu se închid, grupurile sanitare sunt defecte iar apa rece nu urcă la jumătatea superioară a clădirii. Din cele mai multe ori noii născuţi sunt spălaţi cu apă încălzită în ibrice. In plină iarnă, instalaţia de încălzire aşteaptă racordul la o staţie de termoficare. Intreprinderea care trebuia să facă lucrările a dispărut cu ....7.000.000lei!!

Responsabilii sectorului medical al Mehedinţiului s'au "privatizat" deschizând consignaţii, cafenele sau baruri.

In vizită la "maternitate", D-na A. Horboianu, membru în comitetul naţional al FSN-ului şi vice-preşedinte al primăriei, însoţită de D-na E. Petrescu, fiica unui fost prim-secretar al raionului de partid (PCR), actualmente în conducerea FSN Mehedinţi, şi-a notat într'un carnet, nu se ştie ce şi a dat "indicaţii preţioase"!!

PRODUCŢIE DE CALITATE SUPERIOARĂ

Oficiul de Stat pentru Calitate a verificat recent felul cum se desfăşoară vânzarea autoturismelor DACIA (preţul în Octombrie '91, 400.000 lei) singurului distribuitor din ţară, COMAUTOSPORT precum şi soluţionarea reclamaţiilor, în termen de garanţie, în 1991. Oficiul a constat că:

- Din cele 5003 de automobile luate în evidenţă, 4131 (82 %) aveau defecte;

- 60% din defecte erau defecte de fabricaţie; 27% din acestea afectează siguranţa circulaţiei (frâne sau direcţie) iar 45% aduc prejudicii sănătăţii, confortului sau mediului înconjurător;

- 156 de autoturisme sunt inutilizabile

FONDUL "LIBERTATEA"

Creată în Aprilie 1990, cu donaţii din punga sărăcită a Românilor şi valuta străinilor, fundaţia (nimeni nu ştie de ce) şi-a început activitatea de abia la 1 Octombrie 1990! Era destinată cinstirii martirilor şi ajutorarea răniţilor şi a familiilor lor, cei care au suferit de pe urma evenimentelor din Decembrie '89.

Timp de 9 luni guvernul a "administrat" fundaţia. In ce fel, unde s'au dus banii, nimeni nu ştie nimic: arhive nu există! Nimeni nu poate verifica pe ce s'au dus sute de milioane de lei, de atunci. Cert este că beneficiarii prevăzuţi n'au folosit aceste fonduri decât într'o măsură infimă. Sumelor donate nu li se acordă nici o dobândă; de neînţeles. Până şi CEC-ul acordă dobânzi.

Pentru a-şi face propagandă electorală, guvernul a cerut fundaţiei să-i transfere 200.000.000 lei pentru a distribui celor în drept ajutoarele destinate lor, promise acum doi ani de zile.

Ce frumos, să faci pe generosul, cu banii altora!

EVENIMENT CINEMATOGRAFIC

Filmul "EUROPA" care a obţinut, în 1991, premiul special al juriului festivalului dela Cannes, realizat de cineastul danez Lars von Trier, a fost proiectat, la Sala Palatului din Bucureşti, o zi!

ȘTIRI DIN ȚARĂ

Din 30 în 30 de zile:

TIMPUL TRECE , SECURIȘTII RĂMÂN

In loc de "Agerpres" avem "Rompres" care a renunțat la "Indicațiile prețioase" și s'a căsătorit din dragoste cu "Democrația".

Dar borcanul cu miere dintre "Rompres" și "Democrație" s'a golit și Dl. Neagu Udroiu, director general, a început să facă "fesenizări", înlocuind pe puținii ziariști nepătați, numiți după revoluție, cu vechile valori progresisto-ceaușiste.

Postul de secretar responsabil al agenției fiind oferit, pentru serviciile de fost poet "de curte", D-lui Mihai Negulescu, redactor-șef al răposatei "Cîntarea României", scribul care încerca să prostească exilul cu inteligența Savantei și înțelepciunea făuritorului Epocii... de Aur depus în băncile din Elveția.

Urmând indicațiile -tot prețioase, ale noului președinte - Dl. Negulescu a cerut aprobarea numirii, ca aghiotant și mână dreaptă, pe un fost securist care l-a însoțit pe Ceaușescu în Iran, fost reprezentant al Agerpresului la Washington, New York etc. posturi ce se oferă în exclusivitate securiștilor sau celor recomandați de Securitate.

Numirea poetului "de curte" în post important nu ne surprinde dacă ținem seama de trecutul D-lui Neagu Udroiu:

Fost însoțitor al tovarășului Ceaușescu în vizitele de lucru.

Fost reprezentant al presei în procesul anticomuniștilor brașoveni din Noembrie 1987.

Fost și prezent admirator al fostului și prezentului regim.

Rompres e Agerpres-ul cu numele schimbat. Un fenomen pe care-l întâlnim și la televiziune care și-a agățat la coadă complimentul de "Liberă". Liberă de a transmite sferturi de adevăr.

Manevrele de a împăna mass-media cu neocomuniști nu ne miră.

Dl. Iliescu a căzut în dragoste cu scaunul prezidențial și nu mai vrea să se ridice în două picioare; iar măsurile de a controla mass-media se explică: vin alegerile.

(Notă: F.S.N. are la dispoziție televiziunea, radioul și ziarele îngrășate din fondurile partidului, în timp ce presa independentă se luptă cu scumpirea hârtiei, tipografiei, colportajului etc.)

Să nu ne mire viitorul "succes" electoral al D-lui Iliescu.

BISERICĂ ROMÂNEASCĂ LA MOSCOVA

P.F. Patriarh Alexei al II-lea, a dat binecuvântarea "credincioșilor vorbitori de limba română" să-și recapete vechiul lăcaș de rugăciune clădit de fostul Domnitor al Moldovei Dimitrie Cantemir.

Biserica era întrebuințată ca depozit de arme și stă perete în perete cu sediul central al KGB-ului. La Moscova sunt cca. 15.000 de Români.

CADAVRELE VORBESC

Ultimele săpături făcute la groapa comună dela Căciulata-Moara Vlăsiei au mai scos la iveală rămășițele pământești a patru oameni , doi dintre ei fiind îngropați cu fața'n jos, unul având o gaură în craniu, celălalt cu mâinile la spate, probabil legate.

Se tot așteaptă întrunirea unei comisii ca să ancheteze.

Coincidență: groapa se află în spatele fostului sediu al Securității din raionul Snagov. Până acum au fost dezgropate 37 de cadavre, inclusiv 7 de copii. Săpăturile reîncep la primăvară.

NEVOIE DUBLĂ

E nevoie de doctori și e nevoie și de bani. Guvernul nu poate asigura tinerilor medici locuri de muncă, deși țara are mare nevoie de doctori. Ca soluție s'a hotărât pensionarea doctorilor care au împlinit 62 de ani și a doctorițelor ce-au sărit peste 57 de ani.

CUM AI VOTAT AȘA VEI DORMI

"Biserica și credința noastră creștină au spus 'Da' Constituției, iar Constituția a spus 'Nu' Bisericii" (declara IPS Pimen, Arhiepiscop al Sucevei și Rădăuțiului, "România Liberă" 29.12.1991).

In Constituție nu-i inclus "nici măcar repausul pentru marile sărbători creștine tradiționale, ca să nu mai fie nevoie de decizii prezidențiale...Ne-au dat liber de Crăciun."

Simpatizăm cu doleanțele I.P.S. Pimen dar nu înțelegem de ce a spus Biserica "Da" unei Constituții necreștine?

N'au citit cucernicii părinți Constituția înainte de a o vota?

Ori asa a fost ordinul dat de Inalt Prea Fericitul Teoctist?

COMUNIȘTII EVITĂ JUDECATA

Pentru procesul comunismului intentat de Asociația Foștilor Deținuți Politici Români (AFDPR) nu s'a fixat încă o dată deși Ministrul de Justiție, Dl. Mircea Ionescu Quintus (liberal) și procurorul Vasiliu au tot promis că procesul va începe...

AFDPR a decis că dacă nu se vor judeca crimele comise de regimul comunist instaurat la 6 Martie 1945 și PANA IN PREZENT (Sublinierile noastre) atunci se va alcătui un tribunal moral unde va fi judecat Omul nr. 1, recte Președintele Ion Iliescu.

BILANȚUL TURISMULUI

Socotelile încheiate la sfârșitul anului arată că din 68.905 de camere de care dispun hotelurile de pe litoral, au fost ocupate, în plin sezon, doar 64,8%.

Aceeași debandadă și lipsă de credite pentru îmbunătățirile necesare prevăd același succes și pentru sezonul balnear 1992.

TINEREȚI PIERDUTE

Nu ne referim la copiii lăsați fără nici o grijă prin orfelinate ci la datele statistice oferite de poliție din care extragem:

"Minorii au fost găsiți vinovați de 18.000 infracțiuni din care 70 omucideri, 175 violuri, 1.000 tâlhării cu violență deosebită. Vârsta la care copiii devin infractori a scăzut până la grupa de 6 ani. In spatele minorilor se află adulții care îi folosesc pentru comiterea de infracțiuni, bazându-se pe faptul că ei, copiii, conform legilor, nu pot fi condamnați.

Criminalitatea a crescut de 4 ori după revoluție. Din lipsă de spațiu numai 3000 de minori urmează cursurile de reeducare.

VARĂ DE DOUĂ ORI PE AN

Bucureștenii sunt norocoși! Vara vine de două ori: prima în anotimpul cu luna lui Cuptor și a doua în ajun de alegeri, când guvernul grațiază cetățenilor căldură,lumină și apă caldă.

PARȚIAL LIBERĂ

Organizația nonprofit și nepartizană "Freedom House" socotește că presa din România e parțial liberă. S'a studiat presa din 162 de țări dând următorul rezultat: 67 țări cu presa cea mai liberă, (inclusiv Germania, Ungaria, Cehoslovacia etc). 49 de țări cu presa parțial liberă (inclusiv România) și 46 de țări cu presa cea mai puțin liberă. Una din cauzele că presa din România nu se bucură de prea multă stimă este faptul că un ziarist a fost ucis, alții bătuți.

ÎNMUGURIRI...

Serviciul special de anchetă al Procuraturii Generale a arestat pentru luare de mită, pe Vasile Păcuraru dela Procuratura sectorului IV București.

•

Vizitele reciproce dela Crăciun și până a doua zi de Anul Nou între frații pe care-i separă Prutul au atins, prin punctul de frontieră Giurgiulești (Galați), aproape 11.000 de inși.

•

Noul prefect al Constanței, Dl. Aurel Carp, a început o purificare a primarilor din județ. Au fost eliminați primarul, viceprimarul și secretarul din Medgidia precum și din alte orașe.

BĂTAIA ȘI AVANSAREA

Victimele l-au identificat: capitanul Liviu Mărgelușan care a bătut grav pe manifestanții anticomuniști duși în noaptea de 21-22 Decembrie 1989 la închisoarea Jilava.

Acum același căpitan e maior de poliție și lucrează cu același zel, mai exact cu aceleași picioare și pumni ca să ajungă colonel.

CA ȘI ÎNAINTE

Senatorul Dan Iosif (FSN) a declarat că unele servicii "nu au reușit să se debaraseze de practicile vechi."

Multe scrisori se primesc desfăcute, iar convorbirile telefonice, în special cele cu străinătatea, sunt ascultate. 'Poți să deduci din anumite semnale care se aud în receptor".

DACĂ CREZI ÎN MOȘ CRĂCIUN...

Dacă crezi că soarele se învârte în jurul pământului atunci poți să-l crezi și pe Dl. Isărescu care spune că Ceaușescu n'a ascuns nici un dolar pe la vreo bancă din străinătate.

Dar tot același domn spune, pentru a liniști opinia publică și pentru a da speranțe în aflarea unor alte surse de valută forte: guvernul va cerceta să afle fondurile secrete ale Securității.

MEDALII ȘI AVANSĂRI CU GRĂMADA

Dl. Președinte Iliescu a găsit formula ca să împace și pe revoluționarii bătuți și pe cei care i-au bătut.

Cei bătuți au fost chemați la Palatul Cotroceni și li s'a înmânat "Medalia Revoluționară", iar bătăușii au fost avansați.

Lista invitaților cuprindea peste o mie și s'au prezentat doar vreo sută și ceva. ("România Liberă", 28.12.91).

Președintele Asociației "Jilava 21-22 Decembrie", Dl. Gheorghe Zainea, chemat să-și primească medalia, a spus că nu o poate accepta "cât timp nu vor fi arestați cei care ne-au bătut, torturat și omorât în acele zile". D-na Zainea a primit medalia "din partea poporului" dar când Dl. Iliescu i-a întins mâna, D-na Zainea l-a refuzat: "Nu dau mâna cu comuniștii".

Dl. Virgil Stoenescu, un bătrân ce și-a pierdut copilul în revoluție,iar el a rămas mutilat pe viață, (fără un ochi) din cauza bătăilor primite dela maiorul Mereș, ACTUALMENTE COLONEL (Sublinierile noastre) a refuzat medalia atâta timp cât nu se face dreptate. El și-a scos ochiul de sticlă și l-a rostogolit pe covor la picioarele președintelui.

La "TV-Liberă" decernarea medaliilor s'a bucurat de mare succes!

Cenzura sub orice alt nume: scumpirea hârtiei, distribuției etc. e tot cenzură. Revista de cultură "Luceafărul", editată de Uniunea Scriitorilor din România , și-a încetat apariția.

Multe publicații vor avea aceeași soartă din același motiv.

••

Bucureștiul a cerut la O.N.U. permisiunea ca să importe din Irak petrol în valoare de $300 milioane, în contul creditului de $1.7 miliarde.

••

Dintre cei care pleacă din România, 45% sunt intelectuali.

••

Banca Europeană pentru Reconstrucție și Dezvoltare a aprobat un împrumut de $142 milioane pentru dezvoltarea rețelei telefonice și $23 milioane societății mixte IMGB-ALSTHOM care fabrică turbine și generatoare. Banca a pus o condiție: va supraveghea cum sunt cheltuiți banii.

••

S'a mărit prețul de achiziție al cerealelor dela țărani: 15 lei kg. de porumb, 14 lei grâul și 13 lei orzul.

••

Linia de înaltă tensiune UCRAINA-ISACCEA a fost repusă în funcțiune. Plata energiei importate: valută forte plus alimente.

••

Dovadă că Mineriada Nr. 4 a fost bine împănată cu securiști , este că s'au găsit în diferite puncte ale Capitalei uniforme de mineri abandonate.

••

Problema Moldovei: am scăpat de dracu și am dat de Panslavism. Pentru Uniunea Sovietică, Moldova prezenta 0,2% din teritoriu; pentru Ucraina importanța Moldovei a crescut.

••

A început un program de radio dedicat țăranilor. Se vor trata, prin prisma ecologică, toate problemele din mediul rural. Emisiunile de Luni până Vineri, sunt de cinci ore pe zi.

••

Inregistrate la presupusul mormânt al lui Ceaușescu: "A fost împușcat, ca un câine turbat. Dar a murit degeaba, pentrucă nimic nu s'a schimbat în această țară."

••

"...acum putem vorbi contra guvernului, dar cu stomacurile la fel de goale ca acum doi ani."

••

Anul acesta se va construi (între Arad și Pitești) 100 km. din autostrada transeuropeană care trece și prin România.

••

Tranzitarea Evreilor din Rusia către Israel se desfășoară fără incidente. In Ungaria a fost atacat un autobuz plin cu Evrei...

••

S'a aprobat deschiderea unui consulat la Cernăuți.

••

Din cauza războiului din Iugoslavia contactele pe Dunăre cu Europa centrală au fost întrerupte.

••

Viitoarea purtătoare de cuvânt a "Palatului din Cotroceni" va fi doamna Felicia Feleșteanu.

••

A fost repus în circulație acceleratul București-Târgu Neamț.

••

Pe străzile Capitalei întâlnești noua clasă negustorească: Turcii, Tiganii etc. care își deschid la colț de stradă magazinul: un geamantan de unde-ți scot ciorapi, țigări, salopete, și mai tot ce-ți permite buzunarul.

••

Organizația Romilor a ales pe Dl. Ioan Cioabă ca Rege al Romilor din România. Regele Cioabă doreste să-și încoroneze fruntea cu încă o coroană: Rege al tuturor Romilor din lume.

••

Poți să treci granița în România dacă aduci lei din Sahara, dar nu poți intra cu lei românești.

••

Din cei 45.000 de imigranți clandestini în Ungaria circa 30-40% sunt Români.

••

Ca și pe timpul vechiului regim, unii pensionari, pentru a-și primi pensia, sunt obligați să se aboneze la ziarele partidului: "Azi" și "Dimineața".

••

Până la 30 Septembrie 1991 au fost înregistrate 1557 de cazuri de SIDA (AIDS); dintre care 1447 sunt copii până la 4 ani, care au fost injectați cu sânge infectat.

••

La întrecerile olimpice dintre inflație și salarii, inflația a obținut, sub guvernul Stolojan, medalia de aur, lăsând în urmă salariile. (Puterea cetățeanului, de cumpărare, a scăzut cu 24%).

••

România e prima țară care a recunoscut independența Armeniei.

DIN CELE TREI COLŢURI ALE LUMII

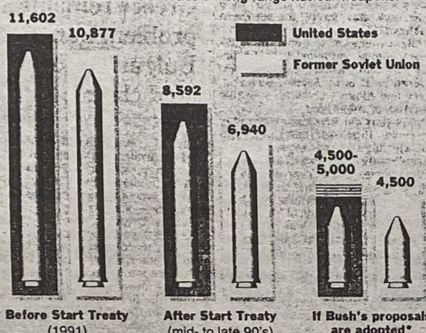

Rubrică întocmită de D. PĂSTOREL

PROPUNERI DE SCĂDERI MASIVE ALE ARSENALULUI NUCLEAR

Președintele Bush, și apoi Președintele Elțin, au făcut noi propuneri de micșorare importantă a arsenalului atomic.

Președintele american a făcut propunerile sale în mesajul adresat Congresului în cadrul Stării Uniunii. Astfel dacă Comunitatea Statelor Independente va elimina toate rachetele balistice cu multiple capete nucleare, Statele Unite sunt gata să reducă arsenalul strategic nuclear la 4.500-5.000 capete nucleare, eliminând rachetele cu mai mult de un singur cap nuclear. Americanii sunt de acord să scadă cu o treime și numărul capetelor nucleare lansate din submarine.

*President Boris N. Yeltsin of Russia said yesterday that proposals are being prepared for reductions to as low as 2,000 warheads for each side.

Președintele Elțin a propus o scădere a capetelor nucleare la armele strategice chiar la 2.000-2.500.

De reamintit că în Iulie, Statele Unite și URSS au

semnat un tratat de reducere al arsenalului atomic dela 11.600 la 8.600 capete nucleare pentru SUA, și dela 10.900 la 6.900 pentru URSS.

După cum se știe, tratatele se fac pe capete nucleare (de fapt BOMBE) și nu pe rachete, prin faptul că o singură rachetă poate să aibă peste 10 capete nucleare. Actualele propuneri ale Președintelui Bush duc la o scădere de 60% față de 25% conform tratatului din Iulie.

In întâlnirea dela Camp David din 1 Februarie, cei doi lideri au abordat din nou problema, urmând ca propunerile americane să fie discutate în amănunt pe data de 14 Februarie, când James Baker va face o vizită de lucru la Moscova.

Președintele Elțin a venit în Statele Unite pentru a participa la ședința Consiliului de Securitate ținută la nivelul șefilor de stat, și pentru a avea o convorbire cu Președintele Bush. In drum spre New York el a făcut un scurt popas la Londra unde s'a întâlnit cu Premierul John Major, iar la întoarcere s'a oprit la Ottawa, pentru convorbiri cu Primul ministru al Canadei Brian Mulroney.

In toate întâlnirile, Elțin a subliniat (ca și Gorbaciov) că dacă Vestul nu va da la timp ajutoarele promise pentru realizarea reformelor, turburările care vor urma, vor duce la apariția unei noi conduceri în Rusia, ce va reîntoarce lumea spre noi confruntări.

CONFERINȚA DE PACE PENTRU ORIENTUL MIJLOCIU BATE PASUL PE LOC

A treia convorbire directă arabo-israeliană, în cadrul Conferinței de Pace pentru Orientul Mijlociu, a avut loc, ca și cea din Decembrie, tot la Washington.

Si acum întâlnirea s'a dovedit a fi o repetare stereotipă a pozițiilor anterioare, fără rezultate concrete, cu ședințe din ce în ce mai tensionate în care nici acum n'au lipsit insultele reciproce.

Singurul mic succes de remarcat, ar fi faptul că discuțiile israelo-palestiniene au avut loc într'o cameră de lucru, și nu pe coridoare, printr'un compromis. Israelul a acceptat să discute cu o delegație palestiniană, compusă din 9 Palestinieni și numai 2 Iordanieni.

Palestinienii au prezentat părții israeliene un plan de autonomie pentru zonele în prezent ocupate, dar Israelienii nu au putut să prezinte propriul lor plan, din cauza agitației declanșate în guvernul Premierului Shamir, unde doi miniștri, făcând parte din partidele de extremă dreaptă, au amenințat cu demisia, ca protest împotriva discutării acestui subiect.

Delegația israeliană s'a grăbit să plece acasă, iar Siria și Libanul au anunțat că vor boicota faza multinațională a conferinței programate la Moscova pe 28 Ianuarie.

Deoarece în urma demisiei celor doi miniștri, Partidul Likud al lui Shamir a rămas în minoritate în parlament (59 de locuri din 120), premierul a anunțat noi alegeri, care vor avea loc probabil în Iunie.

Este problematic deci, ca să aibă loc o nouă rundă de convorbiri directe arabo-israeliene înainte de alegeri, deși s'a presupus o viitoare întâlnire în Februarie.

Cu toate că Statele Unite consideră construirea de noi așezări evreiești în teritoriile ocupate, ca un obstacol în progresarea convorbirilor de pace, Premierul Shamir a declarat din nou categoric: ''Aceste construcții vor continua și nici o putere din lume nu va putea împiedica acest lucru''.

In convorbirile avute de James Baker cu ambasadorul Israelului la Washington, Z.Shoval, Secretarul de Stat a declarat că împrumutul cu garanție de 10 miliarde de dolari, solicitat de Israel, nu va fi acordat decât cu asigurări că acesta nu va fi utilizat direct sau indirect pentru construirea de așezăminte în teritoriile ocupate.

Conform planului anunțat la Madrid în Octombrie, la Moscova a început faza a treia, multinațională, a Conferinței de Pace pentru Orientul Mijlociu.

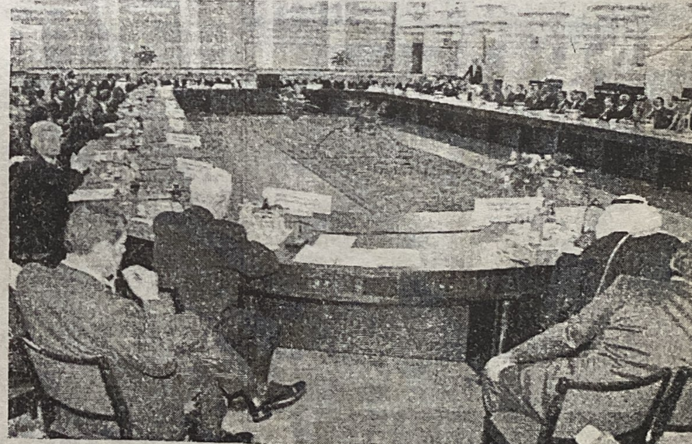
Au participat 24 de state. Au fost prezente statele arabe din Golful Persic și Nordul Africii, statele Comunității Europene, Canada, Japonia și China (cu care Israelul a stabilit de curând relații diplomatice) și desigur, cei doi sponsori, Statele Unite și Rusia.

Conferința, care a ținut numai două zile, a fost înnourată de neparticiparea Palestinienilor. Aceștia, deși prezenți la Moscova, nu au participat la ședință din cauza refuzului Israelului și a celor doi sponsori de a admite prezența în delegația lor și a reprezentanților din afara Malului de Vest (al Iordanului) și a Gazei.

Toți reprezentanții arabi au declarat că nu intenționează să se angajeze în planuri de cooperare cu Israelul, până nu vor fi aduși la convorbiri și Palestinienii și până ce Israelienii nu vor accepta să negocieze retrocedarea de teritorii pentru pace.

Participanții au hotărât să reia convorbirile în Aprilie sau Mai, pe probleme ca: dezvoltarea economică, mediul înconjurător, controlul armelor și securitatea regională, resursele de apă și problema refugiaților. Sedințele vor avea loc în grupuri, pe problemele respective și se vor ține în diverse țări ale lumii.

Ca și în convorbirile directe, se poate spune că singurul succes al conferinței regionale multinaționale a fost aducerea la aceeși masă de tratative, pentru prima oară, a delegațiilor israeliene și a țărilor arabe care nu sunt vecine cu Israelul. Siria și Libanul, după cum au anunțat anterior, au boicotat conferința.

CONFERINTA DE PACE PENTRU ORIENTUL MIJLOCIU DELA MOSCOVA

ALEGERILE PREZIDENȚIALE DIN BULGARIA

Președintele Bulgariei, Jeliu Jelev, a câștigat primele alegeri libere directe pentru această funcție, obținând 52,85% din totalul voturilor.

Contracandidatul său, Velko Valconov, reprezentant al Partidului Socialist (fostul Partid Comunist), a obținut 47,15% din voturi.

Victoria lui Jelev va consolida puterea Uniunii Forțelor Democrate, care au câștigat alegerile generale din Octombrie, deoarece va controla acum nu numai guvernul ci și președinția.

Jeliu Jelev, profesor de filosofie în vârstă de 56 de ani și fost disident, a fost ales ca Presedinte al Bulgariei în 1990 de către Parlament. Confirmarea sa și prin vot direct arată că se bucură de suportul Bulgarilor, deși ca și în celelalte țări care au fost sub regim comunist, există nemulțumiri din cauza situației economice extrem de șubrede.

PRESEDINTELE JELIU JELEV

Astfel, somajul a atins 25% inflația 30%, iar datoria externă a ajuns la 11 miliarde de dolari.

Jelev a subliniat că privatizarea este de importanță crucială pentru redresarea economiei, într'o țară în care proprietatea de stat este încă de 93%. El (ca și Elțin) a avertizat populația că vor fi de surmontat încă greutăți în timpul transformărilor economice.

Desigur, după tipicul comunist, contracandidatul Velko Valconov și-a bazat propaganda electorală pe neajunsurile trecerii la economia de piață și privatizare, greutăți inerente însă pentru transformarea economiei de stat într'o economie sănătoasă, competitivă pe plan internațional.

ÎNFRÂNGEREA PARTIDULUI LUI MITTERRAND ÎN ALEGERILE PARȚIALE

Partidul Socialist de guvernământ, a lui François Mitterrand, a suferit o umilitoare înfrângere în alegerile parțiale municipale și parlamentare.

Astfel, de exemplu, în regiunea industrială a orașului Lille, unde Uniunea Democrației Franceze a obținut 46,8% voturi, Partidul Socialist a avut numai 13%, fiind întrecut și de partidul de dreapta, Frontul Național, care a câștigat 15,7% din voturi.

De remarcat că în această regiune la ultimele alegeri din 1988, Partidul Socialist a reușit să obțină 31,1% din sufragii.

Procentajul mai crescut al Frontului Național, se datorește faptului, că în platforma sa, se prevede expulzarea imigranților care nu lucrează, ca și prioritatea de încadrare în muncă a cetățenilor francezi. Desigur acest punct naționalist a fost recepționat favorabil într'o țară cu șomaj de 9%.

TRIMITEREA ÎN CROAȚIA A FORȚELOR DE PACE ONU ESTE ÎNCĂ NESIGURĂ

Deși acordul de încetare a focului încheiat la 3 Ianuarie a fost în general respectat, trimiterea celor 10.000 de soldați ONU în Croația apare problematică.

După cum a anunțat reprezentantul forului mondial M. Goulding, liderul sârb din regiunea Krajna, Milan Babici, se opune pătrunderii trupelor ONU în această parte a Croației, deși acțiunea a fost acceptată de liderii politici și militari ai Serbiei și Croației.

Planul ONU prevede pătrunderea soldaților săi în teritoriul ocupat de forțele federale în Croația, retragerea acestor forțe, și dezarmarea trupelor paramilitare sârbe.

Regiunea Krajna, o enclavă de 600.000 de Sârbi, s'a declarat republică cu capitala la Knin, iar Milan Babici care este presedintele ei, comandă peste 30.000 de luptători.

CRONICA INTERNAȚIONALĂ

NOUA DEZORDINE MONDIALĂ

——Lucian G. COSTI——

Căderea imperiului comunist nu s'a produs în urma unui devastator război dintre supraputeri, așa cum se credea; ea a fost mai degrabă rezultatul unui proces de implozie, de dezagregare internă, spectaculară și surprinzătoare, dar lipsită de o răsunătoare victorie contra Răului, cu valențe justițiare, așa cum ne imaginam. Personalitățile politice care au contribuit la decesul PCUS și la destrămarea URSS făceau parte, fără excepție, din echipa de vârf a fostei structuri comuniste a statului sovietic și tocmai prezența lor la conducere a asigurat o tranziție relativ calmă spre libertate. Garantul ordinii sovietice, Gorbaciov, a părăsit scena politică în calitate de ultim țar roșu, cu dorințe "reformatoare", dar convins de superioritatea sistemului comunist, cu toate că asistase la agonia sa ireversibilă. Odată cu el dispărea orice speranță a unor cercuri influente din Vest de menținere a câtorva centre de putere pe planetă, care să aibă controlul absolut asupra unor vaste teritorii. Procesul de dezintegrare din fosta URSS stă mărturie a eșecului acestei concepții.

Ne-am fi așteptat ca țările occidentale să reacționeze cu o nedisimulată bucurie în fața evenimentelor epocale ce au zguduit Estul; dar, spre surprinderea foștilor sclavi, acum eliberați,n'a fost să fie așa. N'a fost trasat nici un nou plan Marshall care să ajute la redresarea economică a Europei de Răsărit; din contră, țărilor foste comuniste li se pun numeroase condiții spre a fi ajutate, printre care și absurdele teorii de austeritate și șomaj obligatoriu, ca și când nu a fost suficientă mizeria lagărului de cinci decenii și sărăcia cronică! Comportamentul debusolat al celor care susțin aceste aberații pare să confirme opinia că de fapt Vestul regretă prăbușirea comunismului, al cărui experiment anticreștin nu ajunsese la ultimele consecințe orwelliene. Criza economică în care a intrat SUA, similară ca profunzime cu cea din 1929, apare într'o perioadă când principalul motor al lumii libere trebuia să preia inițiativa. Apariția acestei crize, concomitent cu prăbușirea rivalului sovietic, demonstrează cât de importantă a fost prezența (și interdependența) celeilalte supraputeri pentru SUA. Nimeni nu mai vorbește despre "noua ordine mondială", care se conformează unor jaloane precise, servind doar anumite cercuri de putere. Fenomene politice care nu intră în calculul "noii ordini" au loc pretutindeni în lume, începând cu decesul unuia dintre pilonii acestei ordini, URSS.

Președintele Americii călătorește în Extremul Orient spre a găsi ceva înțelegere la Japonezi, de exemplu, ca aceștia să participe la ieșirea țării din grava recesiune în care se zbate. Europenii nu găsesc soluții pentru conflictul iugoslav și nu reușesc să definească viitorul politic al Comunității Europene. Marile puteri învingătoare din ultimul război mondial par să fi obosit să se mențină pe podium și doar aureola conferită de apusa glorie mai le justifică titlul. In jurul lor, totul se modifică și clișeele din perioada războiului rece au dispărut ca prin farmec, fără ca diplomația occidentală să dea semne de adaptare.

Ingrijorătoarea victorie a fundamentaliștilor islamici în Algeria arată cât de mare este atracția revenirii la Islam și respingerii formelor de civilizație vestică pentru popoare atât de diferite, cum sunt Algerienii și Iranienii. Dela Atlantic la Oceanul Indian, un veritabil reviriment islamic opune o altă concepție de viață, cu accente antagoniste, celei construite de Europeni. Demisia președintelui algerian și blocarea rezultatelor alegerilor nu au pus capăt luptei forțelor fundamentaliste, ci doar au întârziat deznodământul. Europa de Vest asistă la aceste evoluții fără a fi pregătită să găsească soluții pe termen lung, care să-i micșoreze vulnerabilitatea.

Conflictul din Iugoslavia nu s'a încheiat, dar a demonstrat că nu mai există o politică concertată între aliații NATO: în timp ce majoritatea Europenilor a decis să recunoască Slovenia și Croația, Americanii preferă să ignore dezintegrarea Iugoslaviei lui Tito. Bulgaria, urmărind scopuri bine conturate, a recunoscut cele patru republici ce s'au declarat independente, cu gândul la Macedonia.

Rusia lui Elțin găsește cu greu căi de compromis în disputa cu Ucraina asupra flotei sovietice din Marea Neagră. Insolența conducătorilor dela Kiev are darul să-l irite pe Elțîn, dar pentru moment, la Moscova situația nu este roză și iarna rusească nu e propice unei politici de mână forte. Frământările din hibrida Comunitate de State Independente nu s'au încheiat și euforia armoniei etalată la Minsk face loc tot mai mult fricțiunilor. Inspăimântați de haotica destrămare a structurilor de putere din fosta URSS, experții occidentali se grăbesc să afle cine deține controlul asupra arsenalului nuclear sovietic, în timp ce la bursa neagră soldații și ofițerii glorioasei Armate Roșii vând orice se cumpără, dela uniforme și și medalii, până la focoase nucleare, spre marea bucurie a traficanților de arme și a conducătorilor din lumea a treia, fericiți să posede arma secolului, cu care-și pot șantaja dușmanii...

O nouă "dezordine" domină planeta, în fapt o reașezare în vederea unui alt echilibru mondial, cu termeni foarte diferiți de cei cunoscuți până acum, "Noua ordine mondială" proclamată cu atâta insistență după sângerosul război din Golf, a rămas doar o simplă utopie în fața avalanșei evenimentelor care dau câștig de cauză voinței popoarelor de a-și desemna cursul politic în deplină concordanță cu propria tradiție. Evoluția istoriei recente permite relevarea unor fenomene noi și deosebit de importante pentru lupta Românilor pentru Reîntregire. In primul rând, se constată intensificarea luptelor duse pentru atingerea obiectivelor naționale în zona fostei sfere de interes a URSS și în cadrul fostului imperiu sovietic; există deci un climat general extrem de favorabil scuturării lanțurilor și restaurării dreptului ginților, care invită la acțiune neîntârziată.

In al doilea rând, starea de tensiune și confuzie creată este dublată de lipsa unei direcții politice coerente a țărilor vestice față de ce se petrece în Europa de Răsărit. Cazul Țărilor Baltice este elocvent în acest sens: cu toată retorica postbelică, nimeni nu se grăbea în Vest să recunoască independența acestor state. A învins perseverența Balticilor, care și-au impus voința, prin luptă constantă. Lituania a reușit să păstreze și noi frontiere, mai avantajoase (Vilniusul nu intra în componența Lituaniei înainte de 1940), fără ca nimeni să protesteze! A apărut pe neașteptate o Ucraină independentă, și tot Occidentul s'a grăbit să-i facă curte,dând apă la moară celor mai șovine cercuri dela Kiev.

In al treilea rând, este evidentă lipsa oricărui interes de a se interveni militar spre a fi stinse focarele de conflict. Cazul Iugoslaviei și al Gruziei stă mărturie în acest sens. Marile puteri nu mai sunt preocupate să-și mențină rolul de jandarm, chiar și rolul de arbitru este redus: toată lumea pare fericită să vadă calmul reinstaurat, n'are importanță de partea cui e dreptatea. Cei care înving și-și ating obiectivele sunt salutați ca pacificatori și acceptați fără justificări.

In al patrulea rând, se constată o tendință pronunțată de fragmentare în toată zona de influență a fostei URSS: Iugoslavia se dezintegrează, Cehoslovacia e amenințată de o soartă similară, fosta URSS a dispărut. Singura mare mișcare de reîntregire, de reconsolidare este cea a Românilor. In mod paradoxal, refacerea unei entități politice majore în Europa de Sud-Est coincide cu principiul creerii unor centre de putere atât de drag promotorilor "noii ordini" (e adevărat că România nu intra în plan). Rămâne în sarcina forțelor politice românești să exploateze condițiile favorabile oferite de frământările ce au loc și să acționeze abil pentru refacerea României Mari, atât la Est, cât și la Sud.

Mai mult ca oricând în trecut, soarta noastră stă în mâinile noastre, și, dacă n'am fi paralizați de false percepții (oare ce zice Vestul?...) și de o clasă conducătoare nelegitimă și insensibilă față de idealurile naționale, am fi în stare să ne realizăm dezideratele. Si totuși, există speranțe, pentrucă avangarda întregului neam, Frontul Popular din Moldova, împreună cu forțele care simt național din țară, vor ști să invingă, în ciuda adversarilor interni și externi.

EFEMERIDE

Cu toată iarna geroasă, în țară atmosfera politică se încălzește datorită alegerilor locale care au loc la 9 Februarie. La ora când ziarul nostru va ajunge la cititor, se va cunoaște rezultatul alegerilor și nu căutăm să anticipăm victorii sau înfrângeri. Esențial pentru țară este faptul că aceste alegeri sunt considerate ca un test, o avanpremieră a alegerilor parlamentare și prezidențiale ce vor avea loc peste câteva luni în România. De rezultatul lor va depinde și noua strategie pe care va trebui să o adopte opoziția, în luptă directă cu Puterea organizată totalitar, neocomunistă.

Un prim pas pozitiv a fost făcut de principalele partide politice, prin crearea Convenției Democratice. Ce vor face restul partidelor care se cifrează la peste 200, vom vedea. Semnificativă pentru aceste micropartide este setea de promovare a candidaților lor, pe orice cale posibilă, sechelă a comunismului în bună parte din populația țării.

Decorul "brunețilorˮ care ne-au dus faima în lume cu mâncatul de lebede și alte blagosloviri pe bietul neam românesc,a intrat și în politică. Romii s'au săturat de ciubucurile "bișnițărești" care i-au dus pe primul loc al capitaliștilor "post-revoluționari". Ei țintesc acum mai sus, la posturi de conducere, nu simpli milițieni de toate gradele- ca pe vremea odiosului. Partidul Alianța Romilor din București a propus candidatura lui Gelu Misirliu la postul de consilier local al sectorului 1. Candidatul este însă contestat de Societatea "Valahia IMPEX", pentru delapidarea sumei de 5.878.725 lei. Gașca Romilor dela Valahia era formată din frații Misirliu Gelu, Nicu și Ion, care au furat cu nerușinare. Cinci milioane de lei într'un timp record - mai puțin de doi ani- când Românii cinstiți mor de foame și de frig și au ajuns șomeri, fără nici un venit.

Să revenim însă la structura Convenției Democratice care nu și-a găsit cadența nici cu câteva săptămâni înainte de alegeri.După o conferință de presă,ținută la 17 Ianuarie la București, părerile conducătorilor principalelor partide despre desfășurarea campaniei electorale erau împărțite: "satisfăcătoare" a declarat Dl. Nicolae Manolescu, Președintele Partidului Alianța Civică; "pe jumătate compromisă" după Dl. Sergiu Cunescu, din Partidul Social Democrat Român; și "campania electorală merge prost, mai ales în mediul rural" declara Dl. Corneliu Coposu, Președintele Partidului Național Tărănesc Creștin și Democrat. Cu asemenea start din partea liderilor, așteptăm curioși rezultatul alegerilor.

După doi ani de libertate - a scrisului, cel puțin- situația Uniunii Scriitorilor nu stă deloc pe roze. Gabriel Liiceanu și-a dat demisia din Comitetul Director al Uniunii Scriitorilor, unde "haosul, amatorismul și bunul plac nu se întâlnesc decât cu insolența, bădărănia și terorismul zbieretelor". Un post rămas vacant, pentru care ar putea să candideze cu brio, Dorin Tudoran, regăsindu-se în mediul lui preferat.

***

Marele călău, asasinul deținuților politici și unul din arhitecții Fenomenului Pitești, Generalul securist Nicolski, primește în continuare pensie cumulată de "vechime în muncă" și ilegalist, dela Ministerul de Interne. Se știe că pensiile securiștilor aveau alt regim de calcul decât ale celorlalți salariați, iar pensia primită de Nicolski este încă secretă.

Sub ce blestem se află biata țară românească, ce monștri au putut s'o cotropească dacă și astăzi, după atâtea sute de mii de morți risipiți de-a lungul și de-a latul țării, fără morminte și cruci, asasinii lor primesc pensii stoarse din munca urmașilor celor morți sau a supraviețuitorilor din lagărele morții?

In timp ce lui Nicolski, Dulgheru-Dulberger, Maromet și tuturor anchetatorilor și securiștilor, tuturor criminalilor li se mărește pensia în funcție de ajustarea prețurilor pieței, foștii deținuți politici au rămas cu insignifianta sumă de 200 de lei pe lună pentru fiecare an de detenție, ceea ce înseamnă că din banii primiți de un fost deținut politic pentru zece ani de bătăi, teroare, foame, schingiuiri, muncă forțată și îmbolnăviri incurabile, să nu poată cumpăra din ceea ce primește într'o lună, decât două kg. de carne. Și încă nici de această sumă nu beneficiază toți foștii deținuți politici...

***

In rest, FSN-ul se menține pe linia "legalității". Văzând că nu are nici o șansă de a-l înlocui pe Toader Stețca la Primăria din Săpânța, cu tov. Ion Ilieș, absolvent al Academiei Stefan Gheorghiu, FSN a făcut o contestație împotriva candidaturii lui Toader Stețca de a fi reales primar în primul sat eliberat de comunism. Astfel, Tribunalul din Baia Mare a respins candidatura lui Toader Stețca de a fi reales în funcția de primar în comuna Săpânța. Hotărârea Tribunalului din Baia Mare s'a bazat pe o sentință de 10.000 de lei amendă dată de Tribunalul Galați împotriva lui Toader Stețca.

In țara unde membrii Biroului Executiv al cc al pcr sunt achitați de crima de genocid iar un primar nevinovat este condamnat pe nimic, chiar imposibilul este posibil.

Zahu PANĂ

CRONICA VREMII

ECONOMIA AMERICANĂ

—— Ion BOIERU ——

Am ales acest subiect dintr'o curiozitate intelectuală. Toată lumea vorbeşte despre economia americană şi, curios, acest lucru se întâmplă mai ales în America. Adică, să precizez, cei din afara Americii nu dezbat chestiunile actuale ale economiei americane, decât referindu-se la datele pe care le furnizează publicaţiile americane. Celor din afara Americii nu li se pare deloc că economia americană este în criză; cel mult, ar fi vorba de o criză parţială sau regională, dar nu de structura sa totală. In schimb, într'o bună parte din mass-media americană se fac afirmaţii grave şi pesimiste despre starea economiei americane. Se fac tot felul de predicţii şi se oferă tot felul de date statistice, ca să se probeze că economia americană nu funcţionează bine. Declaraţiile oamenilor politici nu ar avea o valoare deosebită, în această privinţă căci ele au un caracter de parţialitate, de părtinire politică. Declaraţiile economiştilor nu pot fi desconsiderate, căci aceştia sunt profesionişti de meserie, şi cunosc o parte din realităţile economice, dar afirmaţiile lor, deşi sunt ale unor specialişti, nu aduc prea multe lămuriri, adică nu prezintă în compendiul spuselor lor o stare gravă, de criză profundă a economiei americane. Ei vorbesc de o "încetineală" a acestei economii, de lipsa unui avânt mai spectacular.

DE UNDE VINE IDEEA CRIZEI ECONOMICE AMERICANE

Nu se poate identifica o sursă precisă în acest sens. Dar, ideea circulă, se răspândeşte peste tot, şi există un "climat special" de discuţii în chestiunea crizei economice americane. Psihologic, aceste discuţii, chiar dacă nu corespund adevărului, au creat o atmosferă de nelinişte, de neîncredere sau de panică, în unele sectoare ale vieţii sociale. Este destul să se precizeze că, anul acesta, este un an de alegeri prezidenţiale, şi părţile angajate în lupta electorală marşează enorm de mult pe starea economică a ţării şi pe stabilitatea financiară, pe volumul producţiei industriale şi pe încrederea care se dă administraţiei guvernamentale şi Congresului american. Opoziţia politică are tot interesul să speculeze în favoarea ei orice aspect al vieţii sociale şi economice, pentru a câştiga alegerile, atât congresionale cât şi prezidenţiale, dacă este vorba de o abnormitate. De data aceasta, opoziţia vorbeşte despre abnormitaţi serioase şi acestei poziţii i s'au alăturat şi o parte din partizanii care susţin ideologic guvernul american.

Dar pe lângă oamenii politici, au intrat în joc şi economiştii, mai mult sau mai puţin pregătiţi, şi în disputele lor s'a ajuns la contradicţii din care nu se mai poate ieşi, din punct de vedere teoretic, cel puţin, unde se discută despre principiile de bază ale oricărei economii . Insă, adevărul este că foarte puţini economişti de specialitate au avut, vreodată, previziuni exacte asupra fenomenelor economice, luate în totalitatea lor, în unitatea lor funcţională.

OBSERVAŢIILE UNUI SPECTATOR

Am spus că privesc acest fenomen al aşa zisei dezintegrări a economiei americane, prin prisma unui intelectual , care se delectează cu spectacolul pe care-l oferă cei interesaţi, pe dimensiunea teatrală să-şi afişeze propriile teorii, explicaţii, soluţii şi să aducă şi note de partizanat, pentru a stabili şanse de viitor. Nu există, la ora actuală, o criză de natură falimentară a economiei americane, nu există o decadenţă a economiei americane şi nici un fel de pericol iminent nu este posibil. Poate să existe crize locale, legate de un anumit gen de productivitate, de anumite elemente de natură tehnologică sau de adaptare la noile transformări care au avut loc peste tot globul pământesc. Au căzut imperii politice, s'au eliberat naţiunile şi statele de sub dominaţia bolşevismului comunist, şi se stabilesc noi raporturi pe planul schimburilor mondiale. Se caută forme noi de organizare statală, deci juridică, socială, economică, financiară etc., dar economia americană nu şi-a pierdut capacitatea de producţie şi nici dominarea prin dolar a sistemului monetar din întreaga lume.

In America nu există inflaţie, finanţele americane îşi permit să cumpere cele mai scumpe automobile din lume, cele japoneze, pentrucă dispun de banii necesari. Fără piaţa americană, economia japoneză ar suferi o mare perturbaţie, căci nici o altă piaţă de cumpărare nu poate înlocui pe cea americană, în privinţa automobilelor.

Pe de altă parte, puterea de cumpărare, a dolarului american este imbatabilă la ora actuală, pe toate pieţele comerciale şi financiare din lumea întreagă. Dobânzile de împrumut sunt la nivelul cel mai de jos, ceea ce uşurează pe toată lumea, în materie de afaceri. Fără inflaţie, piaţa produselor americane se bucură de o stabilitate puternică şi băncile care falimentează, fac acest lucru numai din cauza investiţiilor riscante la care s'au angajat, în dorinţa de acumulare de bunuri; au mizat pe cărţi mari în jocul burselor. Bursa americană, care este socotită barometrul investiţiilor şi al încrederii financiare în economie operează cu creşteri de valori, fără să aducă nici un fel de nelinişte celor ce operează cu fonduri de finanţe imense. Adică, Bursa oferă o încredere şi o stabilitate, care nu ar fi posibilă dacă economia din Statele Unite nu ar fi sănătoasă şi nu ar prezenta garanţii de bună dezvoltare.

CONCLUZII

Cearta de azi, care a existat în Statele Unite este numai de natură politică; a fost determinată în primul rând de opoziţie cu scopul de a beneficia de o eventuală criză economică, chiar dacă ea este numai psihologică şi superficială. Nici nu este posibil teoretic, după prăbuşirea colosului sovietic, ca ţara cea mai bogată din lume, să intre în criză economică, atunci când nu mai are nici un adversar de talia Kremlinului, care obliga economia americană la cheltuieli fabuloase; acum, aceste cheltuieli au fost înlăturate şi economia americană este liberă să-şi întrebuinţeze resursele în interesul vieţii sociale interne, fără să risipească atâtea bogăţii în scopul apărării naţionale, nu numai al continentului american, dar şi al altor regiuni strategice importante.

Ar fi un nonsens să vorbeşti de prăbuşirea economiei americane, tocmai acum când nu poate fi egalată, în resursele şi în productivitatea ei, de nimic şi de nimeni pe globul pământesc. Toată cearta care are loc în America, pe chestiunea unei economii în declin este o ceartă de vorbe, fără legitimitate, fără o bază reală, care există în societatea americană. Faptul că se desfăşoară o astfel de ceartă a vorbelor şi că se fac afirmaţii gratuite, a fost unul din motivele de a aşterne pe hârtie aceste câteva rânduri, ale unui om care urmăreşte sub toate aspectele mersul ideilor şi al orientărilor de azi, ale civilizaţiei noastre. Si mai este un lucru, intelectualii de azi, nu dau atenţie suficientă problemelor de orientare ale lumii şi nu privesc lucrurile într'o manieră globală, care să-i ajute să surprindă superficialul de ceea ce este profund şi real. Aceasta este adevărata criză de azi, cu aceea a economiei americane.

NOTE ŞI COMENTARII

SFÂRŞITUL UNUI IMPERIU

In sfârşit am trăit ca să o vedem şi pe asta. Imperiul secerei şi ciocanului s'a sfărâmat în bucăţele. Rusia Sovietică nu mai există. A murit odată cu semnarea oficială a actului de demisie, din ziua Crăciunului anului 1991, a lui Gorbaciov, care, nemaiavând încotro, s'a resemnat în faţa voinţei popoarelor ce-şi cereau dreptul la autodeterminare, dreptul la libertate, dreptul la o viaţă mai bună decât cea pe care au trăit-o timp de 74 de ani în gulagurile celui mai dement sistem din câte a cunoscut istoria omenirii.

La câteva minute numai după acest act cu adevărat istoric, cârpa roşie cu însemnele partidului comunist: secera şi ciocanul, în dangătul clopotelor ce semnalizau un început de viaţă nouă în libertate, a fost dată jos de pe înălţimile Kremlinului, iar în loc, a fost înălţat drapelul alb, albastru şi roşu al vechii Rusii. Si cu asta, s'au bătut piroanele în coşciugul comunismului în chiar ţara lui de naştere, Rusia Sovietică. A doua zi, Parlamentul sovietic, în adunare specială, s'a autodizolvat.

Gorbaciov, care se bucura mai mult de simpatii peste hotare şi de care Vestul era atât de îndrăgostit, acordându-i merite lipsite de orice bază istorică, a dovedit până în ultima clipă că a fost şi a rămas un comunist neînduplecat. Să ne amintim că, la întoarcerea lui din Crimeea la Moscova, după eşecul suferit de către cei opt complotişti care voiseră să-l îndepărteze dela conducerea ţării, Gorbaciov declarase că "va trebui să facem tot ce ne stă în putinţă, pentru restructurarea partidului comunist". Incăpăţânarea şi miopia lui de a nu vedea limpede că tot răul din lume, toate neajunsurile şi lipsurile de tot felul, se datorau acestui partid, i-au fost piatră de moară pe care şi-a legat-o singur de gât şi care l-a scufundat până la urmă. Lovitura de Stat pe care cei opt conspiratori încercaseră să o dea, a grăbit imens evenimentele şi a pus capăt atât partidului comunist cât şi imperiului moscovit, aducându-i moartea cu un ceas mai devreme.

Gorbaciov nu poate fi considerat în nici un caz drept ctitorul Europei noi, aşa cum pe nedrept este astăzi, ci victima unei ideologii utopice. Căci nu el a dărâmat Zidul Berlinului şi nu el, voluntar, a eliberat bătrâna Europă din cătuşele comunismului. Gorbaciov a fost strâns cu uşa de situaţia economică din Rusia şi pus astfel în imposibilitate de a pune în mişcare armata roşie, a dezlănţuit astfel un nou Război Mondial.

Partidul comunist rus, pe care se baza, clădit pe crime dela începutul începutului şi menţinut prin teroare de către Mafia KGB, era deja în descompunere, în timp ce curentul naţionalist din ţările ce constituiau acest colos, URSS-ul, era în creştere rapidă. Toate zvârcolirile tovarăşului Gorby (cum îl alinta Vestul) de a da o faţă umană acestui partid, au fost zadarnice. Partidul comunist rus, ca toate partidele comuniste din întreaga lume, s'a menţinut la putere în Rusia şi în alte părţi, prin teroare, prin crime de nedescris şi prin acele gulaguri în care omul a fost transformat într'un robot negânditor, a cărui viaţă era coordonată de către o şleahtă de conducători din sânul partidului. Este şi va fi, pentru multă vreme, greu, ca Rusul de rând, să se integreze peste noapte la un nou concept de viaţă. Interesant însă este faptul că nu atât bătrânii, ci mai ales tineretul a fost acela care, ca şi în România, a dat lovitura de graţie comunismului mondial. (La o manifestaţie din faţa Kremlinului, televizată mai deună zi, organizată de ciurucurile comuniste, se arbora portretul lui Stalin şi a altor, "mari mărimi" de partid, era greu să descifrezi printre manifestanţi vreun tânăr).

Scria, mai acum câteva zile, corespondentul ziarului "New York Times", T. Elaine Carey că: "Gorbaciov a crezut că ar fi posibile unele reforme în cadrul partidului comunist, dar, pentrucă nu se putea detaşa de învăţămintele unui partid care-i hrănise (ideologic) întrega-i viaţă de adult, el n'a putut accepta cu adevărat conceptele unei proprietăţi private, a unei pieţi libere sau a împărţirii puterii cu altcineva". Si aici e deosebirea dintre el şi Boris Elţîn, preşedintele ales de popor prin vot secret şi liber şi nu numit de către biroul politic al celui mai odios partid din lume: partidul comunist, poate singurul partid din lume care s'a sinucis.

Spunea Hruşciov cu mândrie ţărănească, că sistemul sovietic o să-i îngroape pe Americani. S'a întâmplat însă tocmai contrariul. Rusia a devenit astăzi cerşetoare pe la porţile lumii, pentru a fi salvată dela o moarte sigură, nefiind în stare, după 74 de ani, de comunism să-şi hrănească proprii locuitori.

Nicolae NOVAC